

پرفروشترین نیویورک تایمز The New York Times

ستیف هاروی

خانمانه رهفتار بکه پیاوانه بیر بکه ره وه

بۆ جوونی پیاوان له باره ی خوشه ویستی،
په یوه ندییه کان، سۆزدار، بهرپر سیاریتی.

وهرگیرانی له ئینگلیزییه وه
هۆزان عهبدوڵلا

GOLDEN
BOOK

STEVE HARVEY

خانمانە
رەفتار بکە
پیاوانە
بیر بکەرەووە

بۆ جووە ئێمە پیاوانە لەبەرماندا خوشەووەست
پەتەو و شەپەتەکان و سۆز و گەشەکان و ئەمیر و سەپەر

ستیف هارشی
پرفروشتەری نیۆرک تایمز

وەرگێڕانی لە ئینگلیزییەووە:
هۆزان عەبدوللا

ناوی کتیب: خانمانه رهفتار بکه ، پیاوانه بیر بکه ره وه.

ناوی نوسهر : سنیف هارقی

بابهت : دهرونزانی

وهرگیرانی: هوزان عه بدوللا

پیداچونه وه: سیروان سلیمان حسین

دیژاین : ههریم عوسمان

تیژار : ۱۰۰۰ دانه

چاپ: تاران

نوبهتی چاپ : چاپی یه کم

له به ریومه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان
ژماره ی سپاردن (۱۳۷۸) ی سالی (۲۰۱۹) ی پیکراوه

ئەم پەرتووكە تايپەتە بەھەموو خانمىك،
بەھىواي ئەوھم بتوانىت بەتىروانىتىكى فراوانەوھ،
يروانىتە مىشكى پياوان.

تاوه روک

هیشه کی

هموو نهوهی که پئویسته بیزانیت له باره ی

پیاوان و په یوه ندیه کان لیره دایه

۱ بیرکرده وهی پیاوان

۱ پالنه ره کانی پیاو چین

۲ خوشه ویستی نیمه له هی نیوه ناچیت

۲ نهو سی شته ی که هموو پیاویک پئویستیه تی:

پالهنستی، بهوه فایی، سیکس

۴ «ده بیت قسه بکهین» و چند وشه یه کی تر که وا له پیاو

دهکات هه لیت

۲ بوچی پیاوان نهوه دهکهن که ده یکن

۵ به کهم جار شته له پیشینه کان: ده یه ویت له که لت بخه ویت

۶ راوکردنی ماسی بو چیز VS ماسی شیاوی هه لگرتن: پیاو

چون جیاوازی دهکات له نیوان ژنی شیاو بو هاوسه رگیری

له کهل کات به سه ربردن

۷ کوری دایکی

۸ بوچی پیاوان خیانت دهکهن

۳ پرتوکی یارییه کان:

چون یارییه که به یته وه

۹ پیاوان ریزی بنه ماکان ده گرن_هه ندیک دابنی

۱۰ نهو پینج پرسیاره ی که هموو ژنیک پئویسته بیکات پیش

نهوه ی په یوه ندیه کی قول بیته وه

خانمانه
رهفتار بکه
پیاوانه
بیر بکه ره وه

هموو شتیک که پټوښته بیزانیت دهرباره ی پیاوان و په یوه نډیه کانیان لټره دایه

من زیاتر له بیست ساله بږیوی ژیانم دابین نه کهم له رڼی
خسته پیکه نینی خه لک، به خویان و نه وانی دیکه، خیزانه کانیان،
هاوریکانیان، وه بیگومان پیکه نین به خوشه ویستی، و ره که زو،
په یوه نډیه سوزداریه کان، همیشه گالته کانم پر بووه له دانایی و
راستی، که له نه زمونی ژیانم و تیروانین و قیربوون و ناسینی
خه لکه وه بووه، نه لین نوکته کانم به شیکي هه ستیار نه پیکن لای
خه لک، چونکه کاریکه ریپان له سر دروست ده کات، به تایبه تی
نه و گالتانه ی (نوکته) له باره ی ناجیگیری په یوه نډی نیوان ژن و
پیاودایه.

هرگیز سه رسام نه بووم که خه لک چه نډیک قسه له باره ی
په یوه نډیه سوزداریه کان نه کهن و بیری لیده که نه وه و
نه خویننه وه و پرسپاری دهرباره نه کهن، ته ناته به یی نه وه ی
ناکایان لیبیت نه که ونه په یوه نډیه وه و به ره وپیش چوون و
نازانن چوون.

بیگومان، نه کهر شتیک هه بیت له م که شته کورته م له م
سه رزهویه بوم دهرکه و تیبیت نه مه یه:

ا: زوربهی ژنان پیاوان نانسن (سروشتی پیاوان نازان).
ب: پیاوان زور شتی بیمانا نه انجام نه دهن، له کاتی په یوه ندیدا.
بهین نه وهی سزا وهر بگرن، چونکه ژنان هرگیز تیفه گه شتون
که پیاوان چون بیرده که نه وه.
ج: من چند زانیاریه کی به نرخم لایه بو گورینی هموو
نه مانه.

من نه مه م بو دهر که وت له میانهی ده ست به کار کار کردنم
له رادیو، له بهرنامه ی «ستیف هارقی به یانیان». پیشتر
که بهرنامه کم له لوس نه جلوس بوو، برگه ی کم بو زیاد کرد
به ناوی «له ستیف بیرسه»، که له م برگه یه دا ژنان ده یان توانی
په یوه ندی بکن و هرچی به کیان نه ویت بیرسن له باره ی
په یوه ندی سوزداریه وه به شیوه یه کی راسته وخو. له سهره تا دا
هستم کرد که برگه ی «له ستیف بیرسه» کومیدی نه بیت و هکو
نه وهی نه مه بو من زور گونجاو بیت.

به لام زوری نه خایاند درکم به و شته کرد که گویگره کانم
په وهی نه نالینن به زوری ژنان، هرگیز کومیدی نه بوو،
ژماره یه کی زور خه م و پیداویستی هه بوو له ژیانیا ندا که هه ولیان
نه دا چاره سهری بکن، و هکو بابه تی: ژوان، پیکه وه به ستن،
پاریزراوی، داب و نه ریتی خیزانی، هیوا به داهاتوو، لایه نی
دوخی، روداوی درامی، وینه ی جهسته، چونه ته مه نه وه،
هاوپیته تی، منال، هاوسه نگی له نیوان نیش و مالدا، په روه رده.
له راستیدا شتیک نیه که به بیرتدا بیت و پرسپاری دهر باره
بکی، به لام نه گهر سهیری سهره وه بکه یت، هه ست نه که ی
هموو نه وهی ژن ویستویه تی باسی بکات له م بابه ته را
«پیاوان» بوو.

گوږګره... ژنه کانم به راستی نه یانویست وه لامیان ده ست
بکه ریت، وه لامی چوڼیه تی دهر چوون له و په یوه ندیانه ی که تیدان.
له میانه ی برگه ی «له ستیف بهر سه» و دواتریش
له برگه کانی، «سترو بیری لیته رز» یشدا که ئیستا
له بهرنامه ی، «ستیف هارډی به یانیا ن» یشدا پیشکه شی نه کم،
ژنان به ورونی دهریان بری که ده یانه ویت پیاوان له بهرام بهرنا
همان شتیان یو بکن، وهک؛ نه یانه ویت نالوګوری خوشه ویستی
بکن به شپوه یه کی یه کسان، که چه ندیک خوشه ویستیان به خوشی
همان بریان پی بدریته وه.

نه یانویست ژیا نی سوزداریان بهر مه می هه بیت و په سهند
بیت، چونکه نه مه وانه کات هاوژینی داها تویان لا په سهند بیت؛
ژنان نه یانویست هه مان ههستی گهرم و گوربان پی بدریت
که خویان هه یانه، له هه مان کاتدا، به چاوی نه وه یان ده کرد
هرک به هرک، ریز به ریز وه لام بدریته وه، به سادهمی کیشی
زور به ی نه و ژنانی که په یوه ندی به بهرنامه رادیوییه که مه وه
ده کن پیا ن وایه ناتوانن مامه له ی نالوګور به ده سته بینن له گهل
پیاواندا، له کوتاییدا نه مه وایان لیده کات هه ست به بینوایی و
بینه شی، بیزار بوون بکن، له په یوه ندییه شکست خوارد و ده کانیا ن.
که به سه رنجه وه سه یری نه م بابه ته ده کم، کاتیک له
گالته (نوکنه) ده وه ستم، مایکروفون و روناکیه کانی ستودیو
نه کوژینمه وه، و باوهر پینه کراوانه نه شله ژیم نه شله ژیم
چونکه له گهل نه وه ی په یوه ندیکه ره کانم به لایه نی که مه وه
پیویسته هه موویان نه زمونیکیان هه بیت له گهل پیاواندا، نه گهر
بیت و (هاوری—هاورنی کور، خوشه ویست، هاوسه ریان
باوک یان برا یان هاوپیشه کانیا ن) یش بیت، که چی هیشتا

به چار کراوه بی و لیزانانه مامه له کهل پیاواندا بکن، به گویره ی
 مهرجه کانیان، له شوینی گونجاوی خویان و بهریگه و شیوازی
 خویان، ده توان به ته واوه تی بگن به وه ی ده یانه ویت.
 له راستیدا ناموزگاریه کانم زور بهربلاو بوو بو نهوانه ی
 به شداری برگه ی «له سنتیف بیرسه» یان نه کرد، له بهرنامه ی
 به یانیانی سنتیف هارثی) به راده یه که هه واداره کانم (له ژنان و
 پیاوان) پرسیاریان ده کرد: که ی پرتوکیک ده نوسم ده رباره ی
 په یوه ندیه کان، که یارمه تیده ریکی باشی نه و ژنانه بیت
 که نه یانویست په یوه ندیه کی توندوتول دابنن، وه چونیتی
 ده سته ورتی نه و په یوه ندیه، له هه مانکاتدا پرتوکه که یارمه تی
 پیاوانیشی ده دا که ناماده بوون بو دانانی په یوه ندی، به لام
 نه یانده توانی و نه یانده زانی چون داوی په یوه ندیه که له خانمیک
 بکن، دانی پیداده نیم، له سه ره تادا به باشم نه ده زانی کتیپیک
 بنوسم ده رباره ی بابه تی په یوه ندی ژن و پیاو، له سه روو
 هه مرویه وه جگه له وه لامانه ی که داومه ته وه به ملیونان گوینگر
 هه مور به یانیه که، هیچی ترم پینه بوو نیتز پرتوکی چی بنوسم؟؟
 له وهش گرنگتر، چون من نه وهنده به جدی وهرده گرن؟
 خو من نوسه ر نیم، به لام داوی نه وه بیرم له وه په یوه ندیه یانه
 کرده وه که له ژیانی خومدا هه مبووه، قسم له کهل هارپی ژن
 و هارپی پیاوه کانمدا کرد، وه هه ندیک له هاوپیشه کانم، بوچونه
 نافه رمیه کانم کوکرده وه و سه رنجی نه و شوینه وارانهم دا،
 که په یوه ندیه کان له سه ر هه ریه که له نیمه جینده هیت، به تاییه ت
 شوینه واری له سه ر خودی خوم چیه؟

بۆنمونه: باوکم ماوه ی ٦٤ ساله هاوسه رگیری له کهل دایکم
 کردوه، دایکم زور به نرخ بووه بوی، هه روه ها بو منیش، وه

دایکم کاریگرترین کس بووه له ژيانمدا.

وہ به هه مان شپوه، هاروسهرو منداله کانم بن جياواری
به نرخن لام، له راستیدا نیکه رانیی بو داهاتووی کهه کانم خه می
که وره ی ژیانم بووه، له کوتایدا که وره نه بن و هه ولی به دیه پینانی
خه ونیک نه دن، که هه موو ژنیک هه یه تی: نه یانه ویت شوو بکن
و منال و مالیان هه بیت، له کهل خوشه ویستی راسته قینه، له ناخی
دلمه وه هیوادارم نه که ونه فرتو فیل و که می نه و پیارانهی
که تنها بو تیرکردنی ټاره زوه کانیان هه ول دده دن، دهمانه ویت
پیشانی جیهانی بده یی تا ببین به پیاوچاک، من هه موو نه مانه
به موی دایکم، ژنه کهم، کهه کهم، وه ملیونان له و ژنانهی که
هه موو به یانیه ک گوینگری به رنامه که من ده زانم، که ژنان
پنویستیان به «دهنگیکه» یارمه تیان بدات بو تپه راندنی
ناخوشی و سه ختیه کان و چاره سه رکردنی گریکویزه و کیشه و
گرفته کانیان، تابکن به وه ی ده یانه ویت.

من پیشبینی نه وه ده کهم، که من ده توانم نه و «دهنگه» بم
که نامازه ده کهم له لایه کی په رزینه که وه نه لیم: هه موو راستی و
نه یسیه کانی پیاوان ناشکرا نه کهم له کهل نه و شتانه ی که پیاوان
ټاره زووی نه کن، نه کهر نه تانزانی! به لام نیمه ی پیاوان
نامانه ویت بزائن، چونکه نه ترسین له بهرام به ردا بدورین.

له ناوه روکدا، په رتوکی «وهک خانم په فتار بکه، و وهک
پیاو بیربکه ره وه»، به جوریک له جوړه کان بابه تیکی سه رنج
پراکیشه، بینکومان له وانه یه بیرتان بیت، چون تپه ی «نیو ټینگلاند
باتریوس»، تاوانبار کران، چه ند سالیک له مه و بهر، به یه کیک
له که وره ترین، فیل و نه له که»، دیاری کرا، له میژووی خولی
یاری تپه ی نه مریکی، که لیکو له ره وه کان ناشکرایان کرد

تپهڪ به نه پئي راهينانه ڪاڻي تپي به رام بهريان تومار دهڪرد
(وينه دهڪرت)، و ناماڙهي دهمي راهينه رهڪان و ياريزانه ڪانين
دهخوينده وه و چاوديريان دهڪرد، تاوه ڪو له شيوازي ياريڪردنيان
تپيڪن، ڪه سوديڪي زوري هه بوو له رڪابه رينيه ڪه دا، بيگومان
زانيني چونييه تي ياريڪردن و تومارڪردني خال و تاڪتيڪه ڪان
پالنه ريڪي باش بوو بو سرڪه و تن به سهر تپي به رام بهردا، ههر
بهو هويه شهوه نه يانتواني سهر بڪه ون و ياريه ڪه بيه نه وه.

نه مه هه مان نه وهيه ڪه خويند ره ڙنه ڪان پهرتوڪي، وهڪ ڙن
رهفتار بڪه، و وهڪ پياو بير بڪه ره وه، هيو اي بو نه خوازن،
من نه موهي هه موو نه و ڙنانهي ڪه خوازيارن به راستي
پهيوهنديه ڪي پتهويان هه بيت له ڪل پياوه ڪانين، به لام ناتوانن،
و نه وانه شي له پهيوهنديان و نه يانه ويت باشتري بڪن، من نه وه
ليان نه ويت هه موو شتيڪ له بير بڪن ڪه له باره ي پياوانه وه
غيري بوون، هه موو نه و درو و نه فسانانهي (درو و ده له سه)
ڪه له دايڪ و هارپيڪانيانه وه گويبيستي بوون، وه هه موو نه و
ناموڙگاريانهي ڪه له گوڙاره ڪاندا خويندوتانه ته وه، نه وهي له
ته له فيزيون بينيوتانه، و هه ولبدن سروشتي پياو له لاهه رهي نه م
پهرتوڪه وه ناشڪرا بڪن. پياوان هه ميشه پيان وايه ڪه ڙن
به ردهوام ناموڙگاري له ڙنانهي ديڪه وه وهرده گريٽ، بويه نازانن
پياو پلان و تاڪتيڪي چيه و چون بير نه ڪاته وه.

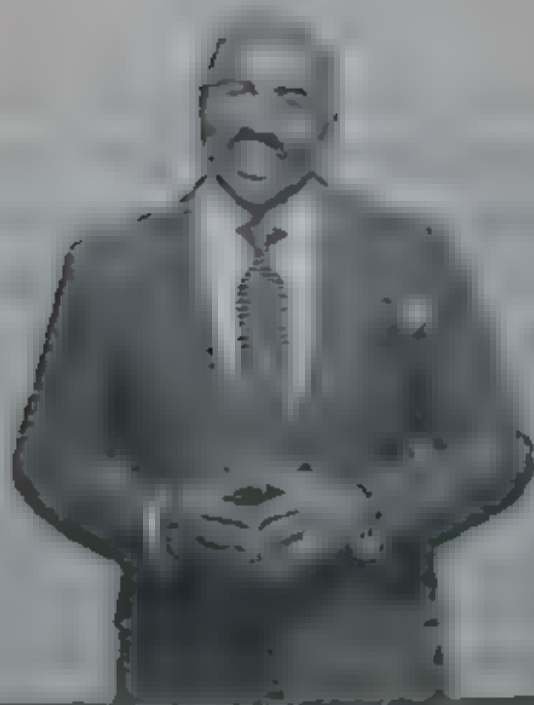
پهرتوڪي، وهڪ خانم رهفتار بڪه و، وهڪ پياو بير بڪه ره وه،
به ته واوي نه م دوخه نه گوپيت، نه ڪر تو له پهيوهنديايت له ڪل
پياويڪا و ڦاره زرومهندي ڪه ناستي پهيوهنديه ڪه تان به رز
بڪه ينه وه و باشتري بڪه يت، ڪه واته نه م پهرتوڪه تارانه يهڪ
تايه ته به تو.

نه گریښ له پېوهندیو کی جدی دایت و چاره یی نه وې
 نه لقی هاوسه رگریټ پیشکش بکات، نه و هه نه م پرتووک
 تاپه ته به توش، نه گریښ هاوسه رگریټ کړیوړه و نه ته ویت
 دووباره کونټرولی شته کان بکه یت و پېوهندی نیوانتان به هیز
 بکه یت و، یان نه گه ر تو بیزار بوویت له ده ست یاریه کانی
 میرده کت، من نه مه ویت سود له م پرتووک و ه بگریټ، و هک
 هوکاریک هه موو بنه ماو یاساو ریسو و نه و ناموژکاریانه ی
 لیرمه دا یاس کراوه به کار بهینیت، بو به گژدا چوونه وې یاریه کانی
 میرده کت به رامبه رت و به رهنکار بوونه وې هیرشه کانی و
 به رگری کردن، که ناتوانریت بوه ستیبریت، و ه ناتوانیت به رگی
 بگریټ.

له بهر نه وې متمانه تان به من هه یه، بوه ستن له دووباره
 به کار هیانه وې پلانه کونه کانتان، چونکه چیر سرناگرن،
 له راستیدا گه وره ترین پلان که له جبهه خانه ی چه که کانتاندا
 هه یه نه وېه که ده که ویت پېوهندیو و واده زانیت ده توانیت
 پیاوړه کان «بگریټ»، نه مه خراب ترین و شکست خوار دوترین
 پلانه، بوچی؟

هوکاره کی نه گریښ و نه بوته وې که ژنانی دیکه بیرو
 برچوونیان هه رچیه ک بیت، که له گوډاره کانداندا ناماژې
 پیده کون و له بهر نامه ی «توک شوو» ی ته له فیزیونی، لیرمه
 تا نیمبوکتو (شوینیکه)، شت گه لیکي سره کی هه ن له پیاوړاندا
 که هه رگریز ناتوانریت بگریټ، هه تا نه گه هه رچه نیک باشیت
 له که لیان و لییان تیکه بیت، تو هه ر مایه ی فرتوفیل و یاریه کانیان
 نه بیت، هه تا تینه گیت له دارشتن و ریخستنیان و نه زانیت چی

نه بچولینیت و تورهی نه کات و چون نه که وینته خوشه ویستییه وه.
به هوی نه م په رتووکه وه، ده توانیت میشکی پیاوان
بخوینیت وه و لیلی تیگهیت و له ریی نه مه وه ده توانیت به شیوه یه کی
باش حونه کن و پلانه کان و ناره زوه کانت جیبه جی بکه یت.
له هه مووی باشتر نه وه یه ده توانیت ناشکرای بکه یت
که پیاوان پلان بو په یوه ندیه کی جدی داده نین، یان ته نها بو
پاریکردن بیت؟ وه له بهر نه وه وهک خانم رهفتار بکه و، وهک
پیاو بیر بکه ره وه.

به‌شی یه‌که‌م
بیرکردنه‌وه‌ی پیاو

چی پال به پیاوهوه ده نیت

لهو پرسته راستتر نیه، که بلیی پیاوان به راستی که سانی
سادهن، سرهتا نه گهر نه مه بخهیت میشکته وه، هه موو شتیک
دهرباره ی پیاوان که لهه پهرتوو که دا فیری ده بیت، هه موو شتیک
شوینی خوی ده گریته، کاتیک که بروات به خوت هینا، پیویسته
له سهرت هه ندی! راستی سره کی تی بکه یته: پالنه ری سره کی
پیاوان شهویه که کین و چی نه که ن و چی به ده ست ده هینن..!

پیاوان لایان گرنگ نیه، نه گهر به ریوه به ری جینه چی کار
بن، یان کارگوزاری پاک کردنه وه بن، یان نه گهر هه ردووکیان
بیت، له به رنه وه ی هه رچییه ک بکات به هوی نازناوه که یه وه لینی
دهرباز ده بیت (کییه...!) چون نهه نازناوه ی ده ست بکه ویت (چی
بکات...!) و نهو پاداشته نه چین که ده ستی ده که ویت، له به رام به ری
هه وه کانبدا (چه ندی ده ست ده که ویت...!)

نهه سی شته به ردی بناغهی DNA ی پیاوه تین، پیاوان
نه بیت نهه سی شته به ده ست بهینن، تاوه کو بینه پیاری
راسته قینه، بو شهویه له رینی نه مانه وه به ئامانجه کانیان بگن،
ونه جورانه له پیاوان نه گهر په یوه ندیت له که لیاندا هه یه و

له گیل په کتر پیکهاتوون، یان به ته مای هاوسه رگیری له گیل
بکه ی، نه وه نه م جورانه زور سرقالن و ناتوانیت بیر له تو
بکاته وه.

بیری لی بکه ده وه: له و ساته ی که کوریک تپیدا له دایک
ته بیت، نه وانه ی ده ورو به ری خیرا نه لین: له داهانوودا چ ئیشیک
نه کات، تا بیت به پیاویکی راسته قینه، هر بویه کوران فیری
به هیزی ده بن و رکابه ری ده کن، سرده که ویت و له سر پنی
خوی ده و سستیت، به بی نه وه ی بگری و ریکه به که س نادات
به سوکی ماله ی له که لدا بکات و پشتکویی بخات.

کور فیر ده بیت چون به سه ختی تپیکوشیت، و ئیشه سوک
و ساده و روتینییه کانی په یوه ست به ماله وه نه کات، عه لاکه ی
میوه و شتومه که کان له نو تومبیل داده گریت، زبله کانی مالی فیری
نه دات، و به فیری ده ورو به ری ماله وه ده مالیت و چیمه نه که کورت
ده کاته وه (ده بریته وه). وه کاتیک نه چیت ته مه نی پیکه شته وه و
که وړه نه بیت، هه ولی ده سته و تنی ئیشوکار و پشه یه ک ده دات،
کوران فیر ده بن هاریزکاری له دایک و خوشک و برا بهوکه کانیا
بکه ن، ناگای له مال و خیزانه که ی نه بیت و تاپه ته ندییه کانیا
ده هاریزیت، که فیر نه بیت ناوی خیزانه که ی به به رزی و باشی
به پلایته وه، وه ناو بانگیک بو خوی دروست بکات، تا کاتیک چوه
ژوره که ی خوی که «کیه...!» و «چی ده کات...!» و «چه ندی
ده ست ده که ویت...!» و کور هه موو نه م شتانه فیر ده بیت،
له پینار یه ک شتدا (پیاوه تی)، نه م تیکوشانه بو به ده سته یانی
(پیاوه تی) ناگوریت کاتیک کور که وړه نه بیت.

بکه مه زن ده بیت و نه م گرنگی پیدانه ی هه میسه به رده رام
ده بیت، و وهک خوی نه مینیت وه که هیه (چی نه کات...!) و (چه ندی

دهست دهکەویت (۱). تاوه کو ههست بکات نه رکى خوى به جى هیناوه، و ههتا پیاو و ابکات رولى ژن له چوارچیوهی پرکردنهوهی که موکوری که لین کورت دهکریتهوه، وه پیاو بیر له جیگیر بوون و مال خستهوه ناکانهوه، یار پیکه وهنانی مال له گهل که سیکى تردا، ههتا ئه م سى شته به دهست نه هییت.

من نالیم هه دهست به دهستی هینابیت، به لام به لایه نی که مه وه ده بیت له ریگه ی ههولی به دهسته هینانیا ن بیت، به دلنیا به وه بو منیش هه روا بوو، من هه رگیز له بیرى ناکه م، که چه ند بین ههواو بیرار و به نجاو بووم، که بیست سالان بووم، له کومپانیای فورد بو ئوتومبیل دوور خرا مه وه و ده رکرام، وازم له حویندی کولیز هیا و بیکار مامه وه، به سه ختی ده متوانی پاره ی نه وا وه تیم دهستکه ویت بو نه وه ی خومی پی بژینم، چ بکات به خیزان، نه مه وای لیکردم زور نیکه ران بم له داها توم، ده بیت چ کاریک بکه م؟ چه ند قارنج ده که م؟ نازناوم چی نه بیت؟

نارما وه کانی (ده رچووی زانکو) و (پشکنه ر له کومپانیای فورد)، روشتن و بونیان نه ما، مادام نیستا بی نبشم و کارم نه، هه لی که رانه وه م بو ماله وه به موچه یه کی باشه وه له دهست چوو، هیچ بیرو که یه کم نه بوو، که به چ ریگه یه ک پاره پهیدا بکه م، ماوه یه کی خایاند تاخزم گرتوو له سه ر پیی خوم وه ستام، چه ندین نیشی جورا و جورم نه نجام دا: له پا کردنه وه ی راخه ر (فارش) کارم کرد، له فروشتنی مافور و چه ندین به ره می دیکه، فروشتن و که یاندنی به ره مه کانی دابه زاندنی کیش، کاری شیتانه م نه کرد بو پیکه وه به ستن و ریخستنی ژیانم، وه دوزینه وه ی که چیک و هاوسه رگیری کردن له گه لی و جیگیر بوونم، کوتا شت بوو که بیرى لیکه مه وه، شه ویک نه و ژنه ی نوکته ی

پي دهنوسيم هانی دام که برؤم بؤ يانهی شهوانهی ناوخوی
تایبته به (نمایشه کومیدیه کان) وه ناوی خوم تومار بکه م و بؤ
پیشکه شکردنی نمایشیک، له شهویکی تایبته بؤ نه و که سانهی
که شاره زاییه کی نه وتویان نیه، وه بوخوشی، باشه، سهیرکه من
دهم زانی که که سیکي کومیدیم، چهند دولاریکم پهیدا کرد، «تهنها
چهند دولاریکی زور که م» له رینی نویسی تیکست بو کومیدیه
ناوخوییه کان که هولیاں ددها بینه ناو نه م بواره و تیای دهست
به کاربن، به لام من بن ناگابوم و نه مده زانی چون بینه ناو
نه م بواره وه، هه تا نه و ژنه شتیکی له مندا به دی کرد و بانگی
کردمه سهر شانو (سته یج) منیش کردم و مه به سته که م پیکا،
و هه موانم سهرسام کرد و (50\$) م دهستکه وت، بر نه مرو
له وانیه نه م بره پاره یه شتیکی زور نه بیت، به لام له و کاته دا
بؤمن وه کو (5000\$) وابو له بهر کردنی نوکته یه ک.

له گهل نه وه شدا، گرهنتی وه رگرتی (50\$) ترم هه بو
له ههفته ی داهاتودا له نمایشی شهوانه ی (گالته و گپ)، چونکه
کسی براوه بوم له ههفته یه دا، رۆژی دواتر (50\$) م برده وه و
چوم بو چاپه مهنی بؤ چاپکردنی کارت (بلیت)ی تایبته به خوم،
له لایه کی کارته که وه ژماره ی موبایله که م نویسی، له گهل (سسیف
هارنی کومیدی) بلیته کان زور دره و شاوه و جوان و رون نه بون،
وه پینه کانی دیار و دهر په ریو نه بو، به لام بلیته کان نامازه ی به ره
ده کرد که من سسیف هارنیم (من کیم)، من خاوه نی به هره یه کی
تایبه نیم له کومیدیا دا (چی ده که م)، به م شیوه یه تهنه نه وه مابو
که بزائم چهندم دهست ده که ویت (چهند پهیدا ده که م)، به لایه نی
که م هره من نه وه دیاری کردبو که من «کیم» و «چی ده که م»
نه گهر نیمه ی پیاوان هه ولی به دیه بنانی خه ونه کانمان نه دهین

و کیپرکی به ده ستهینانی «کین» و «چند بهیدا دهکین»
نه دین نه واهوتاوین. به لام له و کاتهی نه مته له شیده کهینه وه
و هست دهکین خونه کامان خریکه سهرده گریته. روح
نه گریته وه به بهرمانداو دووباره نه ژینه وه و. وامن لیده کات
چالاک و به جوش بین و به دلسوزی کار بکهین. له و ساته وه
که بوم به کومیدی زور به ناماده باشییه وه چومه سهر نه
تختهی شانویه بونه وهی بیمه باشتیرین.

ته مانته نه مروش بوم گرنگ نییه چهنه دیک ماندوم. و چی
له ژیاندا رووده دات. هرگیز کاره کهم پشتگوی ناخه م. هرگیز
نه بوه له کاتی خویدا نه چمه سهر نیش و دوابکه وم. بوچی؟
له بهر نه وهی کاتیک هله ده ستم خونه کام کونترول گریوه.
هموو بوژیک به زیندویی و رهنگار رهنگی خونه کهم ده بینم
وه کو بوژی رووناک. نه گهر بیت و له بهرنامه ی (به پانیانی
ستیف هارقی) بم. یان له بهرنامه جوراو جوره کانی سهر
ته له فزیون بم. یان له سهر تهختهی شانویه بم. یان له میانه ی
پیشکه شکردنی بهرنامه ی راسته و خوی (ستیف هارقی) بم. نه وه
جیگیره و ناگوریت که «من کیم» (من ستیف هارقیم) و چی
ده کهم (کومیدیم). وه بیگومان بری نه و پاره یه ی که پیدای ده کهم
هاوتایه له کهل نه وهی که چیم بو خوم و خیزانه کهم ده ویت.
و نیستا ده توانم ناگاداری خیزانه کهم بم و خهرجیه کانیان دابین
بکه م. وهک «دابینکردنی تابلوی کیشراو بو ماله کهم. بنمیچی
کانزایی. کورسی چهرم. سهگی پاسه وانی. چهنه دین نوتومبیل
همیه له که راجه که مدا. دابینکردنی قیستی کولیچی منداله کام.
نیستا ده توانم هموو نه وه دابین بکه م که همیشه هیوام بو
ده خواسته ده توانم پاریزکاریان لی بکه م به و شیویه خوم

ده مويست، من له روانگه ي خيزانه که موه به ي هېچ دودليک
 بروم به پياو وه له بهرنه وه به ميشکيکي سافه وه شهوانه
 ده خوم، نه مه پالنه ري سره که ه موو پياويکه، چجاي نه گه ر
 باشتري ياريزاني «NBA» (تبيي باسکه ي نه مريکي) بيت، يان
 سرکه وتوتري رايينه ري توبي يي بيت له گونده کاني «ميني
 سوتا»، نه گه ر سره وکي کومپانياي «فورشن ۵۰۰» بيت، يان
 نانه واچي بيت له نانه وايه کي لا کولان، يان سره وکي ده سته يه کي
 په کگرتوو بيت، يان سره کرده ي ساخته چييه کاني گه ره کيکي
 هه ژارنشين بيت، نه گه ر ه موو نه مانه ش بيت هه ر شتيکي تاييت
 هه يه له DNA پياو دا، که وای لیده کات پاريزه ري خيزانه که ي و
 خه رجييه کانين بيت، وه روو به رووي هه رشتيک نه بيته وه بو
 گره نتي خيزانه که ي و خه رجييه کانين، وه نه گه ر پياويک بتوانيت
 خانويه ک دابيين بکات، که واته ده توانيت خيزانه که ي بپاريزيت
 له مه ترسييه کاني ده ورو به ري.

نه گه ر تواني جوو تنيک پيلاوي وه رزشي بو مناله که ي بکريت،
 نه و له و په ري دلخوشي و متمانه دايه، که ده توانيت به دلنيي ي و
 بينخمي کچ و کوربه که ي بنيزيت بو خویندن، وه نه گه ر تواني
 گوشت بکريت له فروشگا، نه و هه ست به ناسوده يي ده کات،
 چونکه توانيويه تي خيزانه که ي تيز بکات، نه گه ر له وه که م تريان
 ين بکريت نه و هه ست ده که ن پياو نين.

له وه ش زياتر نيمه ده مانه ویت په که م بين، نه مانه ویت
 له شوينيک باشتري بين، له کاتي به رپرسياريتي، نيمه ناتوانين
 هه موو کاتيک سره مه شق بين له ژياندا، به لام له به شيکي ژياندا
 نه و که سه ده بين که هه موان رووي نيده که ن، نه مه ش زور
 گرنگه بو نيمه، نيمه به راستي ده مانه ویت خومان هه ليکيشين

و شانازی به خومانه وه بکه یڼ (خو فشکردنه وه)، مافی وتی
« من ژماره یه کم » که ژنان زور نه مه یان به لاوه گرنگ نییه
، به لام بو نیمه...؟ هه موو شتی که بو نیمه ی پیاو، دوا ی نه وه ی
نه وه مان به ده سته یڼا، هه رچیمان کرد نه بیته هری راکیشانی
سه رنج بو لای خومان و ده بیته جی که ی سه رنج، کاتی کیش
بوو یڼ به که سیکی به رچاو ده بیت به هه ر جوریک بیت ژنان نه مه
بیڼن، نه گینا سودی چیه بیڼ به ژماره یه ک و باشترین، تو
ده بیت نه مه بزانی ت نا له پالنه ره کانی پیاوان تی بکه یت، هوکاری
ناماده نه بوونی له ماله وه، هوکاری به سه ر بردنی زورترین کات
له سه ر کار، هوکاری تامه زرویی بو پاره کانی به و شیومه یه.
بویه واده کات چونکه له کاره که یدا پیاوانی دیکه هه ن ریگرن
له به رده میدا له به ده سته یڼانی نازناو و پاره کانی که په یدای
ده کات، نه مه کار له بارودوخ دیرونی ده کات (مه زاج)، نه گه ر
تو بتوانیت ده ریخه یت که هه ست ده کات له شوینه گونجاوه که
نیه، که خوی ده یه ویت، یان له سه ر (هیل ی دروست نیه) تا
بگاته شوینی مه به ست، ده توانیت تی بکه یت له هوکاری بیزاری
ونالوژی و دوخی دهروونی چیه؟ وه تو تیده گیت و بو ت
درون ده بیته وه بوجهی ناتوانیت له که لیدا بیت و قسه ی له گه ل
بکه یت و گفتوگویه کی باش بکه ن، بو ت درون ده بیته وه که زیاتر
میشکی لای نه م سی شته یه، که پالنه ری پیاوانه، نه گه ر به م
شیومه یه دلی لای نه م سی شته بیت و سه رقالی بیرکردنه وه بیت
لنی، نه توانیت نازناوی خوی هاره بکات له گه ل نیشه کی و نه و
به ر پیاوه ی تو ده توانیت په یدا بکات، که واته ناتوانیت بییت
پیاو ناتوانیت له گه لت دابنیشیت و قسه ت له گه ل بکات، نه نانه ت

ناشتوانیت خهون به هاوسه رگیری و دروست کردنی خیزانه وه
 ببینیت، نه گهر میشکی لای پاره په یاکردن و دهسکه و تنی پیگه به ک
 و نازناویک بیت، نیتتر چون ببیت به و پیاوه ی تو ده ته ویت.
 له نه زمونی خومه وه ده لیم، نه م راستیانه هه میشه له گهل
 زور به ی ژناندا کار ناکات، زور به تان پیتان وایه نه گهر پیاویک
 به راستی خوشی برییت هه ول دهن پیکه وه خهونه کانتان
 پیفته دی، راسته ده ته ویت مال پیکه وه بنیت، به لام تو به لات وه
 په سه نتره که په یوه ندی دابننی له گلی، گرنگ نیه به لات وه باری
 دارایی هه رچونیک بیت، نه مه بیر کردنه وه به کی شریفانه به،
 به لام ناگرنجیت له گهل شیوازی کارکردنی پیاواندا، چاوی پیاو
 هه میشه له سه ر خه لات که به، خه لاتیک که له وانه به به که لکی تو
 نه به ت، هه تا نه گات به و پیکه ی مه به سستی به تی، مه حاله نیمه ی پیاو
 بتوانین ته رکیز له سه ر هه ردوکیان بکه یین پیکه وه، چونکه نیمه
 نه وه ندی به هره دارننن به داخه وه.

بیرت بیت، پیاو ناچار نیه که هه ر نیستا پاره به کی زور
 په یدابکات.

هه ر که ده ببینیت خهونه کانی به دیهاتووه، و نازناوه که ی
 بون وناشکرایه بوی، پیگه و نیشه که ی نه یکه به نیت به وه ی
 که ده به ویت، ده زانیت پاره زوو بیت یان درمنگ خوی دیت،
 له به رنه وه زور هه ول نادات، چونکه ده زانیت خه ریکه ده بیت
 به و پیاوه ی خوی ده به ویت، بویه توی خانم ده توانیت یارمه تی
 بدهیت له به ده سته یانی نه مه دا، به یارمه تیدانی له ته رکیزکردن و
 تیروانینی له سه ر خهونه که ی و جیبه جیکردنی.

نه گهر توانیت خوت له م پرورده، «پلان» به ببینته وه، ده توانی
 له م خاله به جوانی تیپکه بیت، له م به شه دا، «پینچ پرسیار که

پنویسته هه موژنیک بپرسیت، پیش نه وهی له په یوه ندیه کدا نوقم
بیت، نه بیت پیوهی په یوه ست بیت، چونکه کاتیک پیاو نه گات
به ناستی سه رکه وتن که خوی مه به ستیه تی، نه بیت به باشترین
و دلخوشتترین پیاو و توش به هه مان شیوه له کالی دلخوش
ده بیت.

خوشه‌ویستی نیمه له خوشه‌ویستی نیوه ناچیت:

هیچ شتیک له‌سەر ئەم هه‌ساره‌یه ناتوانریت به‌راورد بکړیت
به خوشه‌ویستی ژن—خوشه‌ویستییه‌کی به‌سوز- مېهره‌بان-
فراوان- به‌خشنده- و جوان و بڼ مەرجه- پاک و بیکه‌رده.
نه‌گەر تو پیاوی دلخوازی بیت، ناماده‌یه شتی مه‌حالیښ
بکات له‌پیناو تودا، گرنګ نیه چون به‌فتار ده‌که‌یت، گرنګ نیه چه‌ند
شتی شیتانه‌ت کردووه، کات و خواست هه‌رچییه‌ک بیت، نه‌گەر
تو دلخواه‌که‌ی بیت قسه‌ت بو ده‌کات، هه‌تا وشه‌کانی ته‌واوه
ده‌بن، و کاتیک له‌ته‌نگه‌ژه و ناهه‌مواریدایت و هه‌ست نه‌که‌ی هیچ
شتیک ناتوانیت ده‌ربازت بکات، هانت ده‌دات و پشتگیریت ده‌کات،
له‌باوه‌شت ده‌گړیت کاتیک نه‌خوښیت، وه له‌که‌لت پڼ ده‌که‌بیت
کاتیک سه‌رده‌که‌ویت، وه نه‌گەر پیاوی دلخوازی نه‌و بیت، نه‌گەر
نوی خوش بویت، به‌س خوشه‌ویستییه‌کی راسته‌قینه نه‌لیم، نه‌ت
دره‌وشیبه‌ته‌وه کاتیک توزاویت، و هانت ده‌دات کاتیک شکستت
هېناوه، و به‌رگړیت لیده‌کات ته‌نانه‌ت نه‌و کاتاه‌شی که‌دلنیا نیه
تو له‌سەر هه‌ق بووی، و به‌باشی گوی له‌هه‌ر وشه‌به‌کت ده‌گړیت

له کاتیکدا ته نانه ت که شتگه لیک ده لیلی که شایه نی گو بگر تیش
نیه، و گرنگ نیه چی نه که ی، و لای گرنگ نیه که هاو ریکه ی چند
جار پی ده لی که: تو پیاویکی گونجاو نیت بو نه، و لای گرنگ
نیه چند جار له په یومندیدا چند جار ده ست ناوه به پرویه وه
باشترینی خویت پی ده به خشیت، به راستی هه ولی به ده سته نیاسی
دلت نه دا، ته نانه ت کاتیک تو وا خوت ده رده خهیت که هه مو نه وه ی
کردویه تی توی رازی کردوه، هیشتا واهه سته دکات بهس نیه.
خوشه ویستی ژن ناوایه، بهرگه ی هه موو تاقیکردنه وه یه کی
لوژیکه (منطیقه)، و هه موو هه لومه رچیک ده گریت بو
به ته واو متی ژنان چاوه رینی هه مان شت ده کن، له بهرام به را
به هه مان شیوه خوشت بوینه وه.

نه کهر پرسیار له هر ژنیک بکه ی که چ جوړه پیاویکت
ده وی بو خوشه ویستی...؟؟

شتیکه له شیوه یه ت پی ده لیت: ده مه ویت ساده، زیره که
تسه خوش، درمانسی، به هه ست، خانه دان بیت، و له سهر و
هه مویه پالشت بیت، و ده مه ویت سهیری چاوه گانم بکان
و پیم بلی که (من جوان) م و من ته واو که ری نه وم، و پیاویکم
ده ویت نه ومنده لاوازی تیدا بیت که نازاری هه بور بگری، و به
رو خوشییه وه به دایکیم بناسینیت، مندا لان و ناژه لانی خوش
بریت، و ناماده بیت دایبی (حه فاضه) ی منال بگوریت و، قاپه کان
بشوات، نه م کارانه بکات به بی نه وه ی ناچار بم خوم داوای لی
بکه م.

نه کهر لاشیه کی جوان و پاره یه کی زور و پیلوویکی
گرنبه های هه بیت به بین شوخت (دروشان)، باشترینی نه بیت
نامین.

من ليرهم تا پيت بليم كه پيشبيني كردني نه م خوشه ويستيه
و پياويك به م ته وارييه وه (بي كه م و كوري) يه شتيكي ناواقعييه.
راسته، من وتم رونادات، مه حاله، چونكه خوشه ويستي پياو
وهك هي ژن نيه، به دهستي ناهينيت به سهرليشيواوي، ئيستا
من ناليم نيمه ناتوانين خوشه ويستي بگهين، من تنها نه ليم
خوشه ويستي پياو زور جياوازتره، زور ساده و راشكاوانه يه،
له وانه يه به دهستهيناني قورس بيت.

شتيكي گرنگت بين ده ليم: نه و پياوه ي كه خوشي ده ويت،
له وانه يه هموو نيو كاترمير جاريك په يوه نديت پيوه نهكات و
خوشه ويستي خويت بو تازه بگاته وه، له كاترمير ۳۰:۵۰ ي ئيواره
له كاتيك كاترمير ۵:۰۰ واي كردوه.

پياو دانانيشيت ده ست به سهر و قژندا بهينيت و پارچه يه ك
په روي سارد بخاته سهر ناوچه و انت وتوش كوپيك چاي گهرم
بخويته وه و ههول بده ي كه زوو چاك ببينه وه.

له گه ل نه وه شدا خوشه ويستيه كه ي ههر خوشه ويستيه،
تهنها نه وه يه خوشه ويستي پياوان جياوازه له خوشه ويستي
ژنان، كه نه يه خشيت و له بهرامبه ردا ده يه ويته وه، له زوربه ي
بارودوخه كاندا به م شيوه يه، من مشتومري نه وه مه، كه نه گهر
زور به ساده يي و به ته واره تي بزانيت پياو چون خوشه ويستي
دهكات، له وانه يه نه و پياوه بدوزيته وه كه له پيشته وه وه ستاره و
همور شتيكي خويت بين ده دات، بگره زياتریش، چون ده زانيت
پياويك توي خوش ده ويت...؟؟ زور به ساده يي ههر يهك له م
سن شته دهكات:

بانگه شه بو خوشه ویستییه کی دهکات:

نه کهر پیاویک توی خوشبویت، نامادهیه به همووانی بلیت.
نه لیت: سهیرکه پیاو نه مه ژنی منه، یان نه لیت: نه مه
خوشه ویستمه، یان نه مه دایکی مناله که مه، یان نه مه خانم که مه.
و هه ندیک وشه دیکه ش، نه کهر پیاویک نازناویکی دیاری پی
به خشیت وهک: نه مه هاوریمه یان نه مه، (نازناوه کهت نه لیت)
نه مه ش نه وه ده که یه نیت که نه و پیاوه شوینیکی تاییه تی بو
داناویت له دلیدا، و به راستی ههستی بوت ههیه، و نازناویکت
پی ده به خشیت، نه م نازناوه شیوازی نه وه بونه وهی به دهنگیا
همووان بزائن که شانازی دهکات که له کهل تودایه، له کهل توبا
پلانی بو داهاتور ههیه، و دوور دهروانیت و ههست دهکات که
نه مه دهسنپیکیکی ناپابه.

نه و پیاوهی که تو به ژنی دلخوازی خوی دهزانیت، ههول
دهدات بلیت من داوات ده که م و هی منیت، ههول دهادات هه
نیستا به همووانی رایکه ینیت و هه پیاویک گویی له پیاریکی
دیکه بوو که وتی: «نه م خاتوونه خوشه ویستمه»، دهزانیت
که پیویسته هه مورایاری و فیل و ته له که و پلان و پروژانهی
به میشکیدا دیت سه بارهت به م خانمه جوان و سه رنج راکیشه
بخاته لاوه و بیر لی نه کاته وه. له به رنه وهی پیاویکی دیکه
به ده مگی بهرز رایکه یاندووه که نه م ژنه تاییه ته به نه و
(به ردهست نیه بوپلانگیری هیچ که سیک دیکه).

نه مه ناماژیه کی تاییه ته، نیمه ی پیاو هموومان دهزانین و
ریزی ده گرین، وهک ناماژیه کی جیهانیه بو (هه رشتیک یان هه
شوینیک که سنوردار کرا بیت)، نه کهر به هاورنی بانگی کردی.

پان به ناوې خوتنه، نو لای نه و هر نه و نه ده ده گه به نیت، له و نه زیاتر سه پرت ناکات، نیوې خام له باخی د لټانه و به د هزان، نه م به یو هاوریه کی حوم باس کرد، زور پیکه نی، چونکه خوی ده برانی و له بریکه و به بیوی به چاوی خوی.

له به کیک له یونه کانی نیواری سوری سالد، که نه م هاوریه راهاتو و همیشه له گال خیزانه کیدا، پان له گال هاورۍ نریکه کانیدا بیت و ناماده بیت، ماوې دوانزه سال، هاوریکه م وتی پیاوړیکې نه باسی که ه موو سالیکی له گال که پیکې تارهدا ده هات بو نه م یونه یه_ که کان پیک له به ک حراتر بوون_ و له گال کومه لیک به سه رهاتی دیک له له سه ر کاره کی و پشو و ده کانی و پان پروژو بازرگانی به تازه کانی، و نه م حوره شتانه.

هر چنه د ژن و چیرو که کان ده گورا و جیاواز بوون، به لام ناکه شت که نه ده گورا و جیکیر بوو نه و به بوو که: هیچ به کیک له م حانمانه ناز ناوې، «خانمه کی»، «پان»، «که هاوریکه کی»، «بی وهرمه ده گرت. به بی هیچ درودلیه ک کانی ناساندن بیجکه له ناو ده کانی خویان زیاتری پی نه ده وتن، و له گال نه و هاش توارۍ شه و ده کی به حواردنه و و گتوگو کردن له گال هاورۍ کره کانی و هاو پرله کانی به پریده کرد، له کاتیکدا که ده کی به ته بها له سه ر میره که جیده هیشت و که که زه رده خه نه پیک ده کات به عریه نه خشیه که یوه هورل ده دات له گال دوحه کدا رابیت، و ه مووان زور باش ده یانزانی که نه م دروانه هر چوونه نه و دیو ده رگا که هر که سه و به ریگی خویدا ده ورات، و که س هاریکی تر نه م که کی له گالی نه ده بیبیه و.

له نامه گه کانی دواتردا، کوره که پان له گال حاسیکی

نویدا بیني، که دهستی په کتريان گرتبوو و پیده کین وده
 پشیلې، چیشیر، و کاتیک به همووانی ناساند نامازهی
 به وده کرد که نه مه «خانمه که به تی» و «خوشه ویسته که به تی»
 و همووان دهست به جی زانیان که چی ده گوزهریت، نه و
 به هوی نه و نازناوه و نه نیه که پی به خشیوه، به لکو به هوی
 چونیه تی دهفتار کردنی تی له که لیدا، چونکه دهستی ده گریت و
 کاتیک قسه ی له که ل ده کات راسته و خو سه یری نیو چاره کانی
 ده کات، و به همو و هاو پیسه کانی (هاو پی زور باشه کانی کاری)
 ده ناسینیت، و راده کات بو مه یخانه و خواردنه و هی بو ده هینیت
 و سه مای له که ل ده کات، به شیوه یه ک و ده کو نه و هی نه به و ی نه و
 شه و نه و او بییت. و کاتیک شه و همووان ده و نه و، ده زان
 که جاریکی دیکه نه مه خانمه له که لی ده بیننه و ده که دهستی له و
 دهستی نه و پیاو به که تانیستاش سه لته، پیاو یک که هینده ی
 «دیانا ررز» جله کانی له کونسیرته کاند ده گوریت، ژنی ده گوری،
 نه ی تو نه ترانیوه... سالی داهاترو هاتنه و ده بو ناههنگه که،
 خامه که هه لگری نازناو یکی نوی بو، «دهستگیراندار» (نیشان
 کراو)، بیکومان نه و به شیک بوو له پلان و پرورده ی نه مه پیاو.
 له بهرنه و، نه کهر تو به لایه نی که مه وده ساو ده ی ۹۰ پرورده
 له که ل پیاو یک په یوه ندیت هیه و هیشتا دایکیت نه ناسیوه، و
 پیکه وده نه وشتوون بو کلیسه، و نریک نیت له خیزانه که ی
 و هاو ریکاسیه و، و نه کهر بردیتی بو ناههنگی کو بونه و ده ی
 کار، و خزمه تگوزاری، و ده زگای زانیاری، و به ناوی خونه و
 ناساندیتی و بانگی کردیت، که واته تو له بهرنامه و پلا که کانی
 داهاتو ویدا نیت، به لام له وساته ی نازناو یکی پی به خشیت، نه و
 کاته داخوازیت ده کات، له پیشچاوی که سه گرنگه کانی ژبانی

نهگر نهو کهسه کوری بان خوشکی بان بهریوبه دهکای بیت.
نهوگات دهزانیت که بهراشکاوی نامازهی بهشتیکی گرنک داره
که نه میه: نیازی خوی ناشکرا کردووه بهرامبه رت، له بهردهم
هموو نهو کهسانه ی که دهیانده ویت بزائن.
بانگه شه کردن (دهریرینی ههسته کاسی) کلیکیکه که له ریبه وه
دهزانیت پیاریک به جددی داهوازیت دهکات بان نا...

دابین کردن:

هر که پیاو داوای ژنیکي کرد و نهویش به شه ره فوه
داراکه ی قبول کرد، نیتز پیاو جه ژنیه تی، چونکه سرکه و نهو
بووه، به ساده ی، نهو پیاوه ی خوشی دهوینی پاره دههینیت وه بو
ماله وه، بوئه وه ی دنیا بیت که تو و مداله کان چیتان پیویسته
هه تان بیت وله هیچتان کهم نه بیت. نه مه یاسا و نامانجی نیمه یه،
کرمله که فبری کردوین به درپژایی هه زاران سال ک نه رکی
بنه رته تی پیاو نه وه یه دنیا بن له سه لامه تی و جیگیروونی
خیزانه کانیا، نهگر مردووین یا زیندوو، نه گینا نهو که سانه ی
خوشمار دهوین پیویستیان به هر شتیک ده بیت (هزار دهین)،
نه مه کروکی پیاوه تییه، ده بیت دابینکه ر بین. نه مه هه موویته تی،
(باشه، چند شتیکي دیکه هه یه، وه کو چون که سیکي به خشنده
بین، باسی باری مادی نا کهم، تاچه مدیک ده توانی دابینکه ری
هیرانه کهت بیت، نیستا له مه پاندا مه به ستم باری ماددیه)، نهگر
پیاو گرمانی له خوی کرد که توانای دابینکردنی خیرانه که ی
نییه، له لایه نی مادی و له چن روویه کی تریشه وه، نهوگات
«خودی» خوی له خویدا به ریندووی دهیژیت، و هه تا بتوانیت

زیاتر دابینکات بو هاوسه و منداله کانی زیاتر ههست به
گه وره ی و چالاکی دهکات. له وانه یه نه مه شتیکی زور ساره
بیت، به لام نه مه راستییه (واقعیه).

وهک دابینکه ریک، پیاو لیستی (وهسلی پاره) دهکات،
که پیویسته بدريت، وهک کریمی خانوو، و کریمی گه رمی و کاره با،
وقیستی نوتومبیل، و میوه و سهوزه دهکريت وپاره ی قیستی
خویندنگه دابیندهکات، و گرنگی به پیداو یستییه کانی تری ماله وه
دهکات، پیاو پاره کانی له شتی پروپوچ و بی مانادا به فیرو نادات،
و نه گه ریته وه بو لات به و پاره ی پیی ماوه له گیرفانیدا، که سیکي
خوپه رست نییه، که میک پاره بدات به تو و باقییه که ی (بره
زوره که) بوخوی هه لبرگريت. نه و پیاوه ی به راستی توی خوش
بویت ناچار نابیت که داوای پاره ی لی بکهیت، که پیویسته،
چونکه نه یه ویت دنیا بیت که هه چت پیویست نییه. له به رنه وه ی
هر دهست پیوه کرتنیک به پاره وه له داویدا ناچاری دهکات
پاره ی زیاتر بهینیته وه بو ماله وه.

هر ماچیک که دهکريت له به رامبه ر دابینکردن و کرینی
پیداویستییه کان و جل و به رگی قوتابخانه و زه خیره و
یاریه کان، و هر وشه یه کی سوپاسگوزاری که له به رامبه ر
چاککردنه وه ی گلوپ و رووناکی و وایه ره کان پیی دهوتریت،
وای لیدهکات زیاتر شانازی به خوییه وه بکات وهک پیاویک.
هر له به ر نه مه یه نه گه ر پیاوینکی راسته قینه بیت، هه موو
ناره زووی کرینی شتیکی بو خوی دهخاته لاوه و زیاتر گرنگی
به دابینکردنی پیداویستییه کانی خیزانه که ی دهکات، و پیویستی
به کرینی کومه لیک داری گولفی نوی نییه له گه ل پیلایوی گرانبه ها
وسه یاره ی کاشخه، یان هر شتیکی تر که پیاوان ناره زووی

له بهرنه وهی له سهره نجامدا نه م کاره بو کچی که سیک
دیکه نه محام ددهات که له وانه یه تو نه بیت، به دلنیا ییه وه، زوریک
له پیاوان هن که خویان له م بهر پر سیاره تییه نه دزنه وه، نه کر
به هوی خو پرستییه وه بیت، یان که مزایه تی بیت، یان نه توانی یکی
ره ها بیت، یان به هوی نه م سی شته به یه که وه، به لام هه ندیک پیاو
هن خاوه نی: ناست (خوینده واری او، هوکاری کار، و سرچاوه
نین، تاریکی شیاو (نه که م و نه زور) له پاره پهیدا بکن، و
نه کر نه ی توانی دابینکری خیزانه که ی بیت، نیتر هه ست ناکات
که پیاو بیت، و هه ولده دات له هه سته توقینه ره گانی (هه ستکردن
به که می) هه لبیت، یان هه ولده دات نه م هه ستانه بنیژیت له ناخیدا،
له ریگی خوار دنه وه و کیشانی ماده ی بینهوشکر.

له راستییدا، له وانه یه کومه لیک نیشانه ی (شوینه واری
به رچاو به دی بکه بیت له و پیاوانه ی که توانای دابینکردنیان نیه بو
خیزانه کانیان، و پشت گوینیان خستوه، هه ندیکیان ده ستمه کن
به تاوان کردن له پیناو قهره بو و کردنه وهی نه م، (به پروونی،
زیندانییه کان نه ومان بن ده لین که نه م رینگه بی سوده)، و
به شیک له به کارهینه رانی ماده هوشبه ره کان (له سوچی
کولانه کاندایمان ده لین که نه م ش بن سوده)، و هه ندیک
له هه له اتوره کان یان نه وانه ی خیزانه کانیان جن هیشتوره
(ژماره یک له و ژنانه ی که به خپو کردنی مندالیکیان که وتونه
نه ستر به تاقی نه ها و به هوییه وه توشی ده ستکورنی و هه ژاری
بووه، نه ومان بن ده لین که به دلنیا ییه وه نه م شیان بی سوده
و سه رناگریتا).

به لام نه کر پر سیار له هر به کیک له و پیاوانه بکه ی که راست
نه بوون له کل خویان و نه وانه ی خوشیان دهوین، زیاتر له

لہٰذا وہ دہمانہ ویت، بہ بی نہ وہی چاؤہری نہم بہرہر سیاریتیہ
 سہرہ کی و سر و شتیہ بکن کہ ہم موو پیار بک لہ سہرتا سہری
 جیہان لہ سہریہ تی و لہ نہ ستوی گرتوہ و داوای نہ کن، خانمان
 نہمہ پی سی دہوتریت «بہر یکردن» کہ کریمانہر بنچینہ کی راست
 و رہوایہ، (بیگومان ژنیش ہہ یہ ژوان لہ گل پیاو یکدا دادہ نیت
 و ہاوسہر گیری لہ گل دہکات تہا لہ پیانو پارہ کانی پیوان کہ
 ہہیانہ»، بہ لام نہ وہی کہرور ہہلہ یہ و زور بہی خہلک بہ ہہلہ
 لی تیگہ شتون سہبارہت بہو ژنانہی کہ زور بہرونی چاؤہری
 نہوہ لہ پیاوہ کہی دہکات نہرک و بہرہر سیاریتیہ کانی و ہک و
 پیاو جیہہ جن بکات و نہ بیت نہمہ بزایت (نہوہ مافیکی رہوای
 خوتہ چاؤہر نی نہوہ لہ پیاو بکہیت کہ پارہی خوار دہنہ کہت
 بدات (ژہمی نیوارہت)، بلیتی سینہ مات بو بکریٹ و، یان
 کارتی چونہ ژوورہ وہی یانہت بو بکریٹ، یان ہر شتیکی
 دیکہ کہ پیویستہ لہ سہری بیکریٹ لہ بہرام بہر نہو کاتہی بیت
 بہ خشیوہ)۔

ہم مووتان پیویستہ بوہستن لہو رہفتارہ گہ مژانہ یہی
 کہ نہ لین (من پارہی خوار دہنہ کہی خوم دہدہم، تا و ہک و پیاو
 بزایت پیویستت پی سی نیہ)، بہ نزیکی لہ بہشی دواتردا ناماژم
 بہوہ کردوہ «نہوہ سن شتیہ کہ ہم موو پیاو یک پیویستہ نی
 «ہالہشتی، دلسوزی (بہ وہ فایی)، پہیوہندی سیکسی»، پیاو
 راستہ قیفہ بہ جوریک لہ جورہ کان دہ بہ ویت کہ سیک پیویستی ہی
 بیت (پیویست بیت)، و ناسانتہرین ریکہ تا یارمہتی بدہیت تا بکات
 بہم ہیکہ بہر زہ، نہوہ بہ کہلی کہر بیت بوت دابینبکات (شتیکت
 بو بکات)، نہمہ ہلہسو کہرتیکی دادہروارانہ یہ کہ ہیکہیت۔
 نہ کہر پیاو خوشی بویت...؟ ہر سہنتیک کہ پیدای دہکات

نهیهینته وه بو ماله وه. و ناگه رپته وه له قومارخانه و هه موو
پاره کانی به فیرو دابیت و بلیت ها شه وه \$ ۱۰۰ دولا ره __ نه مه
هه موو نه وهیه که نام ههفته په یام کردو وه، به لکو راسته وخو
به ره ماله وه دهگه رپته وه به چهکی پاره که ی (هه موو نه وه ی
په یای کردو وه)، دوا ی دابینکردن و کرینی هه موو پیداو یستیه کانی
نو. نه گه ر باقی مابینه وه نهیهینته وه، زور چاکه.

پیاوی ئیش ئاوایه چاوه کهم وه هه ر واش تهکات.

له پال درخی مادیدیا رپکه ی جیاوازتر هه یه بو دابینکردن.
له وانه یه پیاوه کهت موفلیس بیت، به لام هه موو شتیک دهکات،
به هه موو توانایه وه بو قه ره بوو کردنه وه ی نه مه، به دابینکردنی
پیداو یستیه کانت به رپکه یه کی دروست، نه گه ر که موو کورتیت
هه بوو له میوه و سه وزه (پیداو یستیه کانی ماله وه)، له وانه یه
له توانایدا نه بیت پارهت بداتی بروی بو فروشگا، به لام له وانه یه
شتیکی زیاده ی که می هه بیت له به فرکه ره که ی و کوکا که یدا، تا
خوتی پی به بری بکه یت و تاچه ند دولا ریک په یدابکات و بیدات
به نو، به مایه کی تر، هه رچونیک نایه لیت به برسیتی به مینته وه.
نه گه ر ئوتومبیله کهت شکا له وانه یه به توانیت پاره ی فیه رت
بو بدات، به لام په یوه ندی به هاو ریکانه وه دهکات، تا یارمه تی
بدن و پال به ئوتومبیله که وه بنین و بیخه به لایه کی شه قامه که
و نوش ده که یه مینه سه ر کاره کهت، هه لده دات هه تا رپکه یه ک
بدوزبته وه پاره ی چاککردنه وه ی ئوتومبیله کهت بدات.
نه گه ر په یوستت به هه لواسینی تابلویه ک بوو، یان کردنه وه ی
به لوعه ی ده ستشوره کهت بو که گیراوه، وه دانانی ده رگایه کی

نوی بو گه راجه کت، نهو پیاوړی خوشیده ویت سهر په یزه یه کی
 بیست پلیکانه یی ده ک ویت بو هه لواسینی نهو تابلویه بوت، درزی
 ده ست شوره که به پارچه یه ک پاکت (مقه با) ده گریت تا ناو دزه
 نه کات له کاتیکدا بیر له دوزه نه ووی چاره سهریک ده کانه ووه بو
 چاره سهرکردنی بوریه که، و کون و قوشبني نامیلکه ی رینمایي
 (که نه لوگ) ده گریت بو غیر برونې دانانی نهو ده رگای گه راجیه
 بوت.

داینکړدن و گرنگی پیدانی نهو که سانه ی خوشیده ویت،
 نه که ر بیت و له لایه نی مادییه ووه بیت یان مه غنه وویی، نه مه
 به شیکه له DNA ی پیاو، و نه که ر پیاو خوشیو بیت و گرنگیت
 پیدات، هه موو شتیکت بو داین ده کات به بی سنور.

پاراستن:

کاتیک پیاوړیک به راستی خوشی بویت، هه ر که سیک شتیک
 بلیت و شتیک بکات و یان هه ر پیشنیاریک بکات، وه هه تا
 نه که ر بیر له کردنی شتیک که دژی تو بیت و زیانت پییکه بنیت،
 نهو پیاوړی نوی خوش ده ویت هه موو شتیک له ناو ده بات
 که دیته سهر ریگای، بو نه ووی دلنیا بیت که هه ر که سیک بی
 ریزیت بهرام بهر بکات، باجه که ی ده بات، نه مه سروشتی نه ووه
 نه که ر شارترین پیاوړیش هه لېزیریت له سهر نه م هه ساره یه هه ر
 هه مان شت: که نه که ر تو بیریزیت بهرام بهر خیزانه که ی کرد نه ووا
 نه بیت باجه که ی بدهیت، یان به لایه نی که مه ووه شه ریکی جدیت
 را که یاندووه و شتیکي سروشتیه که پیاو درکی پیده کات و ریزی
 لیده گریت، هه ر له یه که م په یوه ندیه ووه که نه ویش په یوه ندیه یی

له گهل دایکی، و له وانه یه کور نه زانیت حوشه ویستی بی مهرج وانا چی، بهلام کور مهرگیز دان به ودها نانیت که دایکی هاله دهکات یان ریگه به هیچ که سیکیش نادات که شتیک بلیت یان شتیک بکات له بهرام بهر دایکی. ره که زی نیر هر له سکی دایکی به وده فیر ده بیت که دایکی بهاریزیت و ریگه به که س نادات که هیچ شتیک بی بلیت و هیچ شتیک بهرام بهر بکات.

نه که ره که سایک وایان کرد، نهوا بابزانن نیستا کاتی نه وده له سکی دایکی بیته دهر دهره بویان، بیگومان منیش له ماله وده هر بهو شیوه فیر کراوم، زور باش له یادمه کاتیک کورینکی بهوک بووم و ته منم له نیوان ههشت سال و نهو نزیکانه بوو، چاره ریی دایکم ده کرد تا چاکه ته که ی له بهر بکات و سواری پاس بین و برۆین بو ناوشار (بازار).

له وکاته دا باو کم ده هاته ژور ره که و به ساده یی ده یوت: تر و دایکت دهرۆن بو ناوشار — ناگات له دایکت بی، نه مه یاسای ژماره یه ک بوو له مالی باو کم: نه که ریته وده بو ماله وده به بی دایکت و خوشکه کانت، باشته خوت بکوژیت یان سواری پاسه که بییت و برۆیت بو شوینیکی تر، بهلام به بی دایکت و کهه کان نه که ریته وده.

نیستا زور به باشی ده زانم، که نه که ره که سیکیش په نجه ی بو دایکم رابکیشایه نه مده توانی هیچ شتیک بکه م، بگره دایکم ناگاداری من نه بوو له پاسه که دا، بهلام، هاوړی، من لهو پاسه دا و له فروشگا که شدا سنگه بجو که که م دهر په راند بوو، سوینم ده خوارد هه موو شتیک ده که م بو پاراستنی خیزانه که م له بهر نه وده ی پیویست بوو له سهرم که وا بکه م، له راستیدا، هه موو پیویک له سهری پیویسته واکات، و هه موو پیویک ناماده یه

وابکات له پیناو نه و که سانه ی که خوشی دهوین و دابینکهریانه.
نه گهر پیاو جاریک وتی که گرنګیت پین دهوات، نهواتو ودهکو
دیارییه کی به نرخ وایت بوی، و نهواتو هموو شتیک دهکات بو
پاراستنی نهام دیارییه به نرخه.

بو نمونه نه گهر، گوپیست بوو له گهل وهسل بره کی
دهمه فالیت، ده لیت: «له گهل کی قسه ده کی، با ده سته جی من
قسه ی له گهل بکه م»، و نه گهر خوشه ویسته کونه کات په یوهندی
کرد، و هراسانی کردیت، پیاوه کات سه بارهت بهو بابته قسه ی
له گهل دهکات. و نه گهر بینی منداله کانت داده برین و له ده ست
دهرده چن، نهوکات قسه بو نهوانیش دهکات، هرچونیک بیت
پیاو پاریزگاریت لن دهکات و سهرپه رشتی خیزانه کی دهکات.
چونکه ده زانیت که پیاوی راسته قینه پاریزه ره، هیچ پیاویکی
راسته قینه نییه که له ژبانیدا نهوه نه پاریزیت که خاوه نیه تی.
چونکه په وندی به نابرویه وه هیه.

من دلنییات ده که مه وه که نه مه یه کیکه له و شته سهره کیانه ی
هموو ژنیک ده یه ویت له پیاوه که پدا هه بیت، چونکه کچان له سهر
نه و بنه مایه گه وره بوون که ده توانن پشت به پیاویکی مه زن
بیهستن، که له پیناویدا بجه نګیت و له هموو زیانیک بیانپاریزیت،
ګریګ نییه باجه کی هر چیه ک بیت، پیموایه همووتان باش
ده زانن «ګرنګیه کی زور به وه ددهن که نه و پیاوه ی خوشی
ده ویت ناګادار بیت و بزانییت، کاتیک که سیک مایه ی هه رشه و
مه ترسییه بوت»، چونکه پیاوه کات نه گهر باوکت بیت، یان برات
بیت، یان مامت بیت، یان هاوسه رت بیت، یان خوشه ویستت
بیت، هموو شتیک دهکات که له توانایدا بیت، و زیاتریش
له پیاو پاراستنی نابروت، له وانه یه ته نانهت نازاری که سیکیش

بدات له بهر تو، سهره رای زانینی دهر نه نجامه کeshی. بو نمونه
له وانه یه تو هر نه کeshیت که پپی بلییت له سهر کاره کات چیت لی
به سهر هاتوره، له بهر نه وه ی له وانه یه بیت بو شوینی کاره کات
و ته بهت له وانه یه چند قسایه کیش به بهر یو بهر کات بلیت. و
بیگومان هم وومان نه وه باش ده زانین که له وانه یه کوتاییه کeshی
باش نه بیت.

له بیرمه جاریک دایکم له مال بوو، پیاوی باج کوکه ره وه
هاتوو بو پاره، و دایکم پپی نه بوو، باوکیشم له سهر کار بوو،
و چاوی لی نه بوو کاتیک که نه م پیاوه چون له بهر ده رگا
وه ستابوو و به دایکمی وت: «جاری داهاتوو که که رانه وه،
باشتره نه و پارهت نامه کردیت نه که ر نا...»، باوکم نه مه ی
بیسنوو له ریگه ی په کیک له خوشک و براکامه وه، و کاتیک
پر سیاری له دایکم کرد که ده قا و ده ق نه و پیاوه چی بن وتوو،
دایکم دویل بوو. هه ندیک مینجه مینجی کرد و تاماوه کی زور
و تا له کوتایدا به باوکمی وت که چی رویداوه. دایکم به راستی
نه بده ویست به باوکم بلیت که چی رویداوه. چونکه ده یزانی بارکم
زور توره ده بیت (ده ته قینه وه له توریدا). له کوتایدا که زانپاری
نه واده تی ده ست که وت که ده ویست، هات بو لام و پر سیاری
لیکردم که چ کاتیک باج کوکه ره وه که دیت، منیش پیم وت، و
جاری داهاتوو که پیاوه که هات بو مالمان. باوکم چاوه مری
بوو، من هر گیز نه و وپه ی (مه شه د) هم له بیر ناچیت: پیاوه که
له سه یاره کای دوور نه که وتیویه وه. که نیمه له په نجه ره که وه
سه یرمان ده کرد، باوکم پیاوه که ی کیشا به سه یاره که دا و
به هر دوو ده ستنی ملی (په خه) ی پیاوه که ی گرتوو و پین ده وت:
«نه که ر جاریکی دیکه شتیکی بیریرانه به هاوسه ره که م بلیت.

نه تکرؤم»، نېستا له وانه په نه وه شتيکي زياده پويي بيت لاتان.
به لام پياوي راسته قيه به وشيويه دهکات بو پاراستني نه وانه
خوشي ده وين.

پاراستن ته بها به به کارهيناني هيزي بيميشکان
نييه (شپتگيري)، يان به به کارهيناني توندوتيزي به رامبه رکه سيکه
هر چنده پياويک که به راستي خمي توي بيت، ده توانيت و
ده تياريزيت به شيوازي تریش، نه گهر به ناموژگاري بيت يان
له جياتي تو نه رکيک نه انجام بدات که نه زانیت بو تو مه تر سیدارم
بو نمونه نه گهر کات درمنگ بو، يان دهره وه تاريک بو.
له وانه په نه يه ويت به نه بها نو تو مېله که ت ايېخوريت و برويت.
يان سه که که ت بيهيت بو پياسه له به رنه وه ي خمي سه لامه تي
تويه تي؛ له جياتي نه وه خوي نو تو مېله که لیده خوريت و پياسه
به سه که که ش دهکات، هتا نه گهر تازه له نیش گه رايته وه و
زور ماندووش بيت (نه گهر دوو شه فتيش کاري کرد بيت)، تا تو
له مال وه بمينيه وه و پاري زراو بيت.

نه گهر تو به لای که سیدا دهروشنيت و راديار بوو که مایه ي
ترس و هره شهيه بوت، نه و پياوه ي خوشي ده ويت ديه نيوان
تو و نه ر که سه ناوه کو بتياريزيت، له به رنه وه نه گهر به نیاز
بوو شتيک بکات نه واپويسته سه رها پياوه که ت تيبه ربيت تا
بتوانيت په نجه يک له تو بدات.

ژنه کم، (مارجوري)، هيشتا تاساوه که بير له وه ده کاته وه
من چون «پاري زگاري» م ليکړد له که شتي راوه ماسي له (ماوي)
به م دوايانه. هاوسه ره کم جلي تاييه ت به مه له ي ژير دهر يايي
به دي کرد بوو، به لام من تيبينيم نه کرد بوو، و کاتيک به ماو
شه وله کاني دهر ياي هېمنده که شتمان کرد، نه مده تواني هېچ

یارمه تییه ک پیشکش بکم، به لام ههستم نه وه ده کرد که شتیکی به سهر دیت، له ناو ئاره که دا، هیچ ریگایه کم نه بوو تا بیهاریزم، ژنه کم خوی ناماده کرد و هه موو جله کانی تایهت به مه له ی ژیر دهریای پووشی، ناماده بوو بو چوو به ناو ئاره که، من بی ئوفره بووم و دهستم کرد به جگه ره داگیرساندن، یه ک له دوا ی به ک، و نه که شتییه که دا هاتو چوم ده کرد بو به به ریوبه ری ژیر دهریاییه کم ده وت: «نه بیت ئه م ژنه بگه ریته وه»؟! هه ره لهو سانه دا ژنه کم چوو بووه ناو ئاره که وه، به پاسه وانه تایه تییه که مم وت که نه یده توانی مه له ی ژیر دهریایی بکات، و داو ملیکرد بقلی ئوکسجینه که بیه ستیت له خوری

و چاویکی له سهر هار سه ره کم بیت، به هه موو سه ر شیه کانی سهر که شتییه کم وت، له به ریوبه ری کاره وه نا کاهنتی که شتییه که، وتم «نه گه ژنه کم له ماوه ی ۳۵ خوله کدا نه گه ریته وه نه را هه موومان چاکه تی مه له له بهر ده کین و نه چین ده یه یینه وه».

نه و پناوه ی که به ره رسی گه شته که بوو، زور به بی خه مییه وه وتی «به ریزم، هه مووان ناتوانن دابه زن، تنها بو رزگار کردنی یه ک که س»، به لام قسه کانی بو من هیچ مانایاکی نه بوو، زور به توره ییه وه وتم «من پیت ده لیم، یان هه مووان داده به زن بو رزگار کردنی، یان هه موو که سیک سهر ئه م که شتییه ده کوژم، ئه م که شتییه ناروات بو هیچ شوینیک به بی نه و و نه گه ئه م که شتییه به ری که وت به بی نه و، نه مه کونایی هه مووان ده بیت»، ژنه کم ههستی کرد بوو له سهر که شتییه که شتییک روو دهات، بویه ده ست به چی که پرایه وه بوسه ر ئاره که، زانیبووی که من سهر ره هتار ده کم، بویه به لایه وه باشتر بوو بگه ریته وه

بوسه که شتییه که وهک له وهی بچیته ژیر ده ریاوه، چوکی
ده برانی که من چند نیکه ران ده بم کاتیک ده چیته ژیر ده ریاوه،
نه مده توانی به سروشتی رهفتار بکه، کاتیک شته که په یوهندی
به پاراستنی نه وه وه بوو، بویه تیگه پشت که پیویسته نه
مه له به (سهرکیشی) به بخاته لاره، نه رکی سهره تای من نه وه به ی
دلیبام هیچ شتیکی حراپی به سهر نایهت، ماجوری ژنیکی زور
سهرکیشه، به لام زوریک له م مه ترسیانه ی (سهرکیشی) هستون
لاوه، وهک - چوونه ژیر ده ریا و قرین به پهره شوت - زوری
له ر نه م هوکاره، من له کوتایدا ژنی خه ونه کانم دوزیوه ته وه،
که چی نه برواته ده ره وه و بو خوشی به پهره شوت بغریت
و پته ی (گوریس) ی پهره شوته که به چریت و وهک بزانه دوی
نه وه خوی ده کیشیت به دیواردا، یان بچیته ژیر ده ریاوه و
نو کسجینه که له کار که وتبیت...؟ ژیانی له مه ترسیدا بیت و من
نه توانم له و باره یوه هیچ بکه...؟ نه خیر قوربان، نا، ریکه به وه
نادم، چیترا، فلسفه ی من بو کاتیک خوش نه وه به که ژنه کم
کاتیک خوش به سهر سات و به ساغ و سه لامه تی بگه ریت وه
بو ماله وه و به هم مووان بلیت که چند کاتیک خوشی به سهر
بردوه، ژنه کم شتی وانا کات، ته نها ده لیت: «زور سوپاس بو
گرنگی پیدانت (خه مخوریت)، نازیزم».

بیگومان، گرنگی من ده دم، له به ره وه DNA یم هاوارم
بو ده کات، تا بیپاریزم و هم موو شتیکی بو دابین بکه،
وحوشه ویستی خومی بو ده ربهرم، به هر شیوه یهک بیت،
هر چونیک بیت، باو کم و باو و باپیرانیشم هر وایان کردوه
به هم موو میز و تواناته نه وه - و به یارمه تی خودا - ته نانهت له
کاته سه خته کانیشدا که پاراستن و دابین کردن و خوشه ویستی

دەربرین که هینده ناسان نه بووه، به تایبه تی بو پیاوه رهش
پیسته کان.

نیستا نیمه نه و دیمه نه مان له ده ستداوه که ژن داوای شتیک
له نیمه ی پیاوان بکات، له وانه یه به هوی نه ووه بیت که زوریک
له ژنان هن که به تنه ها منداله کانیاں به خیر ده کن، یان به هوی
که می ژماره ی نه و پیاوانه وه بیت که کوره کانیاں فیر ده کن که
چون بین به پیاویکی راسته قینه، و له گهل نه ووه شدا، من بروای
ته واره نیم هیه که ژنی راسته قینه ده توانیت باشتیرین شت
له پیاودا دهر بخت؛ هه ندیک جار ته نها پیویسته نیمه چاومان
به ژنیک راسته قینه بکه ویت، بیجکه له دایکمان، تاوه کو باشتیرین
تایبه تمه ندی نیمه به دیار بخت.

به هه مان شیوه، له سه ر ژن پیویسته: داواکاری بکات که پیاو
پایه ندیت به به لینه که یه وه، له به رنامه رادیویه که م و په یوه ندیه
به رده وامه کانی روزانه م له گهل هاوپوله کانم و هاوریکنمدا،
به به رده وامی گوی بیستی ژنانیک ده بم که ده لین؛ هیچ پیاویکی
باش نه ماوه که نه و نه رکانه جی به جی بکات که پیویسته هه موو
پیاویک بیکات، به لام دلنیا م، پیاوان له به رنه وه نه و کاره ناکه ن،
چونکه هیچ که سیک به تایبه تیش ژنان داوای نه ویه یان لن ناکه ن.
(سه یری به شی «پیاو ریزی پهلوانه کان ده گریت» بکه، شتیک
لیوه وهر بکه ره)

به کورتن، خانمان، پیویسته بوهستن له سه پاندنی پیناسه ی
خوشه ویستی له روانگی خوتانه وه به سه ر پیاویکا که
به شیوه یه کی جیاوازتر له خوشه ویستی تیگه شتووه، چونکه
خوشه ویستی

پیاو ته نها سی خانه پر ده کاته وه، نه ویش: «سن

—۳—

ئەو سەن شتەي گەھەموو پیاویک پێویستییهتی

«پالپشتی، دڵسۆزی (وەفا)، پەيوەندی سێکسی».

ژنان بونەوهری ئالۆزن. داواکاری زۆرتان ھەيە، و
ئەتانەوی پیاوھەتان دابینی بکات بۆتان، ھەتا ئەگەر پروونیشتان
نەکردبیتەوہ کەچیت پێویستە و چیت دەویت، و تەنانەت
ئەگەریش ئەو شتەي ھەخولەک بەر لەئیستا پێویستت بوو و
دەتویست، بەتەواوی جیاواز بیت لەگەڵ ئەوہی ئیستا دەتەویت،
لەپراستیادا، بەبەردەوامی بەشینوہیەکی کۆمیدی (نوکتە) دوبارەم
کردۆتەوہ، کە تاکە پێگە کەژن بەتەواوہتی رازی بکريت، ئەوہیە
کەچوار پیاوی جیاواز بۆ خۆی بدۆزیتەوہ، «پیاویکی پیر،
پیاویکی ناشرین، پیاویکی بەھیز (لە رووی جنسییەوہ)، پیاویکی
شاز (ھاوڕەگەزباز)». و ئیستا رات چییە کەھەر چواریان
کوبکەیتەوہ و یەکیان بخەیت...؟ و ھەموو شتیکن بو دەستەبەر
دەکن.

پیرەکیان... لەمالەوہ لەگەڵتا دادەنیشیت، و پارەي

خانه نیشینه که ی له تو یا سه رف دهکات، له باوه شت ده گریت، و
ناسوده دهکات، و چاره رینی هیچ په یوه ندییه کی سینکسیت لی
ناکات چونکه خوی توانای نه ماوه، له گه لیدا ده توانیت له پروی
ماددیه وه بی خه م بیت.

ناشرینه که یان... هه موو شتیک دهکات بۆ یارمه تی دانت؛
منداله کان ده بات بۆ کردنی چالاکییه کانی دوا ی خویندنگه، و
توش نه گه یه نیت بو فروشگای سه وزه و میوه، و ئوتومبیله که ش
ده شوات له کوتایی هه فته دا، و ئاگاداری پشیله که ش ده بیت، و
هه ر شتیک که تو بته وئی، چونکه دلخوشه به وه ی ژنیکی جوانی
وه کو تو جوریک له گرنگی به که سینکی وه ک نه و ده دات. له گه ل
نه ودا کات ده بیت به (کاتی خوت)، باری شانت سوک دهکات
تانه و شتانه بکه یت که ده ته ویت، به لام کات پتویسته بۆ کردنیان.
و دوا ی نه وه پیاوه به هیزه که مان هه یه، تو پتویستت به پیاوینکی
که وره و قه به هه یه، چونکه ده زانیت چیت لینی ده ست ده که ویت،
زله (که وره) و زوریش زیره ک نییه، و به هر هی قسه کردنی شی
باش نییه، و ماسولکه ی ده رپه ریوی هه یه، هه ر له ته وقی
سه رییه وه تا په نجه توته ی پتیه کانی، و کاتیک ته ماشای ده که یت،
و باش ده زانیت که له سه ر پشت نه ندا به زه ویدای، نه مه هه موو
نه وه یه که تو له و ده ته ویت، و دلنیا ده بیت وه که به شیوه یه کی
گونجاو پنی داویت، سینکس له سه رو میشکه وه ده بیت، نه مه
هه موو نه وه یه که له پیاوی به هیز ده ته ویت.

و دواتر ها وره که زبازیکت پتویسته، تاکه سیک هه بیت له گه لی
برویت بو بازار، هه چی لیت ناویت ته نها نه وه نه بیت که زور بلی
و وتی وتی دهکات و ورده کاری ده رباره ی نه وه ی که پیاوه
پیره که چی بۆ کړیویت، و پیاوه ناشرینه که ت ناردووه بۆ ٥٢

راسپاردهیهک، و پیاوه بههیزهکهی که ههته بهدریزایی ههفتهیهک
چون سیکسی لهگهل کردووی. و پیاوه هاوهرهکه زبازهکه ههموو
ئهو وتوویرهی پیویسته دهتداتی (پییکه نه).

هر چوار پیاوهکه، یهکیک له پیداو یستییه کانت (داواکاری)
دابین دهکات، که «پیویسته» دلخوشت بکات، بویه دهلیم
«پیویسته» چونکه لای ژنان بهخته وهری گرهنتی نهکراوه.
ئهگهر داواکارییه کانیشتان جی به جی کراییت.

بیگومان نیمه دهزانین مافی ئه وهت ههیه گۆرانکاری بکهیت
له سنوری دهره وهی ئه و شتانهی که دلخوشت دهکات لهگهل ئه و
هه لومه رج و تایبه تمه ندبیانهی که به ته واوی بهخته وهرت دهکات،
و نیمه ههول دهدهین لهگهل ئه وه رابین (بگونجینین)، به لام
بهگشتی سه رکه وتوو نابین له وهدا.

وه له به رامبهردا پیاوان بونه وهریکی زۆر سادهن، زۆری
تیناچیت تا دلخوشت بن، له راستییدا، ته نها سنی شت ههیه که پیاو
پیویستی تا دلخوشت بیت که ئه مانه ن:

(پالپشتی و، خوشه ویستی و، سیکس)، ههر ئه م سنی شتهیه
نه که م و نه زیاده، وه من لیره م تا بیت بلیم: به لئ ههر به و
ئاسانییه ئه مه هه موو بابته که یه.

پیویستییه کانی نیمه جیگیرن و زۆر به دهگمه ن زیاده رهوی
تیدابیت و قورس بیت، من دلنیا م که زۆر ئاسانه بو ژن پالپشتی
و خوشه ویستی و سیکسی پی ببه خشیت، له خورازاندنه وه یاندا
پالپشتی ههیه و خوشه ویستیش ئه و شتانه دهگریته ره که ژن
به نارادی و سروشتی (زکماکی) ههیه تی، وه ده توانیت شتیکی
دیکه ی ناو بنییت (به خیوکردن یان گرنگی پیدان) و ئه گهر پیاویکت
به راده ی به خیوکردن خوشویست، ئه و دلنیا ت ده که مه ره که به و

رادهیه خزشت دهویت که سیکسی له گهل بکهیت، و له بهرئهوه تو
له سروشتیهوه (زگماکی) بیهوه خاوهنی ئەم سنی شتهیت، و ئەم
هه موئهوهیه که پیاوهکەت لیتی دهویت با بۆتی بپیکم.

پۆیستی ۱---- پالپشتی تو:

ئیمه ی پیاو ده مانه ویت ههست بکهین که که سیک
دهمانپاریزیت و پشتمان دهگریت، وهکو ئه وهی پادشا بین، یان
ئه گهر پادشاش نه بین.

تو ده بیت له وه تیگهیت که هه موو جیهان هه ولی تیکشاندمان
دهدات کاتیک ده پۆینه دهروه له مال، چ جای رهش پیست،
یان سپی پیست، یان گه نم رهنگ، یان سور پیست (شل) بیت،
هه موو پیاویک مال به جیده هیلن و له ئاماده باشیدان بۆ جهنگ،
له وانهیه له سه ره کاره که ی سنی کهس به لای میزه کهیدا تیپه پرن
و نامه ی ده رکردن له کاره که ی له هه ره ساتیکدا پی بدن، ژیا نی
له چاوتر وکانیکدا بگوریت. له وانهیه که سیک ی پله نزم تر بیه ویت
ریگهیه ک بدوزیته وه تا له پشته وه زیان به پیاوهکەت بگهیه نیت
له موچهیه کی زیاتر. هیچ به لایه وه گرنگ نییه ئه وهی ده لیت و
ئه وهی ده یکات، کاری پیاوهکەت ده خاته مه ترسییه وه.

پیاوهکەت له وانهیه له کاتی شوفیری کردندا بیر له کاره که ی
خوی بکاته وهو ئوتومبیله که ی له لایه کی شه قامه که دا رابگریت.
چونکه له وانهیه شتیک رووبدات که له کۆنترۆلی ئه ودا نه بیت.
یان له وانهیه که سیک بیت و هه ول بدات ئه وهی هه یه تی لیتی
بسه نیت، به مانهیه کی دیکه: پیاو هه میشه له ئاماده باشیدا یه.
کاتیک پیاویک به لایدا تیپه ری ئاماده بیت بۆ بهرگریکردن له خوی
و دهسکهوتهکانی (له وانهیه توش بگریته وه).

پياو ئه مه ی له ژنه که ی ده ویت، پياو ده یه ویت ژنه که ی
بلیت: « نازیزم، ناتوانم پیت بلیم که چه ندیک سوپاسگوزارم
که چیت بومن و منداله کان کردوه»، ئه م وشه ساده و ساکارانه
هیز به ئیمه ی پياوان ده به خشیت، بۆ به رده وام بوون له کارکردن
له پیناو توو خیزانه که تدا.

هر له کارکردنی به سه ختی تاوه کو پارهی موچه که ی
به ئینیه وه ماله وه، تا ساده ترین شت که برژاندنی گوشته له ئیواره ی
شه مماندا، وه جله کان ده کاته جلشوره که وه، ئیمه هه موو ئه مانه
ده که ی، ئه گهر ئیوه له به رامبه ردا پاداشتمان بده نه وه، ئه م
پاداشته ی ئیوه یه ک دیناری تیناچیت، که زۆر به ساده یی له ناخی
دله وه یه: سوپاس خوشه وایستم، من سوپاسگوزاری توو.

ئیه ی ژنان نازانن ئه مه چه ند گرنگه بۆ ئیمه ی پياو، ئه م
هاندانه که مه وا له پياو ده کات که زیاتر هه ول بدات، له وانه یه
پیتان واییت که ئیمه پیویستمان به م هاندانه نییه، له به رئه وه ی
ئیمه دروستکراویکی توندو ره قین و پیتان وایه پیویستمان
به خوشه ویستی نییه، به لام له راستیدا پیویستمانه و کاتیک ژنیک
دیت و پیمان ده لیت: «تو زۆر که وره و به هیزیت و تو هه موو
ئه ره ی که من ده مه ویت». له به ر ئه م قسانه ئیمه هه ولده ده ی
زیاتر به ده ست به ئین.

پیویستی ٢ — به وه فایی:

تکایه له مه تیبکه، خوشه ویستی ئیمه به ته واوی جیاوازه
له خوشه ویستی ژن، خوشه ویستی ژن به سۆزه (عاتفیه)، و
چاودیرییه (کرنگی پیدان)، و میهره بانیه، و له ناخی دله وه یه، و
جوانه، و هه مووان له باوه ش ده گریت. کاتیک که له خوشه ویستی

تۆدایە زۆر بەوەفایە بۆت، ناتوانیت ویتای خۆی بکات، لەگەڵ
هیچ پیاویکی دیکەدا، چونکە لای ئەو هیچ کەسیکی تر وەک تۆ
نییە، ئەمەیه خۆشەویستی ژن.

بەلام لای پیاو خۆشەویستی وەفادارییە، ئیمە دەمەڕیت
خۆشەویستی خۆت دەربڕیت لەرێگەی وەفاداریتەوە، ئەمە ئەوە
دەگەیەنیت کەبۆت گرنگ نیە لەگەڵ ئیمە توشی چیدەبیست و
چیت بەسەر دیت.

ئەگەر لەکاریش دەربکڕیت، دڵنیایی کەهیشتا هەر
لەگەلمان دەمینیتەووە ئەگەر بێ مۆچەش ماینەووە.

لای ھاوڕێکانت بەشانازییەووە و بەپەرۆشییەکی زۆرەووە
دەلییت: «ئەمە پیاووەکەمە و من بەوەفام بۆی»، وە ئەگەر (ئدریس
ئەلباو دینزل و ئارشەر)، (ناوی سێ کەسایەتی دەولەمەندن)
یان کەسانی تریش بێنە ژۆرەووە و لەچاکەتەکانیانەووە پارە
مەلقولیت، پارە هەلبەدەن بەهەوادا و بێتە خوارەووە وە لەگەڵ
بوونی هەموو ئەمانەش! سەرەپای ئەوە هەر ئێوەی ژنان
نەتوندی دەستمان بگرن و وە لەناخی دلتەووە بلییت: «من هیچ
بەکیکم لەو پیاووە درەوشاوانە و دەولەمەند و باشانە ناویت،
چونکە پیاووەکەمی خۆم تاکە پیاووە بۆم»، (ئیمە تاکە هیوامان
ئەوێهە کەتۆ ئەم قسانە بکەیت -پێیکەنە).

ئەم وەفادارییە، خۆشەویستی ئیمەیی پیاووە. پیاوان
بیجگە لەیەک جۆر خۆشەویستی زیاتر نازانن. ئەو جۆرە
خۆشەویستییهی تۆ داوای دەکەیت جوانە، بەلام خۆشەویستی
ئیمە لەهی ئێوە ناچیت و جیاوازه، سەرەپای ئەوەش هەر
خۆشەویستیه، وەخۆشەویستی پیاو شتیکی زۆر بەهێزە و،
ئەگەر وەفاداریتان راست وجیگەیی باوەر بێت، ئەوا پیاو مەحال

دودکات له پېناو توبا و هرگيز واړت لينا هېښت.

پټوېستی سن ۲-سیکس (جووت بوون):

پټوېستی به بیرکړنه وده ناکات، پیاوړان پټوېستیان به سیکسه،
هیچ شتیک له سر زده وی ناکات به سیکس زور به توندی و به
شیو دیکه به ردوام ددهانه ویت، وده ناتوانین بی نه وده بډین
نه توانیت مال که مان به بهیت، پیشه کندنان
لیو د برگریته وده، انیمپالا ۶۹) جوړیکه نو تومبیه، نو تومبیه که شمن
بیه، به لام تکایه سیکس کړدن له که لمان ردت مه که نه وده، نیمه
هیچی ترمان به لاوه گرنگ نییه، نیمه پټوېستمان به سیکسه، نیمه
پټوېستمان به وده که کو بیینه وده (جووت بین) له گل نه و ژندی
که خوشمان ددویت و وده داره بومان و پالېشتمانه، به وریکه
خوشه وېستی دروست ده که بین.

شته سوزداریه کانی (اعتقیه کانی) وده ک گفتوگو کړدن،
له نامیزگرتن، د دستگرتنی په کتر، پیکه وده بوون، نیمه هم وده نام
شانه ده که بین چونکه ددزاتین به لای شیو دوه گرنگن.

به لام تیبکه: نه وریکه یه نیمه په یو دندی بین دروست
ده که بین سیکسه، نه زور و نه که م، به م جوړه شه جن (بارگدوی)
ده بین وده، پیاوړیک ناناسم که پټوېستی به سیکس نه بیت نه که ر
پرسپار له هر پیاوړیک بکه بیت که نایا سیکس له په یو دندیدا گرنگه؟
نه وده دهلیت نه خیر درو ددکات، من میشتا پیاوړیک وام به رچاو
نه که و توه، نه که ر تو به رچاوت که و ت با بیخه ینه موزه خانه وده،
چونکه پیاوړیک تاییه وده که نه، به لام باقی پیاوړه کانی تری
وده نیمه پټوېستمان به سیکسه، وده چون پټوېستمان به

هەرایە، پیاو ناتوانیت زیاتر لەمانگیك بەبێ سیکس بمینیتەوه،
 چونکە دواتر هەولەدا لەشوینیکی ترهوه دەستی بکەریت، تەنها
 کاتیک نەبیت کەتو دووگیان بیت بەمنداڵی ئو.

بیت دەلێت: شەلاتی و سەر سەر ییەکانیش لەسەر پالێشتی
 و وهفاداری دامەزراوه، پیاویکی دلتهر دامەزراوه یەکی شەقاوه
 دروست دەکات، هەر لەسەر ئەم دوو شتە (وهفاداری و
 پالێشتی) تاکە شت کەلێرەدا ونە سیکسە. وه هەر لەبەرئەوه
 ئەندامی کچ دیتە ناو دامەزراوه کەوه وه بۆ یانەکانی مۆتۆر
 سواری، ماسۆنیەکان، و ئیلکییەکان، براهەتییه یەکگرتووەکان هەر
 هەمان شتە، چونکە تەواوی جیهانی پیاو لەسەر ئەم سێ شتە
 بنیات نراوه، پۆژیک نییه لەهەفتەدا بەبێ شوینەوارەکە ی تێپەر
 نەکەین.

بابلێن تۆ ئەندامێکی بالای کۆمەڵە یەکی (ئۆمیگا ،
 PSI, PHI) یت و رۆشتویت بۆ کۆمەڵە یەکی دیکە، ئایا دەزانیت
 کەچی روودەدات ئەگەر کۆرەکانی کۆمەڵە کە پێی بزائن کەتۆ
 ئەندامی کۆمەڵە کە نیت؟ وه لەسەر بەلێنی نەمری و خوشەویستی
 و پالێشتی نەبویت؟ نەخێر، پیاو، نا هیچ پۆژیک شتی وانە کەیت،
 دەزانی چی روودەدات ئەگەر پۆژیک هەولبەدەیت برۆیتە یەکیک
 لە یانەکانی شار و ئەندام نەبیت؟

لەبەرئەوه پیاو لەسەر بنەمای پالێشتی و به وهفای دروست
 بووه، و کەسیشیان ناتوانن بەبێ سیکس دەرباز بین، پیاو
 سیکست لەگەڵ دەکات ئەگەر بەدریژایی هەفتە یەک پشروت
 وەرگرتبیت لەکارەکەت، و ئەگەر خوشی بویت.

ئەگەریش گرنگی پێنەدای، خۆی بیزار ناکات تا سیکست
 لەگەڵ بکات، دەروات و لەشوینیکی دیکە دەیهێنیت، بەلام ئەگەر

ئهو ویستی و به پرۆش بوو وه تۆش ژمارهی سیکسه کانت
که مکرده وه، وه چیتر شهو کارانهت نه کرد که له سه ره تایی
په بره ندییبه که تاندا دهتکرد، شهو شهو ژنیکی دیکه ده دوزیت وه
که نهو کارهی بۆ بکات، نکایه بروام پیبکه کاتیک که ده لیم شهو
به مه مووان ده لیت و: «ئه مه خوشه ویسته که مه»، به لام ریک
لهو کاته دا ژنیکی دیکه ی هیه که نه وه ی دهیه وی و پیویسته تی
(سیکسی) پی بدات.

به هه له تیمه گ- نیمه ناژهل نین - ده زانین که شته کان
گرانکاری به سه ردا دیت، کاتیک مندالیک له دایک ده بیت و
پزیشک پیمان ده لیت که ماوه ی ٦ مانگ چاوه پئی بکه ی، یان
کاتیک تو له سوپی مانگانه دایت و مه زاجت باش نییه، به لام
ئه م بیانوانه بۆ هه میسه به رده وام نابن، تو ده توانیت له گه ل
پیاره که ت که میک یاری و گالته بکه ی، ئه گه ر خۆت بته ویت.

گرنگ نیه پیاو چه ندیک ژنه که ی خوشده ویت، یان ماله که ی
و، بۆلی خۆی وهک و سه روکی خیزانه که ی خوشبویت، یان
پاره ده خاته سه ر هه ژماری خیزانه که ی، و له وانیه که میک
زیاتر بخاته سه ر هه ژماری بانکییه که ی تو، ئه گه ر تو وازت لی
نه هینا له وانیه که میک زیاتر بخاته سه ر هه ژماری به نکیه که ی
تو، ئه گه ر تو وازت له سیکس کردن هینا له گه لی یان که مت
کرده وه، شهو تو روبه روی کیشه ده بیت وه.

له ئه زموونی خۆمه وه قسه ده که م، به م دوا بیانه بووم به
سهال و ناگادارت ده که مه وه که له و پوه وه یاریم له گه ل نه که ی،
ههول ده دم له م ته مه نه دا بۆ ماوه یه کی که میک درێژتر له گه ل
به رده وام بم، چونکه من سه رقالم، کۆمپانیام هیه تا به ریوه ی
بیم، وه خشته ی کارم هیه که پیویسته پابه ندیم پنه و ی،

زوربهی کات له گه شتدام یان له سهر سته یجم یان له پادیتوم،
 خه ریکی کتیب نویسنم و نواندنیش ده کهم، یان خه ریکی پرورده
 خیرخوازییه کهمم له گهل نهوانی دیکه دا، من به بی دابران خه ریکی
 کارم، ته نانه ت بهم ته مه نه شه وه ناتوانم به رگهی به هه دهر دانی
 فکری و روحی و عاتقی بگرم، چیتیر هیچ هه لبراردنیکم نییه، من
 هه موو هه ولنیک ددهم تا له وه دهر گایه بچمه دهر وه ئیستا بیت
 یان هه ر پرورنیک تر، نه گهر کاتم به فه یرو داو که مته رخمیم
 کرد نه و نوشی جه لده ده بم، نه گهر هه لی گه پانه وه بو ماله وه
 له ده ست بدهم، له وانه یه، به لام راستیییه که نه وه یه نه گهر نه توانم
 بکه پریمه وه بو ماله وه و دله که میک سینکسم له گهل بکه یت
 وتوش هیشتا هه ر بیانوو به ینیتیه وه که ناتوانیت له گهل حووت
 بیت. شتیک لیژده دا ده گو پیت، من گره وه ده کهم شته کان له مالی
 توش جیاوازییه کی وه های نییه له گهل مالی من و هه مان شته،
 له وانه یه به درینژایی شه و به ناگا بووبیت بو ماوه ی هه فته یه ک
 به دیار مندالینکی نه خوشه وه بووبیت و به یانیش زوو له خه و
 هه لسا بیت، تا منداله که ی ترت سواری پاسی قوتا بخانه بکه یت،
 وه پیش نه وه ی برپویت بو سهر کار توشی گرفتی پرۆشتن بیت،
 وه له گهل نه وه ی هه شت کاتر میژ به بی وه ستان له گهل به پریمه بهر
 و هارپیشه کانت تینکوشیت و ته نها ۱۵ خوله ک پشودانت هه بیت،
 له گهل خواردنی ژهمینکی کهم و کورتی نیوه رو، وه خوت
 ده گه یه نیتیه ترافیکه که تا بکه پریمه وه بو ماله وه ی نیشتی دووه مت
 ده ست پی بکه یت، ئاماده کردنی خواردن و گرنگیدان به منداله کان،
 وه ده بیت نانی ئیواره ئاماده بکه یت و نه رکه کانی ماله وه نه نجام
 به یت و جله کان بشوویت و خشته ی کارکردن به رده وام ده بیت
 تا میرده که ت ده گه پریمه وه بو ماله وه، کوتا شت له میشکدا نه وه یه

کہ بہر پرچدانہ وہ یہ کی ٹرینیت ہہ بیت بق قسہ ی ہاوریکت
کہوتی؛ «دست خستہ سہر شان»، تو دہ زانی مہ بہ ستم چیبہ،
کاتیک لہ کوتاییدا دہ چیتہ پیخہ فہ کہ تہ وہ و ہیا لک و ماندووی،
وہ لہ نیوہ ی سہر کردنی خوشترین بہرنامہ ی تہ لہ فزیونیدایت
و دہ تہ ویت ہموو شتیک لہ بیر بکہیت و پشوویہ ک بدہیت
لہ وکاتہ دا پیارہ کت دیتہ ژوورہ وہ «دست دہ خاتہ سہر
شانت» و داوای سیکست لیدہ کات، بہ راستی بیزار کہرہ.

بہ لام ہاوریکم خوشی نازانیت کہ ہاوسہرہ کہ شہ
بہ ہمان شتوہ ماندو وہ لہ دستخستہ سہر شان، ہاوسہرہ کی
بیردہ کاتہ وہ کہ تہ ویش بہ دریژی پیوژہ کہ زور کاری کردوہ
وہ کو تہو.

لہ گہل تہ وہ ی ٹیشہ کانی مالہ وہ ی نہ کردوہ کہ ژنہ کی
تہم ٹیوارہ یہ کردویتی، بہ لام تہ ویش کارہ کانی دہرہ وہ ی مالی
کردوہ. تہ ویش وہ کو ژنہ کہ ی پیویتی بہ شتیک خوش و ٹارام
ہیہ، تہم ناسہ بہ ک ہلبمژیت لہ داوای پوژیک ماندو و کہر.
ژن حہز دہ کات سہیری تہ لہ فزیون بکات، پیاویش حہز دہ کات
سیکس بکات، ژن ہموو کات ماندو وہ بہرادیہ ک ناتوانیت
سیکس بکات، وہ پیاویش ماندو وہ بہ ہوی نہ کردنی سیکسہ وہ
بویہ لہ کاتیکدا ژن بہ پیخہ می لہ بہر دہم تہ لہ فزیون دانیشتروہ و
سہیری بہرنامہ تاییہ تہ کہ ی خوی دہ کات، لہ و کاتہ دا پیاو
پیخہ مانہ لہ دہرہ وہ ی مالہ و لہ گہل ژنیک دیکہ دایہ.

ٹیسٹا من نالیم تہو کارہ ی پیاو دہ کات کاریکی پہ سہندہ،
یان باشہ. بہ لام وہ ک پیاو یک دہ توانم لہ و راستیہ تی بگہم
کہ کوتایی پتہینا وہ. تہ گہر من لہ ژووری نووستنی ژنہ کہ دایم،
پیش دہستپیکردنی ہموو تہم ہہ لانہ کہ بہ ہوی خیانہ تہ وہ

تینگه وتوون، من ئاموزگار ییه کی دانایانه م پیشکشی ههردوکیان ده کرد:

له پینگه سوپاسکردنی هه موو ئه و که سانه ی خوشیده وین،
 نه گهر پیاویک بینی ژنه که ی بهر پوژیک قورسدا تپه ری
 و پتویستی به هندیک یارمه تی زیاده هه بوو له ئه رکه کانی
 ماله وه، تاوه کو شه وه که به هیمتر و باشتی به ری بکه، ن پیاو
 پتویسته یارمه تی بدات، بویه ئه گهر ژن خواردنی ئامده کرد،
 با پیاو قاپه کان بشوا، وه ئه گهر ژن سه رقالی ئاماده کردنی
 جلوه رگی مناله کان بوو بۆ به یانی تا له به ری بکه، ن با پیاو
 دلنیا بیته وه له وه ی که منداله کان ئه رکی ماله وه ی قوتا بخانه یان
 جپه جی کردووه، ئه گهر ژن سه رقالی خه واندنی منداله کان
 بوو، با پیاو سه رقالی ره خساندنی که شیک خوش بیت بۆ
 ژنه که ی و ته ماشای بکات و گهر ماوی بۆ ئاماده بکات، وه بۆی
 دهرده که وی که هیچی تینا چیت سیکس له گهل ئه و ژنه دا بکات
 که خوشی ده ویت، به بی هیچ خۆ دهرخستنیک، ته نها له پینگه ی
 ره فترکردن به خوشه ویستییه وه، له وانه یه ئه و کات ژن زیاتر
 ئاماده و ره زامه ند بیت به ئالوگورکردن به بی هیچ بیتارکردنیک،
 چونکه ده زانیت که چ هه ستیکه مروف ویستراو بیت، به لام
 پتویسته تۆ له وه تینگه ی خانمه که م که هیچ پیاویک ئاماده نییه
 هه موو شه ویک خواردن و خواردنه وه پیشکشی ژنه که ی
 بکات، ئه مه کاریکی نامه نتیقیه، هه ندیک جار پیاو ده یه ویت
 به بی داواکردن و به رامبه ر پیتبگات، بی ئه وه ی وا هه ست بکات
 که کاریکی زیاده (ئیزافی) بۆ خشته که زیاد کردووه که کردوته،
 هه موو پیاویک ئه مه ی له ژنه که ی ده ویت، هه ر هه موو پیاویک
 به کورتی، ئیمه ی پیاو ده بیت ئه م سی شته مان ده ست بکه ویت:

پالپشتی، وه فاداری، سیکس... له تۆوه دهستمان بکهویت یان
لهژنیک دیکه وه، تو دهتوانیت بازاریمان بۆبکهی، وه هه موو
نیواره یه ک خواردنمان بۆ ئاماده بکهیت، وه بزانیته که خوشترین
(که ره ی پامکه ی سۆدانی) لای ئیمه جییه، تاوه کو پیشانمان
بدهیت، که ئاگاداریت و گرنگیمان پیده دهی، به لام هه موو نه وه ی
که نیمه له تومان دهویت نه وه یه که کانیک رۆژه کانمان خراپ
تیپه ربوو ئه م سنی شته مان پتیه خشیت.

کاتیک که رامه وه ماله وه وئه مانته پتیه خشیم، ئه وکان
منیش دووباره ده رۆمه وه ده ره وه و له پیتا و تودا ده جه نگم.
هه رکاتیک ژن ئه م سنی شته ی بۆ پیاوه که ی نه کرد، به لیت
پیده ده م که که سبکی تر ده دۆزیته وه تابۆی بکات، چونکه ئیمه
ناتوانین به بی ئه م شی شته بژین، ته نانته بۆ ماوه ی نه وه د
روژیش بیت هه ر ناتوانین له وانه یه نه وه ی ده یلیم پیت خوش
نه بیت، به لام پرسیار له هه ر پیاوینک بکه ده رباره ی ئه م سنی شته
ئه گه راست نه بوو! وه زۆر به ساده یی پیت ده لیت: راسته.
پالپشتی، وه فاداری، سیکس. ئه گه ر تو ئه م سنی شته ت دابینکرد،
ئه را پیاوینک له نیو ده ستدایه که ئاماده یه هه موو شتیکت بۆبکات
که ده ته ویت به پوختی و ساده یی.

— ۴ —

«پتویسته قسه بکهین» ئو وشانهی وا له پیاو دهکات رابکات:

ئیمه پتویسته قسه بکهین لای پیاو، هه ندیک وشه وهکو
هه رده شه وایه وهکو ئهم چوار وشهیه، به تایبه تی کاتیک که ژن
ئهم وشانه ده لیت و پیاو له وه دایه میتشکی له دهست بدات. ئهم
چوار وشهیه ته نها ده توانن مانای دوو شت لای پیاو بکه یینن،
یان ئه وه تا شتیکی هه له مان کردووه یان له وه خراپتر ئه وهیه
که تو به پراستی ده ته ریت قسه بکهین. ئیمه له وه تیده گهین ئیمه
بن که موکوپی نین و کرۆکی (ته واوی) نین، کاتیش ههیه تو
له ئیمه توورپه ی، که وایه لیگه ری بابزانین له وه تیده گهین، به لام
له گه ل ئه وه شدا به پتویستی نازانین به چری و دووروو دریزی
وتاری توورپه یی خوتمان بو باسبکه ی. ده رباره ی ئه وه ی که چۆن
ئیشه که مان تیکداوه. هیچ پیاوینک هه زناکات و نایه ویت له گه ل
دابنیشیت و چه نه بازی و دریزه دان به قسه ت له گه ل بکات،
وهک ئه وه ی یه کیک له هاوړی کچه کانت بیت، ته نها ئه وه له
DNA ی ئیمه دا نییه پشووبدهین و قاوه یه ک بخۆینه وه و به

کلیسیک چاومان بسرین، وهک ئه وهی نیمه له کوپورنه وهی
AA (نالودهی مهی) یدا بین، یان له بهردهم دکتوریکهی دهروونی
بین و باسی بکهین که چی بیزاری کردوین.

کاتیک پیاو قسه دهکات، یان به تایبهتی گوی ده گریت له بهر
ئامانجیکی دیاری کراوه. نیمه توره یمان ناشارینه وه، به لام
تهنها ده مانهریت ئه و بارودوخه چاک بکهینه وه که هاوسهنگی
له دهست دهدا، نیمه دهزانین که ئه مه دلتان دهشکینیت، دووباره
و دووباره به بهرداوامی، چونکه هه ندیک کات دهته ویت وتویر
بکهیت تاکه سیکه دیکه هاوبهشی پینکهیت له بابته که دا، یان
دهته ویت که سیک گویت بۆ بگریت، به لام به جدی ئه وه ئیشی
هاوریکانته نهک من، تو کیشه کهی خوتی بۆ باسده کهیت و
ئه ویش دله واییت دهکات و ئه م جوړه شتانهت پین ده لیت «به لئ»
کچی» و «دهزانم ئه وه راسته» و سه ری دهله قینیت وله گه ل
هاورایه، وه بۆت باسده کات که ئه ویش هه مان شتی توی به سه ر
هاتوو، وه به رده وام ده بیت تاچه ند نمونه یه کی زیندووت بداتی،
که هه موو جاریک شتیکی هاوشینه وهی ئه مه به سه ر ژنانی دیکه دا
هاتوو له جیهاندا به دریزایی میژوو، دوا ی چه ند کاتر میژیکی
دیکه هه ردووکتان هه لدهستن و بی ئه وهی هیچتان چاره سه ر
کردینیت و زۆر هه ست به باشتربوون ده کهیت.

خستنه یووی پیشینی کراوی: A

تۆ: «ئه مرفو پوشتمه سه ر کار و پیش ئه وهی بچه سه ر
میزه که م (تانیام) م بین، ئه پوشته لای ئامیزی قاوه که وه، وه
ئه زانی چی هه مان کراسی منی له بهردابوو ئه و مانگا بچووکه»؟

کچه هاورپيکه: «وا نه لټيت کام کراسه؟»
تو: «شينه که، نه ها نه وهی گولی پرته قالی تياوو دهرزانی؟
له فروشکايه کريم که له و بهری شاروچکه که وه بوو، نه وهی
داشکاندنې بو کرابوو؟»

کچه هاورپيکه: «نه وه ده لټيت که له پشته وه بوو بای
\$۲۹.۹۹ بوو؟ هه مان روژ که من نه م پيلاوانه م کړی له فروشکايی
کوټايی سه قامه که؟»

تو: «نه وکراسه ده لټم، که چنه ده هغه يه ک له مه وپيش له بهرم
کرد، هات و پرسياړی لیکردم، وهک بزانه پای کرد و چوو بو
فروشگاه و له کراسه که ی منی کړی، و بو کار له بهری کرد،
باومر به مه ده که ی؟»

دهرزانی نه مه چ هه سټيکی بو دروست کردم...»
کچه هاورپيکه: «نوو... بابروين بو دوزه خ... نه وه
به جدیته؟ نه وه زور ناخوښه، نه خوشی دهرونی هه یه نه و...»
به دلنیا به وه نه م گفتوگو یه چنه کاترمیړیکی خایاند،
دوای نه وه گفتوگو که سهری کیشا بو بابته تی لابه لا، که هیچ
په یوه نډیبه کی به باته که وه نه بووه: بابته که بوو به بابته تی نه و
ژنې که له هه مان کراسه که ی تو ی له بهر کرد بوو له هه مان روژ و
هه مان نویسنکه ی کار.

به لام نه گهر له گهل پیاویک بیت گفتوگو که ۱۰ چرکه زیاتر
ناخپه نیت و کیشه که ت چاره سهر ده بیت.

پیشبینی B بیت بو ده خمه روو:

تو: نه مړو روښتم بو کاره که م، پیش نه وهی بکه مه
سرمیزی کاره که م، و (تانیام بینې نه چوو بولای نامیړی

قاره که، نه و مانگا بچوکه هه مان کراسی منی له بهر کر موه.
پیاوه کهت: به راست؟ که واته چیتر نه و کراسه له بهر مهی.
له کوتای گفتوگو که دا نه مه شتیکی زور سادهیه بو نیمه،
له م بارو خوخه تایبه تها، یان نمونه ی وهک نه مه، ناتوانین له مه
زیاتر خومان بهم شتانه وه سه رقالم بکهین.

هه ست چو ن ده بیت کاتیک له ژوریکدا، دانیش تویت له گهل
ژنیکدا که هه مان کراسی توی له بهر دایه، نه مه هیچ مانایه کی نییه
بو نیمه، نه وهی مانای بو نیمه ههیه نه وهیه که کیشه که به ره و
چاره سه ره ده چیت، تو ده چیته وه بو ماله وه.

چیتر سهیری نه و ژنه مه که که له کراسه که ی توی له بهر دایه،
نه که ده ته ویت توشی هه مان کیشه نه بیته وه له کاره کهت.

کیشه که چاره سه بو، قسه ی زیاتری ناویت. هه مور
شته که نه وهیه نیمه ی پیاوان له کاتی کارکردندا، قسه ناکهین،
نیمه خه ریکی چاره سه کردنی کاره کانمانین، هه ره له وکاته ی
له سکی دایکمان دینه ده ره وه، فیزی پاریزگاری و، بانگ شه
کردن، دابین کردن، ده بین. هه روه ها، په یوه ندی، چاودیری
کردن، گوگرتن بو کیشه کان، ده بین. و هه ولدان، بو تیگه یشتن
و چاره سه رکردنی کیشه کان به بی نه وهی هیچ شتیک ناچار یان
بکات.

کور بو نه مه له دایک نه بو وه تائه مه بکات، نیمه ریگه یان پی
نادهین بگرین (کوربان)، ده رباره ی هیچ شتیک پرس یاریشیان لی
ناکهین که هه ستان چونه، و هانییان نادهین بو ده ربرینی خویان،
به هه ر ریگایه ک بیت، به ده ره له پیشاندانی «پیاوه تی» خویان.

بابلیین کورینکی بچوک له سه ره پاسکیله که ی ده که ویته
خواره وه، پاشان سه یربکه چو ن هه مووان به خیرایی پی ده لین،

هسته و خوت بته کینه و بوسته له م گریانه نه فره تییه، نیمه
داوایان لی ده کهین «پیاو» به.

هیچ گفتوگویهک ناکریت دهر باره ی نه وه ی هستی به چی
کردوه کاتیک، که وتوته سهر زهوی و هیچ که سیک پرسپاری
لی نه کردوه که چهن دیک، دهر سیت نه گهر دووباره سواری
پاسکیله که بیته وه و هه ول بداته وه، کاردانه وه ی ئوتوماتیکی
نیمه نه وه یه که پپی بلین که به سهریدا زال بیت، و بکه ریره وه
سهر پاسکیله که و فیر بیت که لینی بخوریت.
له بهر نه وه جاریکی دیکه ناکه ویتته وه.

نیستا نه و کوره گهره بووه و له په یوه ندیدایه، تو چاوه ربیی
نه وه له و کوره ده که ی که پپی و ترا بیت بیده نگ بیت و بهرده وام
بیت، تا بیت به پیاو، به ته مای له گهل تو دابنیشیت و، گویت لی
بگریت و، په یوه ندی و چاودیریت بۆ بکات؟

من نیستا پیت ده لیم: پتشیبینه کانت هه له یه، ژن مه زاجیکی
جیاوازی هه یه، و بیرۆکه ی جیاواز هه یه له میشکیاندا،
چاوه ربیی نه وه له نیمه ده کهن که هه میشه له سهر هیل بین (بی
که م و کوری بین)، و نه گهر وا نه بین نه وه کیشه یه، و به که
هاوریکه ت ده لیی: «قسه م له گهل ناکات» و «ناتوانم وای لینگه م
کراوه بیت له گهلما»، به لام نه وه کاری نیمه نییه که کراوه
بین و باس له ههسته کانمان بکهین، کاری نیمه بانگه شه کردنه
بۆ خروشه ویستی، و دابینکردن، و پاراستنه، هه موو نه مانه
ژیانی نیمه ن، نه مه هه موو نه وه یه که نیمه ی پیاوان فیر کراوین
و هاندراوین که بیکهین، پیمان و تراوه که پیاو به م شیوه یه
خروشه ویستی خوی نیشان ده دات، به لام کیشه که له خانه ی
«دابینکردن» دایه، به دلنیا ییه وه دابینکردن ته نها پاره ناگریتته وه،

به دلیاییهوه ئیمه نامانهویت ئههه پرووبدات، نهگه ر پارهشمان
نه بیت بو گرینی چیشتهخانه که بوت، نهوا دهچینه کوگاوه هندیک
سمارته بو دولابهکان و لهوانهیه هندیک دهسکی تازهش وه
هندیک سمارتهی تر بو لابرینی نهو بهنگه ی دولابهکان که تو
بهرگه ی ناگری وه ده رکهوتنی بهر جوره ی تو دهتهویت و حهزی
پیدهکتهی، نهو پیاوهی بهراستی خوشیدهویت دوا ناکهویت
لهکردنی نهه کاره بو تو، له بهرنهوهی خه یال بهوهوه دهکات
که نهو زهردهخه نهی تو ببینیت، وهتوش له سه رهوهی میزی نان
خواردنه که شوینی بو دادهنیت، وه ژهمیکی نایابی پیشکesh
دهکیت له چیشتهخانه نوییه که دا، که ته نها له بهر تو چاکی کردوه
(نه ی خانمان خراپ له بابه ته که تیمه کهن: ئیمه هه موومان
دهمانه ویت ئیوه به بهخته وهری ببینین، به لام بابه ته که په یوهسته
بهوهی که چی له بهرام بهردا وه رده گرین، بویه تکایه له بهر اهر
(المقابل) تیبگه ن و پیزی بگرن).

بیگومان وای دادهنیت که هه مووکات بابه ته که ناگاته شوینی
راستی خوی، وه ئیمه له بارودوخیکی هاوسه نگدا نامینیه وه،
هه رچهنده ئیمه بهو شیوه وه لام دهدهینه وه که بروامان وایه
مهنتیق (راسته) ، چونکه ژنه کانمان هه مووکات بهرنگه په کی
بهسوز و عاتفی وه لامده ده نه وه، که هه موو نه وه تیکده دا که ئیمه
هه ولی تهواوکردنی دهدهین، ئیمه زور کات هه ست ده که ین وه لام
دانه وه دیاری نه کراوه، به لام به زوری ههستی ژن له پوژیکی
دیاریکرا و له ساتیکی دیاریکراودا جیکیره.

نهه نمونه باشه بو تو، پیاوه که ت دهتوانیت دهست
لیبدات و چیژ وه ر بگرن و وات لینکات که هاوار بکهیت له چیژ
و خوشیدا، وه نهگه ر شهوی داهاتوو بهه مان شیوه رهفتاری

کرد تو سه پیری بکهیت و پنی بلیی: «چی دهکیت؟ من نه م
ناویت»، نه وکات پیاوهکیت سه ری لن تیکده چیت، چونک
کاریکت کرد دوینی حزی لن بروه، نهوا حزی له هه مان
شت ده بیت نه مرو و بهیانی و پوژانی تریش، نه م کاره زور
له گهل تو ناگونجیت، له بهر نه وهی نهو شتانهی تو حزت لیه
وه چون حزت لیه دهگوریت له پوژیکه وه بو پوژیکی تر، وه
بگره له وانهیه له ساتیکه وه بو ساتیکی تر بگوریت، نیمه نه م کاره
به مهنتیق (راستی) دا نانین، وه ناتوانین هه رگیز لنی تیگهین،
وه نه گه ر نیمه له م کاره تیگه شتین، نهوا شتیکه زور گه ورهیه،
به لام زورکات نیمه ی پیاو نه زموون و شاره زایی خومان له کاری
که مژانه دا به فیرق ده دهین.

بو نمونه: وای دابنی ژنیک دیته ژوورهکیت و تووریهی
به ته وای به پروخسارییه وه دیاره، وه پیاویکی که م نه زموون
له بایه تی په یوه ندیدا له وانهیه پرسیار له خانمه که ی بکات که کیشه
چییه؟ له وانهیه نه ویش له وه لامدا بلیت «هیچ نییه»، نهو گیلش
له وانهیه پنی بلن

«باشه جوانه»، و هه خویه تی، ژنه که تووریه دهکات
به قسه کانی، «نه فرهت تو منت بینی که شیرزه و تووریه، هیشتا
پرسیارم لیده کهیت که چیمه»؟ به لن نه م پیاوه پنیوسته زیانر
خوی چاک بکات، به لام پیاوی لیزان و شاره زان، که ده توانیت
مه زاجی ژنه که ی بخوینیت وه و پرسیار لیده کات، گه ره له بهت
هه بیت پرسیار لیده کات که چی روویداوه؟

گرنگ نیه ژنه که ی چهند بلیت «هیچ نییه»، دووباره و
دووباره پرسیار لیده کات هه تا دلی خوی بو دهکاته وه و پوره
له سه ر کیشه که لا ده بات، له گهل نه وهی نهو له قولایی دلییه وه

له خودا ده پارپته وه که کیشه بهک له ئارادا نه بیت، وه نه گهر
 کیشه بهک هه بوو، ئاماده به بۆی چاره سهر بکات، له بهرته وهی
 نایه ویت به پرووگرژی و عاجزی بیبینیت، و دوا ی نه وهی زانی
 له قسه کردن ته و او بوو، زۆری لیده کات هه تا کیشه که چاره سهر
 ده بیت، له بهرته وهی ناتوانیت ژنه که ی له و بارودوخه به جی
 بهیلت، و بلیت: «ببوره نه وه پرویدا» بگره خیرا هه ول
 بو چاره سهر کردنی کیشه که ده دات، نه وه نه وه ناگه ینیت
 که گفتوگو کردن له که ل پیاوه که ت ناییت له دوو خوله ک زیاتر
 بخایه نیت، چونکه تیده گه ین که هه ندیک شت پتویست ده کات زیاتر
 وتووژی له سهر بکه ین له که لتدا، و ناچار ده بین ناخی خومان
 هالبریزین و ناشکرای بکه ین که چی له می شکماندایه و ده شرانین
 تو ده ته ویت رابکشیت له باوه شمانداو هه ندیک بابته پروو
 بکه یته وه، به بی نه وهی بکه ین به هیچ چاره سهر و ده رته نجامیک،
 نیستا ده توانین نه مه شت بو بکه ین، زور ئاسان نیه به لام
 پیمان ده کریت، نیمه ده زانین دانیشتن و گوینگرتن و ته نانه ت
 به شدار بیی کردن له گفتوگودا درێژه به هه سته کات ده دا، که نه مه
 شتیکی پتویست ولینه بووراوه. به لام سهرت نه سور میت نه گهر
 نه م گفتوگو گویه که م بوو له نیتوانتاند، چونکه نه م گفتوگو گویانه
 ده بیت له که ل کچه هاوړیکه ت بکه یت، چونکه پیاوان ته نها
 ده یانه ویت گوی له کیشه که بگرن و دواتر چاره سهری بکه ن،
 میشتنه وهی هاوسهنگی هۆکاری نه وه به که له به کتری تیگه ن و
 نه مه ش هه موو نه وه به که پتویستنه تادلخوش بن، به سروشتی
 و بو نه وهی هه ردووکتان هه ست بکه ین که پشتگیری به کتری
 ده کن له م په یوه ندیبه دا.

پیاوان زور به ده گمه ن له وانه به ناچار بن تا دابنیشن

وبیدهنگ بن و گوی بگرن، و ژنان پیویسته ریزی پیاوه تیان
بگرن و داپوشه ری پیاوه تیان بن، شهوهی نیمه زیاتر هرشمان
لای ناسنامه و نیش و چون کاتیک زیاتر له دانیشتن و
هولدان بو چاره سه رکردنی شتیک به فیروبدین که ناتوانریت
چاره سه ربکریت؟

بیگومان، به ره و پیشچونیک زور ده بیت شه که ژنان بوستن
له وتنی: «پیویسته قسه بکهین»، کاتیک ژن شه مه ده لیت بهرگری
له دست ده دین، نارهق ده کهینه وه چاوینک به پرووداوه کانی
هفتی پیشوودا ده خشینینه وه له میشکی خوماندا، هوله دین
له وتی بکهین که له چیدا هله مان کردوه و کهی هله مان کردوه؟
و چون چاره سه ری بکهین تا نه که وینه کیشه وه؟ له راستیدا،
پیم وایه بیرۆکه یه کی باشه، شه کهر گفتوگو که به م وشه سادانه
دهست پی بکهین: وه کو «خوشه ویستم، سهیرکه به راستی هیچ
کیشه یه ک نییه --- ته نها ده مه ویت شتیک به که سیک بلیم»،
شه سه ره تای ده ستپیکردنیک باشه، و شه وامن لیده کات
ناسووده بین، و له رۆلی گه واهی دهر دینه دهره وه و هه مور
بهرگریه کانمان ده خهینه لاه، به راستی وا داده نیشین تا گوی
بکرین له وهی که ده لیت.

سه ره تا گرنگترین شت، پیاو دهیه ویت له که لتدا به ویت،

بهشی دوو
پیاوان چی دهکهن و
بوچی دهیکهن

به شیوه یه کی گشتی وایه و به پیتی نه زموونی خوم، راسته.
ژنان حه زیان له دانیشتن و قسه کردنه، ته ناته بهی
هوکاریش، به لام له گهل نه وه شدا هر حه ز ده کن قسه بکن
به لام ئیمه ی پیاوان حه زمان له چه نه بازی نیه له به رامهر
چه نه بازیدا، ئیمه کاتی نه وه مان نیه.

ئیمه ی پیاوان که سانیکی سادهین: نه گهر ئیمه نه وه ی بینمان
به دلمان بوو (واته ژنیک)، نه وای لینی نزیک ده بینه وه، وه نه گهره ی
شتیکمان لینی نه ویست نه وای لینی نزیک نابینه وه. تکایه تیشک
بخهره سهر نه م به شه که لیزه دایه، بوئه وه ی بتوانیت جاری
داهاتوو خوتت بیر بیت، کاتیک پیاویک لیت نزیک ده بیته وه: پیاو
همیشه شتیکی ده ویت.

وه کاتیک پیاویک له ژنیک نزیک ده بیته وه پلانه که بو زانی
دوو شته: (۱) نه گهر تو رازی بیت له که لیدا بخه ویت، (۲) وه نه گهر
رازی بویت، نه بیت چه ندیک پاره بدات تا له گهل بخه ویت.
نه وه ئیشی خویه تی له یانه ی شه وانده دا، وه هه روه ها ئیشی
خویه تی له چیشته خانه ی کومپانیادا (له کاره که ی). وه نه و شته
که ده یكات کاتیک نه وه هه موو کورسییه تیده په رینیت له کلێسه دا
بو لای تو، یان له سهر قه نه فه یه کی درێژ رینگ دیته لای تووه
داده نیشیت.

نه گهر پیاویک تو ببینیت و پرسیا رت لئ بکات و بلیت
چونیت؟ پیت وایه که چی لیت ده ویت؟

نه و لیت نزیک نابینه وه بو فیربوونی هیچ شیک له تووه
یان بو زانی حه زو ئاره زو و پنداویسته کانت، له کاتیکه ژنان
گرنگی به مانه ده ده ن (حه ز و ئاره زو و پنداویسته کان) که
ده یانه ویت له که سیک نزیک ببه وه.

بهلام بو پیاوان ناوړتره: کاتیک لهوسهري (زوردهکړه) نهو ژنه ی بڼی کههزی لږهتی، نهروات بوڼهوی لږی لږیک بڼهوه، هرگز کوی به کهسایهتیت نادات، یان چی نهکیت بو بڼیت، هاوریکانتی هیچ بهلاوه کرک نیه، نهکهر بیت و نهناست باوهريشت بههسیح نهبیت، نهو نهها نهوی دهویت کهبزانت نایا دهتوانیت لهکالتدا بخهویت، ههول دهوات قسهت لهکال بکات تا دیاری بکات پیویسته چهند ببهخشیت تا تو بهدهست بهینیت، کاتیک دهلیم «ببهخشیت» نهها مه بهستم پاره نیه، من مه بهستم برخي خوت و داواکارییهکانته، چونکه نهو ههولدهوات بزانت نهکهر «نرخ» ت زور بوو، یان نهکهر کونجاو بوو یان نهکهر له ږوی بیروباوهږوه رازیت بکات لهههمان نهو شهوهدا، وه نهکهر تو هیچ یهکیک لهداواکارییهکانت دیاری نهکرد، نهوا تر ژنیکي ههرزان و بهلاشی، و یاریهکه دهستی پیکرد، نهو کات دلنیا دهبتهوه کهدهتوانیت لهکالت بخهویت بهکه مترین تیچوون، بهلام نهکهر بهراشکاوی پیت وت که داواکاریت هیه، واته تو کات لږی دهویت و دهتهویت کات بو تهرخان بکات، لهکال چاودیری و ناکا لی بوون، نهو کات دهزانت که تو کهسیکی بهنرخ و کرانی، واته نهو پیویسته تییکوشیت تاسیکس به دهست بهینیت، لهوانهیه لای ههندیک پیاو نهم نرخه زور بیت، کهتهنها بهدوای کاتیکي خوشهوهن، وه کرنکی نادهن به «ببخشین»، کات و ږیز و بهرپرسیاریتی و پیاوی بی نرخ تهلفون بو هاوریکه ی دهکات و بهم شیوهیه قسه دهکات: پیاو، دهبیت دوو بو سنی جار لهکال نهو ژنه ږومه دهرهوه خو کالونیک (دهبهیهک) گاز بهپینج دولاره، نهو ژنهشم بیر نهچووه کههوارم بهسهریدا کرد و نهبیت پهیوهندی پیوه بکه م و نه م

جۆره شتانه، نا، ئه و نرخه له توانای مندا نیه، به لام بۆ پیاویکی
تر له وانه یه نرخت گونجاو بیت.

ئهمه زانیاریه کی به سوده بۆ تو، چونکه ئیستا دهزانیت هر
کاتیک پیاویک ویستی لیت نزیك بپته وه، تو ده توانیت هرچی
و په رچییه کان بخه یته لاوه و داواکارییه کانت دیاری بکیت
(که دواتر ده رباره ی قسه ده کهم)، و ده ست به جی دیاری بکیت
که ئایا ئاماده یه نرخى ئه وه بدات که به دواى ده که پرنیت، باشه،
خانمان ئیستا شته که نه یی نه ماو ده توانن به پپی ئه وه رهفتار
بکن و کاتیک ئیوه ئاگادارنن که هه موو پیاوان پلانیان بۆ ژنان
هیه، هیچ داواکاری و مه رجیکیان بۆ دانانن، وه ئه گهر هیچ
پیسایه کی بنچینه یی بۆ دانه نییت، ئه و تو زۆر به ساده یی پی
ده لیت که تو ئاماده ی به پپی یاساکانی ئه و کار بکیت، گرنگ نه
به لات وه چه ند جار په یوه ندی ده کات یان سه ر دانت ده کات، چه ند
جار داده نیشیت و قسه ت له گهل ده کات، یان چه ند جار ده رگای
نو تو بمیل که ت بۆ ده کاته وه: ئهمه مانای ئه وه یه هه رکاتیک ئاماده
بوو ئه و کات په یوه ندیت پیوه ده کات، و هیچ ده رگایه کت بو
ناکاته وه و ته نانه ت کاتیکیش داوات لیکردبوو کاتر میتر هه ر
ئاماده بیت، دانیابه تا کاتر میتر هه شت ده رناکه ویت، هه موی
به موی ئه وه وه یه که تو (۱) نه ترانی بوو پیاوان هه میشه پلانیان
هیه، (۲) به پپی ئه وه رهفتار ده کات.

ده قارده ق هه مان شت ئه هات به مینشکی خه زورمدا کاتیک
یه کیک له که چه کانم هاوپی کورده که ی هینایه وه بۆ ماله وه بل
خواردنی ژهمیکی خیزانی، لیزه دا ده مه ویت بلیم خه زورم
یه کیکه له و پیاوه زیره کانه ی که له ژیانمدا بینیره، پیاویک
که خه زم کردووه چاوی لی بکه م، ژماره یه کی زور که م پیاو هیه

که ده مه ویت وهکو نهوان بم و چاویان لیکم. وه نهو شتانهی
که مه میشه له ده می دینه دهره وه، نه کهر هه میشهش وانه بیت به لام
زور بهی کات له جیی خویدا بووه و وای لیکردووم بیر بکه مه وه و،
نهو نیواره نه مه پروویدا؛ کاتیک خه زوورم کور به کهی بانگ کرد بو
زورری میوانه که تاله سهر قه نه فه که دابنیشیت، وه پرسیاریکی
پروونی لیکرد وهکو پروژی پروناک «که واته، چ پلانیکت هه یه بو
نه وه که م؟» کور به گه نجه که که ته مه نی دهوروبه ری سی سالان
ده بوو، وتی: مه به سنت چیه له پرسیاره که ت؟ خه زوورم وتی:
«ته نها مه به ستم نه وه بوو که بیرسم، پلانت چیه؟» تهویش
وتی: «من هیچ پلانیکم نییه» وه خه زوورم پرسی: «که واته،
چی ده که بیت؟» گه نجه که به پیداکرییه وه وتی: «من ته نها هه ول
ده دم که بیناسم»، خه زوورم به تور به ییه وه وتی: «به لام پلانت
چییه و نه م کاره به کوئ ده گات؟»، له کوتایدا، له ژیر گوشاری
پرسیارکردن و زورلینکردندا، له لایه ن دوو پیایوی ره شت
پیسته وه (من و خه زوورم) پروونیان کرده وه که یارییه که ده زانن،
له کوتایدا گه نجه که تیکشکاو نه م چوار وشه کوشنده یه ی وت:
«نییه ته نها چیژ له وه وهرده گرین»، وه خه زوورم دانیشت بو
ماوهی خوله کیک سهیری گه نجه که ی کرد، پازی بوو، له کوتایدا،
دوای نه وه ی گه نجه که راستییه که ی درکاند، خه زوورم به هیمنی
و خوین ساردییه وه: «باشه، که واته چاکه»، با به نه وه که م
پا بگه ینین که تو ته نها بو چیژ وا ده که بیت، با بینین که ههستی
چون ده بیت که بیت به که سیکی چیژدار، با نهو بریار بدات.
که که م ریک شیت بوو، دوای چهند خوله کیک که پیمان
دوت پلانی گه نجه که چییه «که ته نها پنی راده بویریت و بو چیژه»
که که م نه مه ده زانیت به هوی گفتوگو و دانیشتنه به رده وامه کانی

نیمهوه دهربارهی پیاوان، که کاتیک کاره که دهربارهی په یومندی
پیاو و ژن ده بیت، چونکه تو(ژن) یان بو چیژ و رابواردن،
کارت دینیت، یان که سیکي گونجاو ده بیت بوی بو ماوه یکی
دریژ، هردو وکیان به به که وه ناپیت زور به پروونی، نه و گنجه،
پلانیکی جیاوازی هه بوو له وهی که کچه که م ده یو یست.

به خته وهرانه، کچه که م من و باپیری هه بوو تایارمه تی
بدهین به ناشکرا کردنی پلانی گنجه که دا، به لام هه موو ژنیک
باوکیکی وایان نییه، که بتوانن یارییه کان و پلانه کانیا ن بو
ناشکرا بکن و بیزانن، ئیستا، کاتیک نه و پیاوه به پروونه
پتده که نیت و قسه ت بو ده کات، وه کو نه وهی گیر و ده ت بیت،
توش واره فتار بکه راستیه که ده زانیت، له بهر نه وهی تو ئیستا
ده زانیت: نه و ده یه ویت له گه لت بخه ویت.

نرخت چه نده؟

ته گه به راشکاوی نرخی خوتت پین و ت، نه ویش به راشکاوی
پیت ده لیت که نه وه نرخیکی زور به رزه و له توانای مندا نییه
بیده م، نه وکات توش به پینی خوتدا بر و و به رده وام به (وازی
لن بینه).

— ٦ —
وهرزشی راوی ماسی گهورهتر
VS

پاراستنی ماسییهکه

چۆن پیاوان جیاوازی بکهن له نیوان ژنی گونجاو بۆ
هاوسهگریری لهگهڵ ژنیک که یاری پێ بکات

هرکه سیک بهراستی من بناسیت، چهزیشم دهزانیت
دهربارهی راوه ماسی، وه ههمیشهش چهزم لهساته ئاسوده
و ههمهکانی وهرزشه، وه دانیشتن لهبانک یان پازاندنهوهی
بهلم لهدهرموه، لهئاویکی کراوه و فراواندا، لهوه خوشتر نییه.
ههروهها، ئارهزووی دهردانی لهپری «ئهدرینالین» (هۆرمۆنی
خوشی)، کهکاتیک ههست دهکه ماسییهکه لهوسهری هیلکهکی
منهوهیه و ناتوانیت وینای ئهو لهرینهوهیه بکهیت که درووست
دهییت، کاتیک کهمن دهییت ههموو هیز و توانام بهکاربهیتم تا
سهیربکهم و بزاتم، تو بلیی بتوانم ئهم ماسییه بهقولاپهکهوه
بهیلمهوه و خولخولوکهکه لوول بکهم و، ماسییهکه رابکیشمه
ناو بهلمهکهوه، دواي ئهوه بهشه قورسهکه دیت.

مرباردان له وهی که ماسییه که هلبگرم، یان هلی بدهمه وه
مار ناوه که، و به بی راوه ماسی «به قولاپ گرتنیان» لولکردنی
خولخولو که که هبرشیکی تر ده که و هیز به کاردینم تاسه یریان
بکه، تا برام چون هست ده که، هلسه نکاندنش بو ده که
نه کهر بیخه مه ناو سه تله که مه وه، یان نا و بروا بکه؛ ماسییه که
ده بیت تایه تمه ند بیت، تا بیخه مه ناو سه تله که مه وه، نه گینا
نه کهر وانه بیت دووباره هلیده ده مه وه ناو ناوه که، تا دانه ییکی
باشتر راو بکه.

پیاو له بهر دوو هژکار راوی ماسی ده کات؛ یان نه وه تا
بو وهرزشی راوه ماسییه، یان بو خواردن، که نه مهش نه وه
ده که ینیت هه ولده دات گوره ترین ماسی بگریت و وینه ییکی
بگریت، و به هیوای نه وهی له گهل هاو پیکانی به دلی بیت و دواتر
هه لیده نه وه ناو ناوه که، یان نه و ماسییه ده باته وه بو مالهره و
پوله که که ی لیده کاته وه و له توپه تی ده کات و جوان ده یشواته وه
و ده بیرژینیت و ده یخاته ناو قاپه که یه وه و پیم وایه نه مه
باشترین (نه نالوژی) (لیکچواندن) ه بو شیوازی چونه تی که رانی
پیاوان بو ژنان.

سه برکه، پیاوان هه له سروشتیه وه، خویان راوچین،
ژنانیش نیچیرن، بیری لیکه ره وه: له کونه وه و تراوه که پیاو ژنیکی
«هه لباردوه «بو خوی یان پیاویک «باگه ینشتی» ژنیکی بو
خوانی نیواره کرد، یان پیاویک داوای «مؤله تی» له باوکی
کچیک کرد تا هاوسه رگیری له گهل کچه که ی بکات، یان ته نانه
ده شیبات بو پیاسه و ژوانی له گهل ده به ستیت، نیمه به دریزایی
ژیانمان دوا ی ژنان که وتووین، نه مه ته نها شتیکی باش نییه
که دوا ی ژن بکه وین، بگره شتیکی زور سروشتیه، و ژنانیش

ماوهی چنده ما ساله نه مه یان قبول کړدوه: چنده جار تو یان په کیک له کچه کانت وتوتانه: « حه زم له وه په که پیاوړیک دوام ده که ویت » یان ملین « من ده مه ویت پو مانسی بیت و گولم بو بهینیت، و وام لیبکات هه ست بکه م که سیکي ویستراو بم »؟ گول و خشل و په یوه ندی ته له فونی، ژوان، و گفتوگوی شیرین، هه موو نه مانه چه کیکن له کارخانه ی پراو کړدنی پیاوړا به کار ده هینریت، کاتیک دوات ده که ویت. به لام هه میشه پرسیاریک ده مینیته وه: کاتیک نیمه ی پیاو تومان کړد به قولاً په که وه دوا ی نه وه چیت لیده که ین؟ هه لسه فهی من له خوشه ویستیمدا بو پراو کړدنی ماسی ده لیت: یان بو خوشییه، یان بو هه لگرتن و پاراستنی ماسییه کی گوره ی باش، چونه تی به کتر بینین و گفتوگو کړدن و چونه تی گه شه کړدنی په یوه ندی، و نه و داواکاریانه ی که بو پیاوړه که تی داده نیت.

هه موو نه مانه دیاریده کات، که پیاوړه که وه کو ماسی چیژ سه یرت ده کات، یان بو پاراستن و هه لگرتن سه یرت ده کات، و نه وه نه و حوره ژنه په که پیاو خه یال ده کات له گه لی بیت، و ړیگای جیا کړدنه وه ی نه م دوو جوړه زور ئاسانه، که دواتر پرونی ده که مه وه.

وهرزشی ماسی بو چیژ.....

هیچ یاسایه کی نییه، و داواکاری و ړیزی خودی بان بنه مای نیا نیه، و نیمه ی پیاوړان ده توانین له دووری چنده میلنکه وه بونی نه وه بکه ین، که کچی ئاهه نکه و قومیک له چا سارده که ی و خوار دنه وه که ی دوات و دواتر جاری خواز بیتنی په که ی دوات، کنه رته نها ویستوویه تی «ژوان ببه ستیت و دواتر بزانیڼ چوڼ

دهبیت، و ئەو ژنیکی پوشتیه و له نوسینگهی کار و زور
لیهاتوو له به کارهینانی کومپوته ردا، به لام بی ئاگایه که چه چون
له پیاویک نزیک بیته وه، و هیچ پلانیکی نییه بۆ په یوه ندیه کی
به رده وام، و چاوه بریی هیچ شتیکی دیاریکراو له پیاویک
ناکات، هیچ شهرت و مهرجیک دانانیت بۆ هر که سیک که
به رامبه ریدا بیت، ئەو زور به روونی ده ریده خات که ئاماده یه بۆ
قبولکردنی مهر شتیک که پرووبدات، و به دلنیا ییه وه وا له پیاو
دهکات که بزانیته له ریگای و ته وه، یان کرداره وه بیت، که پیاو
ده توانیت هر چونیک بیه ویت مامه له ی له گه لدا بکات، و بیگومان
پیاویش هر وا دهکات، بروام پی بکه هه موو پیاویک له ریزه که را
ده وه ستیت تاسه ره ی دیت.

ماسی هه لگرتن یان (هیشته وه):

ماسیه ک که بۆ هیشته وه بیت، هه رگیز به ئاسانی خۆی
نادات به دهسته وه، و پیاوانه (داواکار ییه کان) ی دیاری دهکات،
هر که ده می کرده وه سه یرکه، چونکه ئەو هیزی خۆی ده زانیته
و وه کو شمشیریکی ساموړای به کاریده هینیت، ئەو فه رمان
دهکات نه ک داواکاری، وه ریزیش پیشان ده دات به شیوه ی
هه لسوکه وت کردنیدا، و تۆ ده توانیت لئی نزیک بیته وه
و باشتترین یاریه کانت له گه لی بخه یته گه ر، و له گه ل ئەوه ی
له وانه شه به قسه کانت سه رسام بیت، و مسوگه ر نییه که به ینیت
قسه کردنه که زیاتر بخایه نیت، یان ژماره ی ته له فو نه که یت بداتی
و رازی بیت که میک له کاته به نرخه کانی خۆیت پی ببه خشیت،
پیاوان ئوتوماتیکی ده زانن هر له وساته ی که ئەو ژنه ده می
کرده وه ده زانن ئەگه ر به راستی بیه ویت به دهستی به ینیت، ئەوا

پنویسته خوی بگونجینیت له گهل بنه ما و داواکارییه کانیدا، یان
به پنی خویاندا برۆن، چونکه ئەو یارییه کانی ئاشکرا کردوه
و گرنگ نییه به لایه وه، به لام ئەو ژنه هه ندیک ئاماژه ده نیریت
که گوزارشت له وه ده کات که ده توانیت به وه فا بیت بو پیاویک
و گرنگی پیدات، و ئەوه به رز ده نرخینیت که ئەو پیاوه له پینار
په یوه ندییه که داچی ده کات، و ئەو کات ئەویش ئاماده ده بیت بو
خۆشه ویستی — خۆشه ویستییه کی راست و درێژخایه ن.

ده نگوباست: پیاو ئەو که سه نییه که دیاری ده کات تو ماسی
چیژ بیت یان ماسییه کی باش بیت بو هه لگرتن، به لکو ئەوه تۆی
دیاری ده که بیت، (له به ره وه رقت له یاریزانه که نه بیت به لکو رقت
له یارییه که بیت) که پیاویک ویستی لیت نزیک بیته وه، ئەوه ی
کوئترۆلی دۆخه که ده کات تۆی نه ک ئەو، هه ر تۆش دیاری
ده که بیت ئەگه ر به ویت قسه ت له گهل، بکات یان خوارده وه ت
بو بکړیت، یان سه مات له گهل بکات، یان ژماره که تی بده یت،
یان بتانه وه بو ماله وه، یان جاریکی تر یه کتر ببینه وه، و
هه موو ئەمانه و بنگومان ئیمه ئەم شتانه مان له ئیوه ده ویت:
وه له به ر ئەم هۆکاره قسه مان له گهل کردی، به لام ئەوه تویت
بریار ده ده یت که ئەو شتانه ی ده مانه ویت پیمان ببه خشیت، وه
جۆنیش پیمان ده به خشیت.

ئه گه ر تو کوئترۆلی دۆخه که ت کرد، ئەوه پینگه ی تو دیاری
ده کات له روانگه ی ئیمه و، هه ر وشه یه ک که ده یلینیت یان
هه ر جوله یه ک که ده یکه یت، وه هه ر ئاماژه یه ک که ده یکه یت،
یارمه تی پیاو ده دات که ئایا ده بیت یاریت پی بکات یان راست
و ره وان بیت له گه لت، یان ئەوه تا ده پروات بۆلای ژنیک تر، تا
ئاره زوه کانی تیر بکات له راوکردندا.

هزار دهکام ریگای هلسوکهوت کردند که ل هگل نه م دوحدا
بهویم به «سهرکهوتنی پله بندی له کاردا». بیری لیبکرهوه:
ژوان زورله کارکردن دهچیت: باشترین ریکه بونهوهی
سهرکهوتوو بیت، نهوهیه که سهرپهرشتی و کونترولی نهوشته
مکیت که بهرپرست لیان، و کاتیک دهستم بهنیشکرد لهواری
پیشکه شکاریدا کرد، دهمزانی دهمهویت بیم به سهرتویی
کومیدیهکان، بهلام بههوی نهوهی خاوهنی یانهکان منیان به
باشی نهدهناسی و هموو نهوهی که دهمتوانی بهدهستی بهینم
رولی دهست پیکرد بوو—یهکه م پیاو بووم که دهچوومه سهر
تهختی شانوکه—و ۱۵ خولهکم ههبوو تانواندنهکی خوم
پیشکش بکه م و تهختی شانوکه بهجی بهیلم، و لهگل نهوهش
دهمزانی که نهگر پابه ندیم به یاساکانی یاریه که وه—واته نهگر
لهکاتی دیاریکراودا دهر بکهوم و لهگل خه لکدا تیکه ل بیم و
لهوهش گرنگتر نهوه بوو نهگر نواندنیکی پیکه نیناوی پیشکش
بکه م و کاریگری جیبیلیت له سهر گویگران و خاوهنی نادیهکان،
تا منیان بیر بمینیت، نهوکات دهتوانم بیمه خاوهنی کاریکی
سهرهکی وهکو نه سیره یهکی کومیدی، که ناوی له سهر—یانکه
نوسرابیت، ۴۵ خولهکیش به دهست بهینم تا واله خه لک بکه م
له پیکه نیندا هاوار بکه ن، و من له سهره تادا توانیم کونترولی ۴۵
خولهکه کم بکه م، و خه لک بخه مه پیکه نین، بهجوریک که منیان
بیر بمینته وه، دواتر سودم له رولی خوم وهکو ده سپیکری
شانوکه—وهرگرت و بووم به کومیدی، وهکو نه سیره یهک
«ناسرام» لای هاندهر (جموور)، واته نواندنکاره کی که
۲۰ خولهکی هه به تهختی شانوکه، و دهقاودهق هه مان شتم
کرد. له ۲۰ خولهکه کی که له سهر تهختی شانو به سهرم بره

و به شیوه یه ک خه لکم دهخسته پیکه نین، که خاوه نی یانه کان
ناچار بوون بکه ن به نه کتهری سهره کی کومیدی.
نه بییت؟ سه که وتوو بووم له بوون به یه کیک له پاشاکانی
کرمیدی به هزی خواست وتوانای کونترولی کردنی به ره مه که م،
و به هزی نوانده که مه وه له کوتایدا بووم به وهی که پیک خوم
ده مرست بیم، به و شیوه یه به ته واوی توانیم نه وه به ده ست
به نیم که خوم ده مرست__ سهر که وتن.

ده هه مان شت به سهر نه و ژنه دا دیت که ده یه ویت «شیایوی
هه لگرتن و ده ست نیشان کردن بیت» و با شتر بیت له ماسیه کانی
تر که بۆ چیژه، تو کونترولی نه وه ده که ییت که ده توانیت کونترولی
بکه ییت__ نه ویش وینه ی خوت و چۆنیه تی ره فتار کردن__ و
نه شیوازه ی که پیکه به پیاوان ده ده ییت قسه ت له گه ل بکه ن و
لینت نزیک بینه وه، نه وه به کار بیتنه تا نه و په یوه ندییته ده ست
بکه ییت که خوت ده ته ویت.

با نه مه ت بۆ پروون بکه مه وه: خه یال بکه که تو له یانه یه کی
نه دروستیت و له سهر ئامیری پا کردنه که ی، جلیکی وهرزشی
سورت له به ردایه له گه ل بیجامه یه کی مه تاتی ته سکدا و
ناره ت کردۆته وه و به رده وام ده بیت له وهرزش کردن، زۆر
گونجاو و سهرنج راکیش دیاریت، پیاویکی جوان و قوز دینه
ژدوره وه__ له ش و لاریکی شیایوی هه یه هیچ نه لقه یه ک له
په نجهیدا نه، و کاتیک دینه سهر ئامیری پا کردنه که ی په نا تو
ر کارلیک له نیوانتانداندا پرووده دات. نه و پیده که نیت و توش بۆی
پیده که نیت وه، تو ده چیته سهر ئامیریکی تر، نه ویش ده چیته
سهر دانه یه کی نزیک له تو__ نه و سهرنجت ده داو توش
سهرنجی ده ده یته وه، ره کاتیک هه ردووکتان له پراشینان ته واو

ده بن بهر ده مینیت بۆت تا به بیانووی شهوهوه قسه ت له گال
بکات وسهیری چاره کانت دهکات و لهوانهیه بلیت؛ وا دیاره
راهینانی باشت کردوه، یان لهوانهیه دواتر چاو ببریته لیوه کانت
وبلیت «تو ژنیکی که گرنگیه کی باش به خوت ددهدی، نایابه».

له پریگهی چۆنیتهی وهلام دانسهوه ت — و چۆنیتهی
کونترولکردنی قسه کردنی لیوه کانتان — پیاوه که دیاری
دهکات که ژنیکی دیاریکراو بیت (وهکو ماسی چیژ) یان ژنیکی
باشیت تا هله تبریت و تهیلته وه، و نه گهر شتیکی هاوشیوهی
تهمهت وت «له راستیدا کچ ده بیت سهرنج راکیش بیت «دواتر
ئاو پرده یته وه تا لای نه و خوت سهرنج راکیش دهر بخهیت،
نهوکات نه و پیاوه بیرده کاته وه که چهند ده خایه نیت تا رازیت
بکات له گهلی بخهویت، وه دوا ی نه وه کاتی راهینه کانی
ده گوریت، تا وهکو چیر ناچار نه بیت جاریکی تر چاوی به تو
بکه ویتته وه، کاتیک نه وهی ویستی لیت دهستی کهوت.

وه پیاو له پریگهی نه م قسه و کردارانسه وه دیاری دهکات
که تو ژنیکی سادهی یان به ئاسانی خوت به دهسته وه ده دیت
— له و جوره ژنانه ی که دهیه ویت کاتیکی خوش به سهر بیات و
له همان کاتدا کیشیکی گونجاوی هه بیت تا وهکو لاشه ی جوان
بیت و سهرنجی پیاوانی پی رابکیشیت چیژی لیوه ربگرن، وه
دانیات ده که مه وه که نه م پرسته که مانه ی دواتر که له ده می پیار
دیته دهر وه نه وه ده گه یه نیت که چهند هه ولتیکی جدی ده دات تا
بتخته داره که وه، وه نه گهر تو له و نیچیرانه بیت که دیت به ره و
خواردنی قولابه که نهوکات قولاپت بۆ هه لده دات تا دهست بکات
به راوکردن.

به لام نه گهر تو به م شیوهیه وهلامی بدهیتته وه؛ «سو پاس»

من ته ندروستیم گرتکه بوم، نه نجامدانی راهینانه وهرزشیه کان
شتیکې زورباشه تا له ته ندروستیه کی باشدا بمینیته وه.»
وه نه وکات بوی دهرده که یت که ٲیویسته قولتر بیته وه تا
زیاتر دهرباره ی تو بزانت.

به لام نه مه نه وه ناگه ینیت که دهمیه ویت ده ست نیشانت بکات
و بتهیلیته وه، له بهر نه وه ٲیویسته تو هه ندیک له م رسته سادانه
زیاد بکه ی بو قسه کانت، به لام به لایه نی که مه وه خیرا فریت
نه یاته وه ناو ناو ه که، وه کو ماسی چیژ. له وانه یه قسه کانت وای
لیکات دهرباره ی راهینانه کانی خوی قسه ت بو بکات، که له وانه یه
گفتوگویه کی گرتک و واتادار له نیواتاندا روو بدات سه باره ت به
به رژه وهندی هاو به شتان له مانه وه به ته ندروستی.

وه له وانه یه پرسپاری زیاتر بکات له و ژنه شیاوه ی
که کومه لیک وه لامی بو پرسپاره کانی هه یه، وه بیگومان مهرج و
داواکاری ته واوه تی هه یه، تا نه و ٲیاوه بزانت ژنیکې شیاویت
و به دوا ی ٲیاویکدا ده گه رینی که ژیا نی له گهل به سهر به ریت و
له گهل بمینیته وه.

نیستا، نه وه ش نه وه ناگه یه نیت که ده توانیت گره نتي نه وه
بکیت ٲیاوه که ناروات، چونکه تو ٲیشانت داوه که ژنیکې
شیاویت، چونکه هه ندیک ٲیاو ته نها له ٲیناو چیژدا راو ده که ن
و هیچ نیازیکی زیاتریان نیه له وه ی هه لت بداته سهر ٲیخه فه که
و هیچی تر، وه نه گهر نه وه تاکه خه می نه و ٲیاوه بوو نه وکات
وازی لیسینه با بروات — به توچی؟ چونکه نه و ٲیاوه نیه که بوی
ده گه ریت، ده زانم توو که کانت به دریا یی چه ندین سال ٲیتان
وتراره: هیچ هه لیک له ده ست مه دهن کاتیک ٲیاویک هات به ره و
ٲیرتانه وه.

چونکه لهوانه په پیاوه گونجاوه که بیت، بهلام من بیت دهلم
 هم فلهسهفهیه بهتهواوه تی بی مانایه—ژنان کهسانی زیرهکن
 —چونکه کانیک هاوپیکهت درق دهکات دهزانیت، مندالهکانت
 دهناسیت کاتیک شتیکی خرابی کردووه و هاوپیشهکانت ناتوانن
 شتیک تیپهرینن بهبن ناگاداری تو، وه تو خیرا بههموویان
 دهلیت کهتو کهمژه نیت، و ناگات لینیانه لهووری چند
 میلیکوه چی دهکن، و ریگیان پی نادهی یاریت پییکن،
 بهلام کاتیک بابتهکه دیته سهر پهیوهندی سوزداری لهگل
 رهگزی بهرامبه، ههموو نهمانه بی سوود دهن، ههموو هیزت
 ددهی بهدهستهوه کوترولی دۆخهکه لهدهست ددهیت، خوت
 بهدهستهوه ددهیت بو هر پیره پیاویک کهدووجار سهیرت
 بکات، تنها لهبهرنهوهی دوو جار سهیری کردی! من داوانان
 لی دهکم لهم بارهیهوه بهزیرهکی مامهله بکن، دلنیا بیهوه نهگر
 بهدوای پهیوهندییهکی جدیهوه نهبوو، نهوا تو ناتوانیت بوچونی
 بگوریت، تنها لهبهرنهوهی نیوه ژوان دهبهستن و پهیوهندییهکی
 قول وپتوتان هیه، لهوانه په باشتترین ژنی سهر پروی
 زهوی بیت و—توانای وتویژکردنیک سهرنج پاکیشت هیه،
 نامادهکردنی نانی بهیانیان و لیها تووی لهدهرخستنی تواناکانت
 بو نامادهکردنی ساندویچ(لهفه) و نهمه نهوه دهگهیه نیت تو
 مروشیکی سهر بهخویت و لهژیر جلهو و رکیفی نهو پیاوه دانیت
 —بهلام نهگر ناماده نهبوو بو پهیوهندییهکی جدی لهگهلت،
 نهوا نهوکات وهکو ماسی چیژ مامهلهت لهگل دهکات، باشتترین
 نمونه بو نهمه له «نامهکانی ستر او بیتری» دایه، نهو نامانان که
 لهبهرنامهی ستیف هارشی دا لهلایهن گوینگرانهوه دهنیردرین،
 نامهیک لهلایهن ژنیکهوه نیردرابوو که به پرونی ههستی پی

مردوو، به له سوکه له یه ک زیاتر نیه که پیاو یاری پییده کات،
مردمه دهوت: من بو ماروی ۶ مانگ چاوم بهو پیاوه دهکوت،
مردو شتیک زور ناوازه بوو، ههتا مانگی یه کی نه مسال نیمه
پیکوه دهچویه دهرهوه و سهردانی مالی یه کترمان دهکرد،
هله لهر وهستا له په یوه ندیکردن پیمه وه، وه کاتیکیش من
په پوهیم پیوه دهکرد وا دیاروو که پنی خوش بیت، به لام
یواتر قسه گانی کورت دهکرده وهو زور وشک بوو له که لما
و پرنی گه شتی داده ناو دواتر رهتی دهکرده وه، و کاتیکیش
یه دهوت نه گهر دهته ویت باهه موو په یوه ندیه کی نیوانمان
بهرین، دهیوت «نه خیر»، به لام واش رهفتاری نه دهکرد
که مگران بیت و نازانم چی بوویدا، به لام هیشتا هر خوشم
معیت، به لام تنها نه وه نیکه رانی کردووم که شتیک له میشکیدا
یت و به من نه لیت، یان له وانه یه ژنیک تری دوزیبیته وهو من
نه گرافتی دواوهیدا بهیلتیه وه، نهو پیاوه راوی ماسی دهکرد
تنها بو چیژ، نهو ژنهش له دلی خویدا دهیزانی، به لام هیشتا
هر هرلی ددها خوی پیاوه لبواسیت، تابزانیت که نایا نهو پیاوه
شیرازی هه لسوکه و تکردن له گه لی دهگوپیت یان نا؟ پنیوسته
نه هر ژنیک که له م دوخه دایه دهستبهرداری نهو پیاوه
یت و جی بهیلت، وازی لینینیت باشته ره له وهی کات و وزه ی
هوت به نیرو بدهیت له پیاوینکدا که ناتوانیت و نایه ویت له ناست
پیشینه کانتدا بیت، کاتیک پیاوینکی تر هاته رینگات: جله و بگره
نست و بایاسا و رینسا بنچینه یه کانت به پروونی بزانتیت، سهیری
کبک که به له بهشی (پیاوان ریزی پیاوانه کان دهگرن یکه و
شنگی و در بگرد) من له دوا ی ۱۰ ی شه وه وه وه لاسی په یوه ندیه
نه نونیه کان ناده مه وه، چونکه مندا له کانم خه و ترون و منیش

پشوو ددهم.

«من ریزی شو پهلوانه دهگرم که پابهندن به مه و عیدوه
و کاتیکیش دوا کهوت په یوهندی دهکات » و «من سینکس
له گهل هیچ که سیکدا ناکه م هه تا دلنیا نه بم که نه م په یوهندی
پابه ندوو جدیه — سینکس کردنی ریکه ووت لای من بوونی نیه»
نه مانه هه مووی بنه مای سهره کی قبولکراوه له لای هه ر پیاویک
که ده یه ویت لیت نزیک بیته وه. وه نه گهر ره تی کردوو پابه ندی
نه م بنه مایانه بیت، نه وکات به رینی خویدا ده روات، چونکه ته نه ا
نامانجی چیژ بووه.

نه گهر به دوا ی نه وه وه بوو شتیک بو خودی خوی بنیاد
بنیت، ده زانیت پیویسته ژیا نی له گهل ژنیکدا ته و او بکات، که نه و
ژنهش ده یه ویت شتیک بو خوی بنیاد بنیت، نه ویش لای شو
ژنه ده مینیتته وه و به رده وام ده بیت له گفتوگو کردن له گهل، نا
نه مه پیاویکه ناماده یه کاری جدی بکات — پیاویک نیه که ته نه ا
دلداریت له گهل بکات و نه وه ی ویستی لیت دهستی بکه ویت و
بروات. نه وه نه و پیاوه یه که تو ده ته ویت؟ چونکه نه و راو دهکات
بو ده ستینشان کردن و هه لگرتن، نه ک بو راو کردنی چیژ، دوا ی
نه وه ی سه لماندی که شایه نی نه وه یه تو کاتی خوتی پیبیه خشیت،
دوا ی نه وه ده توانیت رینی پی بده ی بتباهه وه بو ماله وه و پاکت
بکات و هه ندیک به هارات به سه ردا بکات و بتبرژینیت و
بترازینیتته وه و بتخاته سه ر ده فریکی به تام و دواتر بتخوان
(وه کو ماسیه کی باش و شیاو بو خواردن).

نایا پیویستت به نمونه ی زیاتره سه باره ت به جیاوازی
نیوان ماسی چیژ و ماسی شیاو بو هه لگرتن، نه مه بخوینه وه
۱- نه و ژنه ی که دوا ی ریز دهکات، نه و شیاوی هه لگرتن

ددهست نیشمانکردنه: بهلام نهو ژنه ی که رینگه به پیاوان ده دات
ی ریزی به رامبه ر بکه ن نهو شیاوی هه لگرتن نیه، دووباره
بری دهریتتهوه ناو ئاوه که.

۲- نهو ژنه ی پۆشاک ی گونجاو ده پوشیتو خوی دایوشیوه،
هه ل نهو هه شدا هه ر سه رنجراکیشه، نهو نهو ژنه شیاوه
هه لگرتن: بهلام نهو ژنه ی جلی روت و سه رنجراکیش
هه ر ده دات، نهویش فری دهریتتهوه ناو ئاوه که

۳- نهو ژنه ی ناهیلیت ههست به جهسته ی بکه ی له کاتی
سه ماکردندا، نهو ژنیک ی شیاوه بۆ هه لگرتن: بهلام نهو ژنه ی
هه گهرمی سه ما ده کات و وا له پیاو ده کات له شه رما سور
به لگهریت، نهو نهویش فری دهریتتهوه ناو ئاوه که.

۴- نهو ژنانه ی ژماره ی موبایل له پیاوان وه رده گرن، بهلام
ژماره ی خویان نایه ن به پیاو، نهوانه شیاوی هه لگرتن: بهلام
نهو ژنه ی ژماره ی ته له فونه کانی ماله وه و کارده که ی و ژماره ی
نبه تی خوی و نیمیله که ی و ناو نیشانی ماله که ی ده دات
- پیاویک که ته نها خوارده وه یه کی بۆ کپیوه و پرسپاری لی
کرده وه چۆن ده توانیت په یوه ندی پیوه بکات: نه م جورانه ش
بری دهریتتهوه ناو ئاوه که.

۵- نهو ژنه ی ده توانیت به ریزینیت و گفتوگویه کی به ریزانه
کت له گه ل پیاوده که و دایکیدا، نهو شیاوی هه لگرتنه: بهلام نهو
نهو له ترسا ده له رزینیت که قسه له گه ل دایک و داپیرهیدا بکات،
به ژیک ی شیاو نیه دووباره فری دهریتتهوه ناو ئاوه که.

۶- نهو ژنه ی که له گه ل هه موو بارودوخیک ده گونجیت که تنی
که ویت - وه ده توانیت خوی به پیوه بیات له کۆبوونه وه ی
سه ر و کاردا، له کۆبوونه وه ی کاردا، له رستوراندا، له بۆنه

وه رزشیه کانداه، نهوا ژنیکی شیایوی هه لگرتنه: به لام نهو ژنه ی
که توانای ریکخستنی ساده ی و مه عقولی نیه، یان وا ده ریپخت
که گرنگی پی نادات، نهوا نهو ژنه فری ده دریته وه ناو ئاوه که.
۷- نهو ژنه ی که ده زانیت دهیه ویت هاوسه رگیری بکات و
خیزان بنیاد بنیت، وه به پونیش رینگه ده دات که پیاو نه مه بزانت،
نهوه ژنیکی شیاهو بو هه لگرتن: به لام نهو ژنه ی که نازانیت
چاره نووسی په یوه ندیه که ی به کوئ ده گات دوا ی هه فته یه که
دووباره فری ده دریته وه ناو ئاوه که.

۸- نهو ژنه ی که ده توانین به ئاسووده یی به هاو ریکانمان
و خیزانه کاتمانی بناسینین نهوه ژنیکی شیاهو بو هه لگرتن:
به لام نهو ژنه ی که به لامانه وه گرنگ نیه به هاو ریکانمان و
خیزانه کاتمانیان بناسینین، فری ده دریته وه ناو ئاوه که.

۹- نهو ژنه ی که پیته که نیت و گرنگی به خوی ده دات و
به کشتی دلخوشه به ژیانی، نهوا ژنیکی شیاهو بو هه لگرتن: به لام
نهو ژنه ی که گرنگی به خوی نادات و هه موو کاتیک بوو گرژه،
وه هه میسه ئه لپی باریکی قورس به سهر شانیه وه یه تی، وه
نایه ویت به سهر نهو که سه دا سهر بکه ویت که تاوانیک یان
هه له یه کی به رامبه ر کردووه، ئه م جو ره ژنانه ش هه لده دریته وه
ناو ئاوه که.

۱۰- نهو ژنه ی که ریزی خوی پیشان ده دات له به رامبه ر
هه موو نهو شتانه ی که بو ت کردووه، نهوا ژنیکی شیاهو بو
هه لگرتن: به لام نهو ژنه ی که وا رهفتار ده گات تو بو دلخوشکردنی
هیچت نه کردین، ئه مجوره ژنانه هه لده دریته وه ناو ئاوه که.

۱۱- نهو ژنه ی که وه فاداره، شیاهو بو هه لگرتن: به لام نهو
ژنه ی که هه میسه حاوی له سهر نهوه یه که کی له تو باشته ره، ئه م

ژنانهش ههلهدرینهوه ناو ئاوهکه.

۱۲-ئهو ژنه ی کهتیدهکات پیاو دهیهوئیت پیاوهتی خۆی
بسهلمینیت به هۆی نازناوهکهی و پیشهکهی و موچهکهیهوه،
وه ئهو ژنه ی دهزانیت چون پهیوهندییهکان بهپتوه بیات و
بهلیهاتوویی و کارمهیی وا لهپیاوهکهی دهکات ههست بکات
کهکارهکهی چارهسههر کردووه. ئهم جوره ژنانه شیای
ههگرتن: بهلام ئهو ژنه ی کهچهکی بانکهکهی وپارهکانی
بهکاردهمینیت وهکو شمشیریک بۆ بچوکردنهوه و کهمکردنهوهی
پیشهی پیاوهکهی لهگهل بهخششه داراییهکانی، ئهم جورانهش
نژی دهدرینهوه ناو ئاوهکه.

**چۆن بزانیته ئهو کهسهی چاوت پتیکهوتووه
بهدوای ماسی شیاو بۆ ههگرتن دهگهریت یان
بۆ چیر:**

۱-ئهگهر قسه کردنی ئهو پیاوه لهگهلت قسهکردنیک
زور پروکesh بوو، وه نهدهچووه قولایی بابهنهکانهوه، ئهوا
ئهو پیاوه راوی چیر دهکات: بهلام ئهگهر وادیاربوو گرنگی
بهپووستیهکانت و ژیانته و ویستهکانت و داهاتووت دهکات،
کهواته ئهو بهدوای ژنیک شیاو بۆ ههگرتندا دهگهریت.
۲-ئهگهر به پینداویستهکانت و بهبنهماکانت پتیکهنی، ئهوه
مانای ئهویه راوی چیر دهکات: بهلام ئهگهر ئاماده بوو پابهند
یت به پاساکانتهوه و پهیرهویان بکات، کهواته ئهو بۆ ژنیک
شیای ههگرتن دهگهریت.

۲-ئهگهر ژمارهکهتی لینههرگرتی و زیاتر له ۲۴کاتژمیری
هایاند تا پهیوهندیت پیوه بکات، ئهوا راوی چیر دهکات: بهلام

ټه گهر ده ست به جی په یوه نندی پیوه کردی، ټه واه ولده دات
که بوت بسه لمینیت گرنګیت پی ده دات، وه زور ناشکرایه که ټه و
به دواي ژنیکي شیاوی هه لگرتندا ده که ږیت.

٤_ ټه گهر پیاوړیک بردیتیه دهره وه و ږیګه ی دا تو پاره
بده ی، یان ته نها بو خوده رخستن ده ستیکرد به گیرفانیدا، ټه واه
ټه و پراوی چیژ ده کات! به لام ټه گهر پاره ی لیستی خوار دنه کانی
دا (حسابه که)، ټه واه ټه و پيشانده دات که ناماده یه دابینکرت
بیت، که ټه مهش ټه وه ده که ټینیت وادیاره به دواي ژنیکي شیاو بو
هه لگرتندا ده که ږیت.

٥_ ټه گهر پنی وتی به دلنیا ییه وه له کاتی دیاریکراودا له و
شوینه ده بم، به لام هه موو کاتیک درهنگتر دهرکه وت به بی
ټه وه ی خوی ماندوو بکات و په یوه نندیه کت پیوه بکات، له وانه یه
پراوی چیژ بکات: به لام ټه گهر له کاتی خویدا دهرکه وت ټه واه بو
ژنیکي شیاو بو هه لگرتن ده که ږیت.

٦_ ټه گهر هه رګیز نه یناسانیت به هاوړیکانی، خیزانه که ی،
هاوړپیشه کانی، یان هه رکه سیکی تر که گرنګه بوی، که واته ټه و
پراوی چیژ ده کات: به لام ټه گهر ناساندیتی به که سه کانی، له وانه یه
به دواي ژنیکي شیاو بو هه لگرتن بکه ږیت.

٧_ ټه گهر به به رده وامي بیانووی هینا ییه وه که بوچی
به هاوړیکانی و خیزانه که یت ناسانیت، که واته پراوی چیژ
ده کات: به لام ټه گهر پرازی بوو بقیات بو ټاهه نګیکی خیزانی،
یان بو بونه یه کی کومه لایه تی وه له وی به خیزان و هاوړیکانی
و هاوړپیشه کانی ناساندی، ټه واه له وانه یه ټه و پیاوړیک بیت وه که
ژنیکي شیار بو هه لگرتن سه یرت بکات.

٨_ ټه گهر پیاوړیک ته نیا به بیستنی ناوی منداله کانت له ترسا

له رزی، نه واته و راوی چیژ دهکات: به لام نه گهر نه و ناماده بوو
 چاوی به منداله کانت بکه ویت و دیارییان بو بهینیت و په یوه ندیان
 له گهل به سستیت و وایان لیکات ناسووده بن له گه لی، که واته نه و
 پیاوه تو و منداله کانت به شیاوی هه لگرتن ده زانیت.

۹- نه گهر له پرووی مادی و عاتفی و روحیه وه ناماده نه بوو،
 نه وه له وانه یه به دوای راوی چیژ وه بیت: به لام نه گهر توانای
 دابینکردن و پاراستنی خیزانه که ی هه بوو، هه روهک چۆن پیاوی
 راسته قینه نه م کاره دهکات، که واته له وانه یه به دوای ژنیکی
 شیاو بو هه لگرتندا بکه پیت.

۱۰- نه گهر پینشوازی له هه ر په یوه ندیه کی «کراوه» کرد،
 وه وتی رینگری ناکات که چاوت به که سانی تر بکه ویت، که واته
 نه و راوی چیژ دهکات: به لام نه گهر ویستی په یوه ندیه کانتان
 تایبیت بیت، نه و کات ته نها ژوان له گهل تو ده به سستیت ، وه نه و
 وه کو ژنیکی شیاوی هه لگرتن سه یرت دهکات.

—۷— _کوری دایکی خوئی_

هه موو روژیک له به یانیانی ستیف هارشی. خوم و
یاریده ده ره که م «شیرلی» برگه یه کی به ناوبانگمان پیشکه شده کرد
به ناوی «نامه کانی ستروبییری ۲۲» که له رینه وه بانگهیشتی
گویگره کانمان ده کرد، تاوه کو چاره سهری کیشه کانیان بو
بکه ین، وه له م برگه دا هه موو جوریکی نامه ی نوسراو، نامه ی
ئه لکترونیمان پیده گه شت، که له لایه ن ئه و که سانه وه ده نیردران
که دیار بوو پیوستان به ناموژگارییه کی زوره دهر باره ی چونیته ی
هه لسوکه وتکردن له گه ل مندالی سهره پودا، وه به پرتوبه ریک که
داواکاری زوره له سهر کار، یان خیانه تی خوشه ویسته کانیان،
یان دهر باره ی ئه و دایکانه ی که جله ویان له ده ستداوه به سهر
منداله کانیا نندا. وه پاره سهر فکردنی زور له لایه ن ئه ندامانی
خبرانه وه، وه هاو پریه تییه خراپه کان _یان هه ر پابه نیکی تر
که تو ده یلیت، وه هه ندیک پرسپاری زور خه مناک، هه ندیکیان
میده کتوهر بوون که سهر و دلی ده گرتیت، وه هه ندیکیان وای
لیده کردی ته نها سهرت بله قینیت و پرسپار بکه یت ئه و که سه ی

بیت لە تەلەفونە کەو، بە ھەوی ئەو ھەي لە ھەيچ رازی نەبە، پەيوەندەي
 پەيوەندە کات بۆ پارە، بۆ رەنگکردنی مالهە کەي، بۆ ئەو ھەي بەیت
 بە شوینیدا تالە سینە ما بیهینیتەو، بۆ ئامادەکردنی خواردن لە بۆنە
 تاییەتیە کاندە، تەنانت بۆ شورردنی جلەکانی، ئەو ھەي وایلیکردم
 کە ئەم نامە یە بنووسم ئەو ھەي نیستە کانتزمیر ۱۰:۴۲ خولە کە و
 بە تەنھا لە مالهەو، چونکە میردە کەم دایکی بانگی کردووە بۆ
 مالهە کەي، تاوێ کو یارمەتی بدات لە دروستکردنی کیکێ ئاھەنگی
 پروژە کەي بۆ بەیانی، من پلانم دانابوو کە ئەم شەو کاتیکی
 خوش لە گەل ھاوسەرە کەم بە سەر بێم، بە لام جاریکی تر دایکی
 لی تیکدام، بە ھەلە لیم تیمە گەن، من حەز دەکەم ریزی دایکی
 بگریت و یارمەتی بدات، بە لام ھەندیک کات واھەستدە کەم کە من
 پشتگوێ خرابم، بە داخەو من و منداڵە کانم لە لیستی گرنگی
 پیدانە کانیانین، چونکە ھەمیشە سەر قالی ئیشکردنە بۆ دایکی،
 من ماو ھەي چەندین سالە ئەمەم لە دلی خۆمدا ھەشتتوتەو، بە لام
 نازانم کە دەتوانم تا چەندی دیکە بەرگەي ئەمە بگرم، دایکی
 ھەمیشە لە ریکی خیزانە کەماندا دەووستیت، من ھەندیک کات
 واھەستدە کەم کە من شووم بە پیاویک نە کردووە.... من دەمەوێت
 پیاو بیت و کۆنترۆل بگریتە دەست).

نیستە، لە مانای رستەي «ئایا من ھاوسەر گیریم لە گەل
 پیویک کردووە وە یان کوریک؟» تێدە کەم، کە گوئیستی دەم
 لەر ژنانەي کە ھەمان کیشەیان ھەي: میردەکانیان بەراوە یە ک
 گیرۆدەي دایکیان، کە تو لەو تەمەنەدا چاوەری دەکەیت
 بە تەواوی کوریکی سەر بە خۆن — پەيوەندیان لە گەل دایکیان
 و لە دایکیان دەکات کە کۆنترۆلی ژانیان بکەن، و ھۆکاریکە بۆ
 لە دەستدانی پەيوەندیە سۆزدارییەکان، دایکی دەلیت «باز بە»

کورده‌های دهلیت «به‌زایه‌ک‌های چند بیت و ک‌های بکه‌ریمه‌وه
سەر زه‌وی» هاوریک‌های یان ژنه‌ک‌های چاوی ده‌سورینیت
وله‌لایه‌ک‌وه داده‌نیشیت و ده‌م داده‌چه‌قینیت و پیکه‌نینیکی
م‌لته‌جاری ده‌کات و له‌دلی خویدا ده‌لیت:

(ا) بوچی ئەم پیاوه پیکه‌یشتوو ده‌می هه‌لناپچریت و
حاریک دالیت نا! (ب) بوچی ئەم ژنه ده‌ستی به‌سەر میرده‌که‌مدا
م‌رتوو. (ج) پپو‌یسته چی ئامرازیک بک‌ریت یان به‌ک‌رینی بک‌ریت،
یان هه‌لی به‌ستیت تاوه‌کو لیکیان جیابکاته‌وه و هه‌رچی ده‌لین
و هه‌رچی ده‌ک‌ن و چه‌ند ریگای جیاواز ده‌گرنه‌به‌ر تاب‌توانیت
روماره له‌گه‌ل میرده‌که‌یدا ده‌ست بکه‌نه‌وه به‌ بنیادنانی ژیانیان.
ئه‌مجوره ژنانه‌ی «ئایا هاوسه‌رگیریم له‌گه‌ل پیاویک کردوو
یان له‌گه‌ل کوریک؟» وا هه‌ستده‌ک‌ن که‌ناتوانن به‌ره‌ه‌لستی
ژنیک‌ دیکه‌ بک‌ن، واته‌ خه‌سوی، ئەم ژنانه پالنه‌رو هوکاری
زیاتریان هه‌یه وه‌ک له‌پراویژکاری گشتی، تا به‌شانازییه‌وه ئەم
تازن‌وه به‌سەر میرده‌کانیاندا به‌ه‌پینن (کور‌ی دایکی): دایکی
ره‌تی ده‌کاته‌وه که‌په‌تی نیوانیان بپچ‌رینیت و رینگ‌های بدات ببیت
به‌ پیاو، دایکی هه‌یشتا پنی وایه که‌له‌سەر ئەم زه‌ویه ژنیک‌
گرنجاو تیه‌ بو کورده‌ک‌های، دایکی هه‌میشه دزایه‌تیه‌کی هه‌یه
به‌راسه‌ر ئەو که‌سه‌ی له‌ژیانی کورده‌که‌یدا هه‌یه، وه پیاوه‌که‌ش
دایه‌ریت گه‌وره‌ بیت: ئەو مه‌حال بو دایکی ئەنجام ده‌دات، چونکه
دایکی به‌نازی کردوو و گ‌رنگی به‌پپو‌یسته‌یه‌کانی ده‌دات، گ‌ریمان
له‌هه‌موو ئەمانه‌ بوو.

به‌هه‌موو ئەو که‌سانه‌ی که‌ده‌لین «ئایا من هاوسه‌رگیریم
له‌گه‌ل پیاویک کردوو یان کوریک؟» وه بو هه‌موو ئەو ژنانه‌ی
که‌له‌پ‌یودندیدان له‌گه‌ل «کور‌ی دایکی» پیتان ده‌لیم: بووه‌ستن

له مینانه وهی بیانوو، دلیانین میرده کانتان بویه گوی له دایکیان
دهمرن چونکه نیوه ریگهی پنده دهن وابکات.

به آت نه وه هله ی ئیوهیه.

با پیتلیم که پیاو بچی له ژیر جینگه گهرمه که ی و لای
ژنه که یه وه هله ده ستیت و جلهکانی له بهرده کات و کلیلی
ئوتومبیله که ی ده بات کاتژمیر ۴۲:۱۰ ده پروات له گهل نه وه ی ژن
و منالهکانی به ته نهان، ده پروات بۆ ناوشار به ئوتومبیله که یه وه تا
کیکیکی نه فره تی بۆ دایکی بکریت له نیوه ی شه ودا، تا دایکیشی
روژی دواتر بیفرۆشینته وه: چونکه دایکی یاساو ریتسای بۆ ئهم
پیاوه داناوه له کاتیکدا ژنه که ی نه یتوانیوه بیکات.

سهیرکه، پینستر پیم وتی که چونه: ئه گهر پیاویک خوشی
بویت، ئه بیت به و پیاوه ی که تو ده ته ویت، ئه گهر تو داراکاری
و بنه ماو یاسا و ریتسات هه بوو ئه و ده بیت بۆ دیاری بکهیت،
تا په یوه ندیه که تان سهیرکه وتوو بیت به و شینوه ی که تو ده ته ویت.
پیاوی راسته قینه دلخوش و تامه زرو ده بیت، که به پنی
یاساکانی تو بژی، وه کاتیک یاساکانتی زانی ئه وکات دنیا
ده بیت که به پنی ئه وانه کاربکات، تا ئه و ژنه ی خوشی ده ویت
به دلخوشی به یلیته وه، یه که م شت که پیویسته له سه رت بیکهیت
نه وه یه، ئهم یاسایه به دهنگیکی بهرز رابگه یه نیت له سه ره تای
په یوه ندیه که تاندا و دلیابیت که پیوه ی پابه ند ده بیت.

به لام ئه گهر تو هیچ داواکاری و بنه مایه کت نه بوو، ئه وکات
دهرانی دوا ی یاساکانی کی ده که ویت؟ به دلیابییه وه دایکی،
له بهر نه وه ی تاکه ژن بووه که پنی وتوو چی قبول ده کات و چی
قبول ناکات: پیشینی بکه ئهم کورپه چی ده کات ئه گهر دایکی

پیی بلی پیش نه وهی بییته سهر میزی ناخواردنه که دهسته کانت
بشو، یان بلی بگه ریره وه ماله وه پیش نه وهی تاریک دابیت و
نامات له خوشکه که ت بیت که چونه دهره وه.

وه همیشه گوی له دایکی دهگریت و متمانهی پییته،
نهو دواي نه م یاسایانه دهکه ویت، چونکه نایه ویت رووبه روی
دهره نجام و سزا بیته وه. خو نه گهر وانه کات نهوا گوی له دایکی
نه گرتوه و ریزی نه گرتووه، نهو دواي نه م یاسایانه دهکه ویت،
چونکه دایکی خوشده ویت ویاساکانی جیگیرن و ناگوین و
گونجارن له گهل ته مهن و بارودوخیدا، به لام دایک همیشه
چند یاسایهک ده هیلیته وه تا بیسه پینیت به سهر کوره کاندیا،
نیر ته مهن و پیگهی هرچیهک بیت، نهو یاسایانه ش نامانه
دهگریته وه: ریزی بگریته خوشی بویت به بن هیچ مهرجیک
بیپاریزیت و دابینکهری نهو ژنه بیت که ژیانی پتیه خشیوه _ و
هرگیز ده سته رداری نه م داواکاری و بنه مایانه نابیت، و نه گهر
کوره که ی که سیکي بهرپرسیار و خوشه ویست و به ئاگا بو،
نهوا هرگیز نه م یاسایانه ناشکینیت.

دواي نه وهی پیاویک ژنیک ده دوزینته وه و په کیان
خوشده ویت، ده بیت به راده یهک خوشی بویت که ناماده بیت
هه ندیک یاسا و بنه ما بق په یوه ندیه که تان دابنیت، که گرنگترینیان
نه مانه ن:

۱_ پیویسته ریزم بگریته.

۲_ پیویسته له دواي خوداوه من و منداله کانمان له سهر وو

هموو که سیکه وه بین.

۳_ ده بیت هموو خزم و که سوکار بزان که ده بیت ریزی

په یوه ندیه که مان و خودی خوم بگرن.

نه گهر نه م یاسایانه د دیاری نه کرد، نه و دایکی
دهسته رداری یاساگانی خوی نابیت و سهرت نه سورمیت ی
بهرووتی له جیگه که دا به جیت بهیلیت و پروات کیک بو دایکی
دروست بکات؟

و نه نه ناگه ریته وه بو نه وه ی که دایکی جلهوی کردوه،
به لکو له بهر نه وه یه که تو هه ولت نه داوه کونترول بگریته دهست،
بیر له قسه ی نه و ژنه بکه ره وه که وتی: «نایا من هاوسه رگیریم
له گه ل پیاویک کردوه یان کوریک؟» نه و ژنه وتی: که «ماوه ی
۱۵ سال و نیو په یوه ندی له گه ل نه و پیاوه دا هه بووه و هرگیز
روژیک بیزاری خوی دهر نه بریوه، کاتیک خه سوی ته له فونی
کردوه و نیشی پنی بووه»، وتی که «ماوه ی چه ندین ساله
نه م له دلدا هیشتوته وه»، نه گهر هرگیز ژنه که ی به پیاوه که ی
نه و تبیت که چه ز ناکات خوی و منداله کان به جی بهیلیت و بجیت
بو مالی دایکی، چه زیش به وه ناکات وه کو مندا ل فهرمانی
به سه ردای بکات، و چه زیش ناکات خواردنی بو ناماده بکات و
ماله که ی بو رهنگ بکات، و جله کانی بیات بو جلیشور، پیویسته
پیاوه که ی به ته واوی بزانتیت که تیکه لبون و کارلینک کردنی له گه ل
دایکی سه ریچی کردنه له یاسا و بنه ماکانی ژنه که ی، پیاوان
ناتوانن میشکت بخویننه وه، و نازانن به ته واوی چیت لیان
دهویت، که واته تو پیویسته قسه بکه ی که چیت دهویت.

نه و ژنه ی پرسپاری «نایا من هاوسه رگیریم له گه ل پیاویک
کردوه یان کوریک؟» کرد، له نامه که دا نه ی وتیوو، به لام
من پیم و ابو که ره تی کردوته وه دهر باره ی خه سوی قسه
بکات، که چون جلهوی گرتوته دهست، چونکه له وه ترساره
که له وانه یه میرده که ی جینی بهیلیت و ترساره که میرده که ی

دایکی ههلبزیریت ئه گهر داوای لی بکات له نیوان ئه و و دایکیدا
ههلبزاردن بکات، له گهل ئه وه شدا پیاوان به مشیوهیه رهفتار
ژنگه: ئه گهر پیاوه کهت به راستی خوشی بویت ریگا چارهیه ک
دهدوژیته وه تادایکی قبولی بکات که دهیه ویت ژنه کهی دلخوش
بکات و ریگا کهی پاک دهکاته وه، تا په یوه ندیه که یان له هه موو
روویه که وه سه رکه وتوو بیت.

یه کهم، دانی پیدابنی که ناته وی به رهه لستی ئه و ژنه (دایکی)
بکهی، چونکه ئه و دایبیه کانی گۆریوه کاتیک مندا ل بووه، و
دهشزانیت ئه و خواردنه لیتنیت که خوشترین خواردنه لای
میرده کهت، وه زۆربه ی هاوڕێکانی ده ناسیت ئه گهر هه مووشیان
نه ناسیت، و له هه موو که سیکێ تر زیاتر ده ناسیت و خوینی ئه و
به دهمار دکانیدا تیپهر ده بیت، ئه گهر ئه و دایکی خوشده ویت و
په یوه ندیان زۆر باشه، ئه و ئه و ناچبته نیوانیا نه وه، به راستی تو
بیت دهرده که ویت که باشتره په یوه ندیت له گهل پیاوینکا هه بیت
که دایکی خوشده ویت، وه ک ئه وه ی له په یوه ندیدابیت له گهل
که سیک که بهرگه ی ئه و که سه ناگریت که هینا ویتیه سه ر دنیا،
پیاوینک ئه گهر نه توانیت له ساده ترین په یوه ندی که په یوه ندی
نیوان پیاو و دایکیه تی، له وانه شه نه توانیت په یوه ندیه کی
خوشه ویت جیگیری له گهل که سیکدا پی بسپزدریت، چونکه
ئه و پیاوه ی دایکی خوشده ویت و ریزی ده گریت، دهشزانیت
که چون رهفتار له گهل تودا بکات.

به لام تو به دنیا یه وه ده توانیت هه لسو کهوت له گهل
میرده کهت و دایکیدا بکهیت، له ریگه ی به کارهینانی هیزته وه، بۆ
دانی ئه و پیداویت و بنه ما و یاسایانه ی که پتویسته پابه ندی
بیت، چونکه هه ردووکتان هه ولی درووستکردنی خیزان ده دن،

له جیاتی نوسینی نامه یه کی تورپه یی بۆ «نامه کانی
سترۆبیری» له نیوه ی شه ودا، کاتیک پیاوه که ی بی خشیه
(بیده نگ) له ماله وه چۆته دهره وه تا یارمه تی دایکی بدات، ئه
ژنه ی که ده لیت «ئایا من هاوسه رگیریم له گهل پیاریک کردوه
یان کوریک» پیویست بوو میزده که ی له نیوه ی دهرگا که ده
بوو ستنیت و شتیکی له م شتیه ی پیتیت: «سه یرکه ده زانم
دایکت خوشده ویت و هه موو شتیکی بۆ ده که یت، به لام قبولی
ناکه م من و مندا له کان به ته نها له نیوه ی شه ودا به جی به یت، تا
بروی کیک بۆ دایکت درووست بکه ی، به لام گهر هه ر سوری
له سه ر ئه وه ی برۆی ئه و ده یت شه وه که ش هه ر له وئ به سه ر
به یت و له وئ به یتیه وه».

ئه م قسانه شه ره نگیزانه و تینه که شتوانه نین، له به ره وه ی
تو ژن و مندا له کان به جی ده یت له ماله وه له کاتر میتر چاره ک
بۆ دوازه ی شه ودا، ته نها له به ر ئاماده کردنی کیک یان له به ر
پوشتن بۆ یانه ی شه وانه یه ک، ئه مه مایه ی قبول نییه، ئه گهر ئه
ژنه وابیر بکاته وه که ئه مه شه رانگیزی و تینه که شتوویه، ئه و
هه له بیر ده کاته وه. به لام ئه گهر به پیاوه که یت ئه و ئه وکات
ئه و(ژن) بنه ما و پرسیای دانا وه که پیویسته پیاوه که ی پتیه ی
پابه ندیت تاپه یوه ندیه که یان به رده وام بیت، ئه وکات تو په که
له یاریگای ئه و دایه، یان ئه وه تا ده جیت و کیک بۆ دایکی ئاماده
ده کات، یان وه کو پیاو په یوه ندی پتیه ده کات و به راسته وخۆبی
پنی ده لیت: ئه مشه و ناتوانم بيم — به لام ده توانم به یانی هه ندیک
کیکی ئاماده کراوت بۆ بکرم و بۆت به ینم پیت ئه وه ی برۆم
بز کار، له وانه یه دایکی پنی خوش نه یت به لام به تو چی؟
جاریکی تر ناتوانی کۆنترۆلی ئه وه بکه یت که هه ستی چۆنه

دەربارە ی کارەکانی کوپەکی؟ وە ناشتوانیت کۆنترۆلی
کارەکانی کوپەکی بکەیت، بەلام دەتوانیت کۆنترۆلی ئەوە
بکەیت کە هەستت چۆنە و چاوەڕێی چی لەمێردەکت دەکەیت.
ئێستا ئەو ژنە وتی «ئایا من هاوسەرگیریم لەگەڵ پیاویک
کەدووە یان کوپێک»، ماوەی نزیکەی ۱۱ سال چاوەڕوانی کرد،
تا قەسە ی دلی خۆی بکات، بەلام ئەگەر تۆ ئێستا لەپەيوەندیدای
لەگەڵ پیاویک پیویستە لەسەرت ئەم شتە بەناشکراییی بخەیتە
دوو، پێی بلی کە هەرگیز ناتەوێت بچیتە نێوان ئەو و دایکی، و
ناتەوێت پکا بەری لەگەڵ دایکی بکەیت، لەبەرئەوە ئەو پیویستە
لەسەری ئەوە بکات کە پیویستە، تاوەکو دایکی تێبگات:
۱- پیویستییەکانی ژنەکی هەرگیز لەپلە ی دووهمدا ناییت،
لەژێر هەر هەلومەرجێکدا بێت.

۲- دایکی پیویستە پێزی پیویستی کوپەکی بگریت،
کە لەسەری پیویستە و دەبێت دابینکەر و پارێزەری ئەو ژنە
بێت کە خوشیدەوێت.
نێگەرانی مەبە، ئەو ئەرکی خۆی دەزانیت، تا ئەمکارە بکات:
چونکە هیچ پیاویک لەجیهاندا نیە کە زیاتر پیویستی بەدایکی بێت
وەک لەژنەکی، ئەو زۆر بەباشی هەست بەوە دەکات کە ئەو
پالێستانیەکی کە لەدایکیەو دەستی دەکەوت، وەکو جلۆبەرگ و
شوینی ژیان... بەروەردە-گرنگی پێدان و تا کوتایی... پیویستە
کوتاییان پێهێنیت، کە بوو بەپیاویکی گەورە و بەتایبەتیش ئەگەر
رستی پەيوەندییەکی خوشەوێستی و راستگۆیانە و هەمیشەیی
دروست بکات لەگەڵ ژنیکی تر، جگە لە دایکی، و لەسەری
پیویستە پەتی نێوان خۆی دایکی بپەرێنیت تاوەکو بتوانیت ژیان
بەخیزانیکی نوێ ببەخشیت کە ئەویش خێزانەکی خۆیەتی.

هه موو نه وهی له سه ر تو پئویسته نه وهیه که قسه بکهیت:
راسته وخو پیی بلی: من لیره پئویستم پیتته، تا بمان پاریزیت
دایینکه رمان بیت و ژیانمان پاریزراو بیت، و یارمه تیم بدهیت
له به خیوکردنی ئەم مندالانه دا، و نمونه یه ک بیت بو کورپه کانمان
تابزانیته پیاوی راسته قینه چی دهکات؟ و بو کچه کهت، تابزانیته
پیاوی راسته قینه چونه، تاروژیک له پوژان که سینگ بو خوی
بدوزته وه، من نه وهم لیت دهویت که سه روکایه تی خیزانه ک
بکهیت.

بهه شیوهیه بوی رونیکه ره وه و پینی بلی، نه وکات هه موو
کات داواکاریه کانی تو له سه ر و داواکاریه کانی دایکیه وه ده بیتته

—۸—

بۆچى پياوان خىانەت دەكەن؟

لەرۋانگە پياۋانەۋە، ۋەلامى پرسىيارى «بۆچى پياۋان خىانەت دەكەن؟» زۆر پوون و ئاشكرايە، بەلام لەۋانەيە لاي ژنان زۆر پوون نەبىت. گرنگ نىە ھۆكارى خىانەتەكە چەند گونجاۋ و ماقول بىت، چونكە پياۋان دەزانن كەھەرچەند پوونى بگەينەۋە ژنان ھەرگىز ئالين؛ ئۆۋ تىگەشتم، ھىچ ۋشەيەكى نەۋاۋەتى نىە و ھىچ ناپەزايەتتەكى بېۋا پىكەر نىە، كەپوونى بكانەۋە بەشىۋەيەك، زۆربەي ژنان لىنى تىگەن، بىگومان ۋەكو ئەۋە ۋايە كەۋەلامەكان بۇ پرسىياريكى مليۇن دۆلارى ھاۋشىۋەبن لەگەل ۋەلامەكانى دە دۆلارى، كى مشتومېرى ۋا دەكات؟ لاي زۆربەي ژنان خىانەت كاريكى باۋەپىننەكراۋە، «يەكەم شەرمەزاريە»، كە لىخۇشبوونى نىە، ئىۋە تىناگەن و ناشتوانن تىگەن ھۆكارى ناپاكي كردنى پياۋان چىيە، ۋە ھەرگىز رىگى پىنادەن، تۆ ۋادەزانىت كەپىت ۋت خۇشمەدەۋىيىت، كات و لاشەۋ مىشكى خۇتت پىنبەخشى و گواستەۋە بۇ مالەكەي ئەۋ، خەرجىەكانت لەگەلى بەش كرد و جلەكانت بۇ شۆرد و خواردنت

بو ئاماده کرد، و منالت بو خسته وه و وخت «رازیم» له بهردهم
دادوه رو هه موواندا، کاتیک پرسپاری لی کردی ده ته ویت بیت
به هاوسه ری، نه وکات که مترین شت که پیاوه که ت بتوانیت بیگات
نه وه به که پیزی پیروزترین شتی تو بگریت، نه ویش به پیمانی
دلسوزیه، پیاو ده توانیت جار جار درو بکات، کاروباره کانی
ماله وه و پهروه رده کردنی منداله کان پشتگوی بخت، په زبلی
بکات له خه رجیه کانی ماله وه دا، گرنگی زیاتر به کوره کانی و
خه سوت بدات وه که له تو، پابکات له نه رکه کانی وه که میزدیکه
ده توانیت هه موو نه مانه بکات.

به لام کاتیک ژنه که ی خیا نه تی لیده کات نه که ر هه موو
جیهانیش بلیت نه و هه ر باوه ر ناکات.

نه وه پێگهی منه تا بلیم ژنانیش به هه مان شیوه، بهرگهی
زور شت ده گرن، جگه له خیا نه ت.

نیمه ی پیاوان له وه تیده که ی، ده زانین نه م ئاموزگاریه
چی ده گ ینیت، وه ده توانین نه و زیانانه بژمیرین که که سینک پنی
ده گات کاتیک خیا نه ت ده کات، وه ده شزانین که به ده ست هینانی
لینخو شبوونی نه و ژنه ی که خیا نه تمان لی کردوه و
به ده ست هینانی لینخو شبوونی دایکی و هاو پیکانی، یان
هه رکه سیکي تر که دلسوزیه تی له م راستیه پوخینه ره ی ژبانی
که به سه ری ها تو وه، په نجیکی زور و به ده سه لاتی ده ویت.

**له گه ل زانینی نه مه شدا هه ر خیا نه ت ده که ی
بوچی؟**

من لیره نیم تا پاساو بو خیا نه تکردنی پیاوان بهینماوه
من هه ولیکی پوون ده ده م تا نه وه پوونیکه مه وه که بوچی

پیاوان بهدوای شتیگدا دهگه پین و له شوینیکی دیکه بهدهستی دههینن، و پرونکردنه وهی ئه و شتانهی که ده توانیت بیکهیت، نامه لی خیانه تکردن بهرام بهرت کهم بکه یته وه. که واته بابروین و بچینه ناو بابته که وه، که پیاوان خیانهت ده کهن له بهر.....

ئهوان ده توانن:

مه رچییه ک دهلی بیلی، به لام تیروانی پیاوان بۆ سینکس جیاوازه له تیروانی ژنان به پروونی و به سادهیی، لای زۆربه تان، سینکس به به شیک له عاتفه دهزانن_ واته به شیک له خوشه وستی، له وه تیده گهین و ره چاوی ئه وه ده کهین که ئه مه رهفتاریکی ره ها و سروشتی ئیوهیه: پتویسته پال بکه ویت و رینگه بدهیت ته نیکه بیگانه بیته له شته وه، تق به دریزایی ژیاوت وا فترکراویت که ئه م ساته زۆر سۆزدارییهت له گه ل که سینک ئه نجام بدهیت که به راستی لات به نرخه و که سینکی گرنگه له ژیاوتدا.

وه به پیچه وانه وه، کاتیک بابته که دیته سه ر پیاوان، سینکس نه ههست و سۆزبوون ده بیت، نه چوونه ژووره وهی پتویست و هاوسهنگ مانای ده بیت، ئه وه ئاسانه زۆریش ئاسانه بۆ پیار که سینکس بکات و برواته وه بۆ ماله وه، و خوی بشوات و وارهفتار بکات که هیچ پرووی نه داوه، سینکس له وانه یه لای ئیبه ته نها کاریکی سروشتی پوخت بیت _ هیچ په یوه ندیه کی به خوشه وستی وه نیه.

سهیری «نامه کانی سترۆبیری» ئه م جاره بکه، که له لایه ن ژنیکه وه نیردراوه به خوی ده گووت «نیگه ران» :
(به دریزای گفتوگو کردیم له گه ل میرده کهم بۆ ماوه ی ۲۰

سال، پرسیارم لیکرد: ئایا بهراستی بهس بووه بوی کتهننا
سیکس لهگهل من بکات؟ زور دوودل بوو پیش نهوهی وهلام
بداتهوه، هر وهکو نهوهی که پیشبینیم دهکرد که دهلیت «نهخیر»
، دواي نهوه ویستی بوم رونبکاتهوه که منی خوشدهویت و هیچ
شتیک ناکات که من نازار بدات، بهلام نهگه رینگه ی پیددم سیکس
لهگهل ژنانی دیکه دا بکات، بهبن نهوهی په یوهندیان مه بیت
نهوا دهیکات، وتی که چوته ته مه نهوه، بهلام لهگهل نهوه شتا
هیشتا پیاویکی چالاک و ههست بزویتنه له پرووی جنسبهره
و گرگی پیدانی له لایه ن ژنکی دیکه ی گهنجه وه یارمه تیدرو
هاندهره تازیاتر خوی لاپه سهند بیت، دواتر پرسپاری لیکرم
و وتی: نهگه رینگه م پی بدهی سیکس لهگهل ژنانی دیکه
بکه م، نهوا بهلین دمدات که پیتیان بلیت ته نها گرگی به سیکس
دمدات، نهک په یوهندی دانان، وه پیشی و وتم ئاماده یه وهلام
هموو پرسپاره کانم بداتهوه دهر بارهی چاوپیکه و تنه کانی و
نهگه ر نه موست پیم نالیت که چی پروویداوه و که ی پرووی
داوه، ئاشکرایه که کیشی هه به لهگهل هاوسه رگیری تاکه، «زن
هینان یه کجار به دریزایی ته من»، ئایا پیویسته رازی بم تاو مو
به نهینی و شاراوهی نهو کاره نه کات؟ چی بکه م تا بیر کردنه وه
بگوریت؟

وه لامدانه وهی ئەم پرسیارهی گۆتایی لەم نامه یه دا زۆری ناوێت.

پیاوه که ژنه کهی خوشدهوێت، له گهل مال و منداله کهی و
ئهو ژيانهی که بنیاتیان نابوو، په یوه ندییه کی سۆزداری ناوازه ی
هیه له گهل ژنه کهی، به لام له گهل ئه وه شدا په یوه ندی له گهل
ژنانی دیکه داده نیت به بی ئه وهی یه ک چرکه بیربکاته وه، چونکه
په یوه ندی له گهل ژنانی دیکه هیچ شتیک ناگه ینیت لای، ئه و
شتیکه که له وانیه له پرووی جهسته ییه وه ههستیکی خوشی
پێیه خشیته، به لام له پرووی سۆزداریه وه دلی لای ژنه که یه تی و
خوشی دهوێت و دابینکه ر و پارێزه ریه تی.

ئێستا، ئەم زانیاریانه له پروانگهی ئه و پیاوه به توانایه وه
وه ر بگره که ژنیک هیه، کاریک شکو دار و خوازاوی هیه،
من بانگه شهی ئه وه ناکه م که بزانی چی پرووده دات له پشتی
دهرگا کانه وه له م جو ره خیزانه دا، به لام به پنی بۆچونه کان
به گشتی ژن و میرده که وادیارن که دلخوشن و پالپشتی به کترن،
به لام ژنه که به هوی کاره که یه وه ناچاره گه شت بکات و کارو
باره کانی ماله وه به میرده کهی بسپیریت که گرنگی به منداله کان
بدات و، ژنه کهی به رده وام کار ده کات، به بی پچران بۆما وهی چه ند
هفته یه ک، به بی ئه وهی په یوه ندییه کی ته له فونی دوور درێژی
خوش له گهل میرده که یدا بکات، تا وه کو که مینک یارمه تی بدات،
تا به رگهی ئه و ماوه دوور درێژه بگریت که ده بیت به سه ری بیات
به بی سینکس، بروام پێیکه کاتیک ده لیم: له ژیر ئەم بارودوخدا
زور ئاسان ده بیت که بیکه ن به بیانوو، تا له شوینیک تر ئه وهی
ده یانه ویت ده ستیان بکه ویت، چونکه نه ئه و نه هیچ پیاوینکی تر

ناټوانيت ماوه په کی دريژ به بی سيکس بميښته وه، له بهر نه وه نښه
که ژنه کې خوشناوښت، به لکو نه مه کيشه که په نه وه ده گه پښته وه پر
ماله وه به شه که تی، دواي رږژيکی قورسي کارکردن و خواردن
ناماده دهکات و گهياندي منداله کان بڼ قوتابخانه و چالاکيه کاني
دواي قوتابخانه، و پيداچوونه وهی نه رکه کاني ماله وهيان، نه ر
پياويکی رهنجدهره، و زوربهی نيمه ی پياوان گوی له وه دهگرين
که ميشکمان پيمان دهليت: من دهرؤم بڼ نه شوينه و والو
ژنه دهکهم که نيگه رانييه کانم بره وينيته وه، و دواتر دهکهم پيمره
بو ماله ره و خواردن بڼ منداله کان ناماده دهکهم و هاتوچويان
بيدهکهم و کاردهکهم هه تا نه ژنه ی خوشمده ویت دهکهم پښته وه،
له وانه يه نه وه بڼ تو بی به زه یی ديارينيت، به لام لای پياوشتيکی
ماقوله و پښی تیده چیت، نه وه هه ولده دات به جوريک له جوره کان
هه ست به باشی بکات له بهر نه وه هه ولده دات له شوينکی تر
سيکسي دهستبکه ویت، نه گهر نه يتواني له تو دهستی بکه ویت.
تو نه مه به خيانه ت داده نښی، به لام پياو ته نها به پرېکه به کی
دهزانيت پشو و بدات به تاييه ت نه گهر.....

پياوان پټيان وايه که ده توانن له سزاگه ی دهرباز بن.

بيگومان، پياو په چاوی مه ترسي خيانه تکردن له ژنگه ی
دهکات، به لکو زوربه ی کات پياو په يوه ندي سوزداري داده نښت و
دلنيایه که ده توانيت لښی دهرباز بښت و پټيان وايه که حاشاکړدن
و خو بی به ریکردن لښی يارمه تيان ده دات کاتيک ژنه کانپان پي
زاسی، من راهاتووم نوکته له م باره يه وه بکه م که پياوانم هاندما
دروکانپان بخه نه گهر تاوه کو دهرباز بن. پښم دهوتن: من

به لامره گرنگ نیه نهگر که سیک وینهی سمتی منی گرتبیت
وله لایه کی وینه که وه ژمارهی نهینی کومه لایه تی منی له سه ربیت،
چونکه من به ژنه کهم ده لیم: «نه وه من نیم» — من نازانم نهو
پیاوه کییه هه مان ژمارهی نهینی کومه لایه تی منی هه یه و هه مان
پیلایوی منی له پیدایه، به لام «من نیم».

ئا نه وه نوکته که مه، به لام زوریک له پیاوان وهک شتیکی
پیکه نیناوی سهیری بابه ته که ناکه ن، به دلنیا ییه وه نهو پیاوهی
خیانهت له هاوسه ره که ی دهکات لیکدانه وهی بو نهو زیانانه
کردوه که پیی دهگات، کاتیک خیانه ته که ی ئاشکرا ده بیت —
له وانیه ژن و مناله کان و ماله که ی له دهست بدات — ده زانیت
له وانیه زه بریکی ویرانکه ر بیت بو هه موو نهو شتانه ی که
له ژیانیدا گرنگن، ئیمه له وانیه زور به مان نه م وته یه مان
بیستبیت که ده لیت: «تورهی دۆزه خ هیچ نیه له چاو تورهی
ژندا»، «Hell hath no fury a woman scorned»، پیاوان
له ئیوه باستر له مانای ئه مه تیده گهن، ئیمه ده زانین که دۆزه خ
هات بوو به رووی پسواییه کی زور ده بینه وه نهگر ژنه که مان
بوی ده رکوت خیانه تمان کردوه، و سه ره پای نه وهش پیاوان
پیان وایه که ژنه کانیا ن ناتوانن بیانگرن، له بنه ره تدا پیمان وایه
که ئیمه لیها تووین و هه ولی ته واوه تی ده دهین تا خیانه ته که مان
بشارینه وه، هه میشه له میشکی خۆماندا وا بیر ده که ینه وه نهگر
تو نه یزانیت، نه وا ئازار و خه م ناخویت، وه ئیمه زور دلنیا ن
که ناماده ی بو بنیادنانی په یوه ندی له گهل ئیمه، هه موو نهو
کارانه بوچه لده کاته وه که گومانای و دیارن — له به ره نه وهی،
نه وهی به لات وه گرنگه نه وه یه که له گهل ئیمه بیت به که م و
کۆریه کانمانه وه وهک له وهی به جیمان به یلیت و به ته نها بیت.

به لایه نی که موه هیوادارین که وایت، و له سهره نارا
 به زوری تو نه و کاره ده که بیت، به لام له وگانه ی که گومانه کان
 به ره و جوریک له یاسای و شیوازی لیکولینه وه و پشکنین
 ده جیت، نه وکات درو ده که یین و نکولی لیده که یین، به م شیوه به
 ده که یین نه که تو مان لا گرنگ بیت.

به لام نه که روانه بو و پیاو که به به شیک له پلانه کان ییانی
 سهیری نه کردی، نه وکات خوی ماندوو ناکات به شارده وهی
 خیانه نه که یی. زور به ساده یی بیت ده لیت که له گهل ژنیک یی دیکه را
 خه و توه، چونکه

نابیت به و پیاوهی که خوی دهیه ویت ویتو یسته بیت، هتا نه و ژنه نه دوزیتته وه که به راستی دهیه ویت.

له وانه یه بیت وایت نه م قسه یه بو خودزینه وه بیت، به لام
 نه مه راستیه، ده که ریتته وه سهر نه وهی که پیاوان به چ شیوازی
 له خویان و نه وانی دیکه ده روان، سهره تا پیم ووتی و له چند
 شوینیکی تری په رتو که که دا دووباره م کردوته وه، که سی شت
 نازناوی پیاو دیاری ده که ن « کی یه؟، چی ده کات؟، چه ند په یدا
 ده کات؟ » وه نه که نه که شتین به و پیگهی که ده مانه ویت، نه وکات
 ناماده نابین له وه تیگه یین که چون له گهل یه ک ژندا جیگیر ببین
 و رازی بیت به پلانه کانمان، تا ببینه پیاویکی سهر به خو و کارامه
 و باش و دهوله مند. مه به ستم نه وه یه چه ند جار بیستونه که
 دووباره به به رده وامی پیاویک و توهیه تی « کاتیک بووم به
 خاوه نی پاره، نه وکات بیر له به ستنی په یوه ندی ده که موه »
 یان « با سهره تا پله م به رز بکریتته وه، دواتر بیر له جیگیر بوون

دهکه مه ووه.

ئه و پیاوه هیشتا دهیه ویت بییت به که سیکي تهوار، وه
کاتیک کار بو به دیهینانی ئه وه دهکات، خوی نابه سیتیته وه
به دروستکردنی په یوه ندیه وه، و به سادیهی به خوی دهلیت
کاتی تهواوی بو په یوه ندی نییه، و به یک نییه له پیوستیه
له پیشینه کانی و، به م شیوهیه خوی بهری دهکات
له وانهیه هه مان شت راست بیت بو پیاویک که ژن و مندالی
ههیه و پیاویکی پیگه یشتووه، و دهزانیت که کی یه و دلخوش و
رازییه له کاره که ی و ئه وهی دهستی دهکه ویت به لایه نی که مه وه
ژیانی به شیوهیه کی ریک و پیک ریکخراوه، چونکه بووه به و
پیاوهی که خوی ویستوو یه تی بییت، و پیوستیه له پیشینه کانی
ریکخستوو که ئه مانه ن خودا، خیرانه که ی، په روه رده، کارکردن
و دواتر هه موو شته کانی تر.

به لام ئه گهر خیزان له دووه مدا نه بوایه، کیشه ده بوو، چونکه
ئه و خوی ته رخان دهکات تاوه کو پیوستیه پیشیه کانی له شوینی
خویدا بن و به و شیوهیه ی که دهیه ویت، ته نانه ت ئه گهر پیشتریش
بلی «به لی» و منداه کانی له باوهش گرت و هه موو کاریکی کرد
که پیاو پیوسته بیکات، تا بیاباریزیت و دابینکه ریان بیت، به لام
کاتیک بریاریدا ئاره زوووه کانی خوی تیر بکات و ژنان راو بکات
و به پیشینه ی زانی بو خوی، ئه وکات پابه ند نابیت به په یمانی
وه فادارییه وه بوت، و لای بو باسی ئه و بابه ته ناکات و هه موو
هه ولیک ده دات تا په یوه ندی نیونتان بیاریزیت، له گه ل ئه وه ی
هه ندیک شتی لابه لا دهکات، به لام په یوه ندی به تووه نیه.

هاوریه کی سه رکه و بووم ههیه که پارهیه کی زوری ههیه
و خیزانیکي جوان واته ژیانیکي نمونه یی ههیه، ئیواره به ک

ژیان، وه شتی دواتر که پیاو درکی پیندهکات، ئه وه که ژنه که ی
پیشتر راهاتبوو هه ندیک پوشاک و هه ندیک شت بکات تاوه کو
په یوه ندیه که یان به گهرم و کورپی به یلیته وه، به لام نیستا چیت
گرنگی به و شته سادانه نادات که راهاتبوو پیش هاوسه رگیری
بیانکات، بگره له راستیدا سینکس لای بووه به شتیکی وه پرسکر
له کاره که ی ده گه پیتته وه له گه له ئه وه ی ته نوره یه کی کورتی
جوانی له به ردایه، له گه له پیلوویکی پاژنه به رز، وه ئارایشته و ئه م
جوره شتانه، خهریکه گیانی ده رده چیت هه تا ده گاته ده رگاکه و
نیستا دوا ی رۆژیکی دریز له کارکردن و ته نانه ت پیش ئه وه ی
بکه پیتته وه بۆماله وه کاری زیاده شی کردووه، دواتر ده گه پیتته وه
و ده چیتته حینگاکه یه وه و به پارچه په پۆیه ک سه ری ده به ستیت
و تیشیرتیکی ساده له به رده کات، وه ئه گهر به جۆریک سه یری
بکه ی که ده ته ویت سینکسی له گه لدا بکه ی، ئاماده یه بریاری
له سیداره دانت ده ربکات.

به ده ربیرینیکی تر، ژیان له مه له که دا ناخۆش و دووباره
بوو، ئه و پیاوه جۆش و خرۆشه که ی پیشتری له ده ستداوه که
له ماله که دا بوو، و تو گوپاویت (و ده زانیته ئه ویش گوپاوه)،
به لام ئیمه ده ربیاره ی ئه و قسه ناکه ین، به لکو ده ربیاره ی تو قسه
ده که ین.

له وانه یه ئه ویش هاوپاییت له گه لت و هه ست بکات که تر
چیتر پنی سه رسام نیت وه کو جاران، وشه کانی «سو پاس» که م
ده بیتته وه له نیوانتاند، مشتومری زور له نیوانتاند پرووده دات
وه کو ئه وه ی ئاژاوه به یانی له گه لتاند هه لبسیت، شه و له گه لتان
بخه ویتته وه، و ماله وه وه کو ئه وه نه ماوه که له سه ری ریکه وتبوون
کاتی هاوسه رگیری.

نه گهر پیار نه یئوانی له ساله وه نه وهی دهستبکه ویت
که له سهری دیکه ویتبوو، به نه گهری زوره وه دهرواته دهروهو
له شوینیکی دیکه دهیدوزیتته وه، نه زانی بو؟
چونکه ده زانیت همهیشه ده توانیت له شورتیکی دیکه
بیدوزیتته وه، به تایبه تی نه گهر.....

گهرهترین هۆکار له سهر و هه مویانه وه: همهیشه ژنیک
ههیه که هاوبه شی خیانه ته که ی بیت.

نه مه راستیه که که هیچ ژنیک نایه ویت گوئیستی بیت، بهینه
به چاوی خوت که هه موو ژنیک پی بلیت: «تو هاوسه رگیریت
کردوه... من ناتوانم نه م کارهت له گهل بکه م» ئایا ده زانیت
تا مهرو چهند هاوسه رگیری و په یوهندی بونی ههیه؟ پیاوان
ده توانن خیانهت بکه ن، چونکه ژمارهیه کی زوری ژن ههیه
که خویان پیشکه شی پیاو ده که ن له کاتیکدا پیاوی نه وان نین،
بیگومان به ئیستاش و داهاتووشه وه ژنانیک هه ن که فریو
دهرین و تازانن نه و پیاوهی له بهرده میاندایه میژدی ژنیک
دیکه به به لام له گهل تیپه ربوونی کاتدا بوی ده رده که ویت له گهل
پیاریکی ژنداردا خه وتوو، به لی نه مانه نه و ژنانه ن که هیچ بنه ما
و بیهیه کیان نیه، کیشهیه کی جدیان ههیه له گهل پیزداری
خویدا، و نامادهیی خویان نیشان ده ده ن بو خیانه تکردن و دواتر
به خساندن هه لیک تاخویان خیانه تیان لی بکریت.

نه گهر نه ژنانه خویان له بازنه ی خیانهت بهینه دهروه،
شوکت پیزه ی پرودانی خیانه تکردن به شیوهیه کی بهرچاو
دادبه زیت.

ده بو هاتنه دهروه له بازنه ی خیانهت، پتویسته به ته واوه تی
نه ده بکیت که من فیرت ده که م له م کتینه دا، بنه ماو دواکاریه کانت

دیاری بکه و پروونیان بکهروهه و بهشی ۹شی پیوه بلکینه (نزی
زیاد بکه) و پیاو بهباشی بناسه و ههلی بسهنگینه له پئی کردنی
ه پرسپاری بنه پرتی بۆ بهره و پینشچونی په یوه ندیه کهت، (سهیری
بهشی ۱۰ بکه) دواتر پابه ند به به یاسای ژماره ۹۰ وه (سهیری
بهشی ۱۱ بکه) و دواي ئه وه هه موو ئه مانه فیزی کچه کهشت بکه،
به لام ئه گهر نه مانتوانی دواي هه موو ئه م شتانه ئه م بازنه ی
خیانه ته بشکینین، زۆر به داخه وه خیانه ت به رده وام ده بیت.
که واته خانمان ئه و هۆکارانه ی باسم کردن، هۆکاره
سه ره کیه کانی خیانه ت کردنی پیاوان.

به لام برّوا بکه، هۆکاری زیاتر و زیاتر هه ن که پیاوان
به دواي ده گهرین تا بیکه ن به بیانووی هه له کانیان، وه ئه م
هۆکارانه له پیاویکه وه بۆ پیاویکی تر یان له ژنیکه وه بۆ ژنیکي تر
ده گهرین، ئه وه ی گرنکه لیزه دا لیتی تیتیکه ییت، ئه وه یه بی گویدانه
هۆکاره کانی پیاو، پیاو ئه وه ده زانیت که تو ده یزانیت، ئه وه
سته مه په یوه ندی له گهل که سینک پینک بهینیت و به لین بده ی
وه فادار بیت و دواي ئه وه دژی ئه وه رهفتار بکه ییت و به لین کهت
بشکینیت، به تایبه تی که ئه مه یه کینک بوو بیت له دواکاریه کانی
هاوبه شه کهت، ژنان ده توانن به به رده وامی دووباره و دووباره
بیر له باب ته که بکه نه وه و جۆره ها که موکوپی و هه له له خویاندا
بدوزنه وه — «من به شیوه یه کی دروست ئه و کاره م نه کرد»،
«من به پنی پیویست باش نه بووم»، «من به وشیوه ی پیویست
بوو خوشم نه ویست»، «ئه و ژنه له من باشتتر بوو» — به لام
هه میسه راستیه که وهک خوی ده مینیته وه و هیچ له مانه په یوه ندی
به هۆکاری خیانه ته که وه نیه، که واته ژنان ده بیت لومه ی خویان
بکن له جیاتی پیاوانی خیانه تکار — ته نها له بهر خوتان ئه م

کاره بکن، چونکه هه لگرتنی ئەم باره له وانه یه جولانه وه کانتان
نیفلیج بکات و له پهلان بخات و ریکریتان لیکات له جیبه جیکردنی
پرو به پرو نه وهی دواتر تاندا، چونکه به ساده یی تو ناتوانیت
به ره و پیش بچیت، ئەگەر تو بیرت له لای ئەوه بیت چی پرو
دهدات له ناوینه ی پشته وه.

له گهل ئەوه شدا، ده توانیت سنوریک دابنیت بۆ هه موو ئەو
حارانە ی که میترده کهت خیانه ت لئ ده کات.

ده توانیت ئەم کاره بکه ی له ریکه ی بهرز کردنه وهی
ناستی داواکاری به کانت. سه برکه، تو هیزیکی زورت هه یه،
ناسنوریک بۆ ئەو شتانه دابنیت که به سهرت دین تو هیزی
قابل کردنت هه یه _ هیزی دانایت هه یه _ هیزی پیشنیار کردنت
هه یه، خاوه نی بنه مایت، یارمه تیت دهادت پارێزراو بیت، ئەگەر
راسته وخو به پیاوه کهت ووت که به رگه ی هه موو شتیک ده گریت
بینجه له خیانه ت، ئەوکات به پروونی تیده کات ئەگەر هه نگاوی
نا به سه ر یه کگرتووی هاوسه رگیره که یاندا ئەوا له دهره وهی
ئەو یه کگرتووی به ده مینیتته وه، ئەگەر په یمانی شکاند و خیانه تی
کرد؟ ده بیت تو ئاماده یی ئەوه ت تیابیت که جیی به نیت و وازی
لئ به نیت، تو نابیت خیانه تی میترده کهت بۆ دهر بکه ویت و
پرو به پروی بکه یته وه و له گهل ئەوه ش هه ر له گه لی به مینیتته وه،
تا چاودیری هه نگاوه کانی بکه ییت و به رده وام سه رزه نشتی
بکه ییت که چی ده کات، چونکه زۆر به پروونی ئەمه واتای ئەوه یه
که تر هه رگیز نه تبه خشیوه، بارودوخیکی وه های بۆ ریکده خه ییت
که پرو به ره خیانه ت بکاته وه.

یان ده بیت وازی لئ به نیت، یان ده بیت ریکایه ک بدوزیتته وه
تاله ناخی دلتته وه لئ خوشبیت و کار بکه ییت تا به ره و پیشبچن.

هه ندیک کات، پیویسته پیاو شتیک له دهسقبدا، یان
هه سقبکات خه ریکه له دهستی دهاد، تاوه کو فرخی بزانیته
به لام ئایا نه وه هه موو که سیک دهگریته وه؟ هه ندیک پیاو خیانت
دهکن، چونکه دهزانن که سزاکه ی وهرناگرن، به لام نه گهر نه
پیاوه ی خیانتی لیکردی بینی که تر له ده رگا که ده پویه دهر وه
و گرنگیت بوی، دلنبا به له وکاته دا له ساته هه ره لاوازه کانیدایه
و وانای خوی وهرده گریته.

نه گهر بیهوینت بکه رینبته وه ده بی خوی راست بکاته وه و
بیته وه هوش خوی، چونکه خه ریکه ژن و خیزانه که ی له ده ست
ده دات، نه مه نه وه ده گه ی نیت که نه وه هه موو شتیک ده کات
تو بیلیت. تا دووباره بکه ریتته وه بو لای، وه کارده کات بو
به دهسته یانانه وه ی متمانه ت و مهرجه کانت جی به جی ده کات
نه گهر پیویستی کرد زوو بیته وه بو مال وه یان په یوه ندی بکات
کاتیک دوا بکه وینت، گول بنیریت بو ت هه موو هه فته یه ک، و
دایه نیک بدوزیتته وه بو منداله کان بو نه وه ی شه وانه پیکه وه برونه
دهر وه، په کشه مان له گه لت بیت بو کلێسه، ته نانه ت جله کانیش
هه لبخات و هه موو نه مانه نه کات تا بو ت بسه لمینیت که گوپاوه
کاتیک سزا بوونی هه بوو، ناچاره زور له خوی بکات و بلی
«خه ریک بوو هه موو نه و شتانه له ده ست بدهم که له ژیاندا
خرشم ویستوون» وه نه وه ی به سه ری هات ده ی کات به پیاو.

ئایا نه مه ناسانه که بیبه خشیت و گومانی لی نه که یته؟
نه حیر، به لام له کوتایدا متمانه ی تو به ده ست ده هینبته وه
و ناماده یه کارت له گه ل بکات، تا کیشه که چاره سه ر بکن، وه
به دلنیا ییه وه به دلی نابیت پرسیا ری لیکه یته له کوی بووه، و
رقی له و راستیه ده بیتته وه که ناتوانیت به سوزه وه رهفتارت

له گهل بکات، له کاتیکدا تو هه ولده دهیت توربهی خوت جله و گیر
بکهیت، زور بوو دل ده بیت که له گهل بیت بولای پزیشکی
دهروونی، له گهل نه وهی له ناخی دل هره ده زانیت که نه مه به شیکه
له کاره که ی تاوه کو دلت به ده ست بهینیت هه. ده زانیت که نه و
هوکاری نه مه به وه ده زانیت که چی کردوه و له ناکام و
سه رهنجامه خراپه که ی باش تیده گات باشتر له وهی که تو پیت
وایه. نیمه له سزاکان تیده گهین و ده شزانین ده که وینه دوزه خه وه،
بروا بکه من زور باش ده زانم، چونکه خوم به سهرم هاتوه و
به سهر زور به ی پیاوانیشدا دیت. ناتوانیت پیاوینکی ده وله مه ند
بیت و خیانت نه که ی، من پیاوینک تاناسم که خاوه نی پاره بیت و
خیانتی نه کرد بیت، وه له وانیه پیاوینکی وا بوونی هه بیت، به لام
من تانیستا چاوم پنی نه که وتوه، بیتجکه له وه پیاوانینک ده ناسم
که خاوه نی پاره ن و که چی راهاتوون کاری باش بکه ن و برونه وه
بو مال هوه و گرنگی به خیزانه که یان بدن، له کوتایدا هه ریه کینکیان
ناماده ده بن نه و کاره بکه ن. منیش نیستا ناماده م و ابکه م، چونکه
نیستا ده که ریمه وه بو مال هوه، چونکه له سهرم پیویسته و ابکه م
و ده زانی چی؟ من زورینک له و پیاوانه ده ناسم له هونه رمه ند
و یاریزان و جیه جی کار و تا دواتر که بوون به باشترین
میرد و باوک له جیهاندا. له به رنه وهی به رپر سیار یتیه کانیا ن
به شینوده کی گونجاو ریک خستوه، خودا، خیزان، دواتر کار،
نه ی چی ده رباره ی ژنه کانیا ن؟ ژنه کانیشیا ن بوون به باشترین
ژن له ریگه ی هه ولدانیا ن بو دروستکردنی که سینکی نه فسوناوی،
که له سهره تای په یوه ندیه که دا ده یانکرد. ژن ده توانیت بکه ریمه وه
بو مال هوه و پیلاره به رزه کانی دانه که نیت و پچر پینیت به گوئی
میرده که یدا، پنی بلی له ژووری نوسته که ده تبینمه وه تاوه کو

ژهمیکی سوک پیکه وه بخوین پیش نانی ثنواره، یان دهتوانیت
که میک پیکه نیت و وارهفتار بکات که دلی خوشه و که میک به
نرمونیانی دفتار بکات و که میک به میزده که یدا هه لبدات.
وه به دلیا یه وه نه مه چیروکی یه کیک له هاورچی باشه کانمه،
که ژنه که ی بوی دهر که وتبوو له که ل ژنیک تر خیانه تی لیده کات
— جی هیشتبوو و پوشتبویه وه مالی باوکی و کور که کشی
له که ل خوی بردبوو بق ماوه ی ۷ مانگ، پیاوه که ی زور کلل
و خه مبار بوو و کیشی له دهستداو لاواز بوو، نیمه دهچرین
بولا ی ر پیمان دهوت؛ «با برؤینه دهره وه و کاتیک خوش
به سر به ریت» که چی نه و پنی دهوتین؛ «ئی، من نامه ویت
نیمه دهره وه»، و پیشنیاری نه وه مان بق دهر که به چیت چاوی
به ژنه که ی بکه ویت، که دهچوو بق لای تاکه میک حالی باشتر
بیت، به لام نه و ده تی دهر که وه به چیت و به تور په ییه وه دهیوت؛
«من تیاچووم، هاوسه رگیریه که م له ناو چوو، کور که م پرشت
و نه و که سانه ی بوم گرنگ بوون جیان هیشتتم، من دهمه ویت
بکه ریته وه».

سال و نیویکی پیچوو تا ژنه که ی بهینیتته وه، من نازانم
چی پرووده دات له دوا ی دهرگا که یانه وه، به لام شتیکت پی
دهلیم؛ نیستا ژنه که ی میزدیکی نمونه یی هه یه، و هر پیاوکی
خیزاندار دهتوانیت په ند له مه وه وهر بگریت، به لام پیش نه وه
ده بیت دوو شتی به سر بیت؛ ده بیت بزانت که چ شتیک بزی
گرنگه، چ هه ستیکه که له دهستی بدهیت، دوو هم ده بیت فیر بیت
که بهر پر سبار له پیشینه کانی ریک بخات. یه که م خودا دواند
خیزانه که ی.

نه زانی چی؟ نیستا هه موو شه ویک دیتته وه ماله وه و پاره

په پیا دهکات و ژیا نیکي خوشی هه یه، خیزانه که ی نیکه رانی هیچ
نین، و گویم لی بوو ژنه که ی دهیوت: «پیاوه تازه که م شتیکی
تزه»

وه ئینستا نه وان بۆ ماوه ی ۲۳ ساله په دلخوشی ده ژین
پیکه وه، نهو پیاو نیکي نمونه یی و مه زنه — و ژنه که شی خانم نیکي
به بهخته.

بەشى ۲

پەرتووۋكى يارىيەكان
چۆن يارىيەكە بېيىتەۋە

— ۹ —

پیاوان ریژی بنه ماکان ده گرن:

مه ندیک شت هه یه ده بیت بیزانیت دهر باره ی هاوسه ره که م
(ماجوری). ژنیک لیها توو پالپشته، له ناخه وه زور جوانه،
مه ره که چون له دهره وه جوانه، خودای خوش دهویت و
دایکیک مه زنه بۆ مناله کانمان — و شوخ و شەنگ و زیره که،
گرنگیم پیده دات و ریزم ده گریت و زوری خوش دهویم.
وه ده بیت بشزانی ژنه که م کومه لیک بنه ما و یاسای تایبەت
به خزی مه بوو، که من هه ره له یه که م بینیمان وه زانیم و ریزم
لیگرتن. چیرۆکه که ئەوکاته دهستی پیکرد که به رنامه م پینشکه ش
ده کرد له (مه مفیس)، ماجوری له گه ل ژنیک سهرنجراکیشیی
دیکه دا هاته ژووره وه، نه متوانی خۆم بگرم له ناوه راستی نووکه
کردندا بروم و وتم: «به یارمه تی، ده زانم تو من ناناسیت، به لام
پۆژیک له پۆژان هاوسه رگیریت له گه ل ده که م». پینکه نی و ووتی:
«تو من ناناسیت»، له گه ل ئەوه ی من گرنگ نه بوو به لامه وه
و قسه ی دلی خۆم پی ووت و ده مزانی که پۆژیک له پۆژان
هاوسه رگیری له گه ل ده که م (به دلنیا ییه وه ئەوه له هیوا یه که

زیاتر بوو، دلنیا بووم لی -- پتیکه نه)

له واهیه ئه ریش زانیبیتی، یان به لایه نی که مه وه ئه وه ی
به دل بوو که بینی، چونکه له گه ل ئه وه ی ئه و شه وه که پلانی
خۆمم پی ووت و دیار نه ما، به لام دوا ی دوو شه و ده رکه و ته وه
له یه کیک له به رنامه کانمدا، ئه و کاته داوام لیکرد تا بیته پشت
کامیرا (کوالیس) و که میک قسه بکه ین و ئه ویش رازی بوو،
دواتر بووین به هاوړی ئازیزی یه کتری، و بۆ ماوه یه کی دیری
نه کراو ژوانمان به ست، و له کوتایدا هه ریه که مان به ریگای خویدا
رۆیشت، هیشتا من و مارجوری ئه و هاوړینه تیه مان له یاره
که کۆیکردینه وه و جار جاریش هه والی یه کترمان ده پرسى، و
دوا ی ماوه یه ک، من و مارجوری دوو باره په یوه ندىمان
درووستکرده وه و ژوانمان دانا، شته که بوو به جدی، چونکه
ده مزانی که هه لیکی باشمان له ده ستدا تا په یوه ندى ببه ستین،
له به رنه وه نه مانده ویست جاریکی دیکه سه رکیشی بکه ین، و
له گه ل ئه وه ی ده مزانی من ئه و ژنه م خوشده ویت و ئه ویش منی
خوشده ویت، که چی هیشتا من په یوه ندیم له گه ل هه ندیک له ژنه
هاوړیکانمدا هه بوو، که له دوا ی جیا بوونه وه که یان ناسیبورنم، و
کاتیک به راستی دهستم کردووه به ژوان دانان بۆ جاری دووه،
جاریکیان مارجوری سه ردانی کردم و هات بۆ ماله کهم،
له شه ویک له پشووی رۆژی ئالانتاین دا، یه کیک له و هاوړنیانم
په یوه ندى پیوه کردم، منیش زۆر دریژه م پینه دا و -- پیم ووت:
«سلاو، دواتر قسه ده که ینه وه و هه رکاتیک که گه رامه وه بۆ
شار دیم و ده تبینم»، دواتر دامخسته وه، پیم وانه بوو که
مارجوری گونی لی بوو بیت -- له کوتایدا به و شیوه یه ره فتاری
نه ده کرد که گونی لی بو بیت، به لام ئه بیت ئاماره به به شیک

بگم، که نهو هستیکی باشی بیستنی (دایک) ی هیه و هیچ
شتیکی لهدست دهرناچیت، و بیگومان کاتیک شهو هستام و
درشتم بۆ گهرماوه که — نزیکى ۲۰۰ ی شهو بوو — ماجوری
له راره وه که دا وهستا بوو، چاکه ته فره که ی له بهردا بوو، و
جانتای سه فره که ی به دهسته وه بوو، و به ته مابوو که جیم
بهیلت — نیمه جیبهیلت.

پیم گووت: «بۆ کوئ دهرقوی؟» و وه لامدانه وه که ی لهو
ساته دا و لهو شوینه دا له ناوه راستی راره وه که دا، وای لیکردم که
یوم دهر بکه ویت نهو خانمه گونجا وه که یه، و زور به واقعی «بن
بیچ و په نا» وه لامی دایه وه و جانتا که شی هر به دهسته وه بوو،
وتی: من نابم به یاری دهستی هیچ که سیک و خۆم به که سدا
مه (ناواسم)، «و پیم وانیه تق ئاماده بیت بۆ نه وه ی که من
دهمه ویت»، «من نهو مندالانه هیه و ژیانیکی نایاب ده ژیم، و
پیاویم ده ویت که خیزانه که م ته و او بکات. و نه کهر توش هه مان
شتت ده ویت، نه و له (مه مفیس) چاوه ریت ده که م».

دوای نه وه ی ده مم هه لپچری، داوام لیکرد که هه لیکى ترم
بداتی، و جانتا که م لیسه ند و خیزا ته له قونه که مم دۆزییه وه و
کردم به دوو پارچه وه، من جاریک له دهستم دابوو، نه مده ویست
جاریکی دیکه له دهستی بده مه وه — نه و ژنیکی جوان و زیره ک
و شیرین بوو — وه هیچ ژنیک ناتوانیت وه که نه و میهره بان و
تاییه تمه ند بیت بۆ من و منداله کانم، من لهو کاته و لهو شوینه و
ریک لهو راره وه دا بۆم دهر که وت که بیجگه لهو هیچ که سیکى
ترم ناویت.

به خوریکى تر، من بووم بهو پیاوه ی که نه و ده یویست
بیم، چونکه هۆشی ته و او ته ی هه بوو، تا بنه ما و داواکارییه کانی

دياري بکات، که ده بويست له په يوه نډيه که یدا تاوه کو په يوه نډيه کی
سه رکه وتووی هه بيت و ده يزانی که هاوسه رگيريه کی تاکی
ده ویت «په ک چار هاوسه رکيري له ته مه ندا» (Monogamous)
واتا پياوونکی ده ویت که هاوسه رينک و باو کيکی تايبه تمه ند بيت
و ده بويست پياوه کي باوه ردار بيت و خودای خوش بویت،
وه ناماده بيت هه چي پيويست بوو بیکات تا خيزانه که پيکه وه
بمینته وه، ناماژه شي به وه کرد که چاوه رتي ته وه له من ده کات
هه ميشه وه که خانمیک ره فتاری له گهل بکه م—مه به ستم نه وه به
دهرگای ثوتومبيله کي بو بکه مه وه، و کورسيه کي بو بجولینم
کاتیک له سهر میزه که دانیشته، وه دياري بو بکرې له يادی له
دایکبوونی و رږږی دایکاندا، قسه ی ناشرینی پینه لیم، وه هم
داواکاری و بنه مایانه به لایه وه گرنگ، چونکه ته مانه شینوازی
مامه لکردن له گهلیدا دياري ده کات، ته مانه بو منیش گرنگ،
چونکه ته مه نه خشه يه کی کریمانه يی بو من داده نیت، بو هه موو
تهو شتانه ی که پيوسته بیکه م، تا دلنیا بم ته وه ی ده يه ویت و
پيوستی پييه تی دهستی ده که ویت، له سه روو هه موو يه وه
هه موو دنیا ده زانیت که دایک دلخوش بوو هه مروان دلخوش
ده بن، له بهر ته وه من دلنیا م که نه رکي من له ژياندا ته وه به که
ماجوری دلخوش بیت. پياوان ناتوانن ته هم نه رک به جی بهین
بوت، به بی یارمه تی تو، به هه ر حال نیمه ناتوانین پيوانه ی تهو
شتانه بکه ين که ژن پيوستيه تی و ده يه ویت، له بهر ته وه ی
پيوستی و داواکاریه کان له ژنيکه وه بو ژنيکی تر ده گوړیت،
وه کو گوړان له شارينکه وه بو شارينکی تر.

پياوان زور سادهن و که سانی لوژيکين، ته گهر تو ویت
که حه زت له چبه و حه زت له چي نيه، ته وکات نیمه هه موو

شتیک دهگهین تا له ئاستی پیشبینیه کانت بین، به تاییه تی نهگر
به تما بووین په یوه ندیت له گهل دابنیتین. (ئاگادار به له یه کهم
چارپیکه و تناندا هه موو نه و شتانه ی پین بلی که عزت لییه تی،
له به شی دواتردا هۆکاره کهیت پین ده لیم).

به لام به راستی، ئیمه وا دروست نه کراوین تا بزانی
حهزه کانت چین، به راستی دلخوش ده بین کاتیک داواکاریه کانت
دهخیت روو. ئیمه ده مانه ویت پیشتر نه و کاره بکهیت، تا ئیمه ش
بریار بدهین که ئایا ئاماده یین بق پکاره ری کردن یان نا. دوا ی
دوو ههفته یان دوو مانگ یان دوو سال و دانانی په یوه ندی،
ده بیت هاوسه رگیری روو بدات.

وه داواکاریه کانت له بهرچاو ده گریت، ماده م تو دیاریان
ده کهیت و له سه ر میزه که دانیش تویت و نه و خواردنه وه قوخه
ده خوینه وه که به یه که وه کریتان، چونکه تو ئیستا نه خشه
ریگا کهت پیداوین که چون رهفتارت له گهل بکهین، به تاییه تی
نهگر به لامانه وه گرنگ بیت په یوه ندیت له گهل دابنیتین.

به لام له وه تینگه که ئهم به شه بق نه وه نیه که تو لیستی
داواکاریه کانت به م رستانه ده ست پین بکهیت: «من ناتوانم»، و
نامه وی، و باشتره..... نه کهیت» که کاتیک پیاوینکی باش لیت
نزیك بویه وه.

ئیمه هه زمان له جوړیک له لینه اتوییه، پتویسته تو به کارامه یی
و لیزانانه رهفتار له گهل دوخه که دا بکهیت، داواکاریه کانت
به پیاره که بلی، به پین نه وه ی واهه ست بکات که تو لیستیک
له داواکاری دهخیه به رده می. شته که که ووتنه وه سه ر نه وه ی
که تر چون په یامه که ده گه یه نیت، نه وا تو داواکاریه کانت له جیی
خزیدا بوو له کاتی گفتوگو که دا، نه وکات جی به جی بوو نیان

ناسانه، و نه‌گه‌ر به‌زمانیکی نه‌رم و نیان داواکاریه‌کانت داواکرد.
بو نه‌ویش ناسانه‌ر ده‌بیت که لیان تیپکات، و گرنگتر له‌وش
حیه‌جیی ده‌کات، بیر بکه‌ره‌وه چون شیت ده‌بیت نه‌گه‌ر تو
په‌سجه‌ت به‌روویدا به‌رزبکه‌یت‌وه و ده‌م و چاو بده‌یت به‌یه‌کنا و
بلی: «به‌رگه‌ی پیاریک ناگرم که له‌رولم وه‌ک دایک تینه‌کات و
نه‌گه‌ر تو کیشته له‌گه‌ل من‌داله‌کانم و باقی خیزانه‌که‌م هه‌یه نه‌وا
کیشته له‌گه‌ل من‌دا هه‌یه» وه‌کو نه‌وه وایه که له‌باشترین باربا
به‌ده‌ری بیروشینیت، که تو توربه‌یت، یان خراپتر، وا ده‌زایت
شیتیت و خیزانه‌کشت به‌شیت ده‌زانیت.

به‌لام وا دابنی که کاردانه‌وه‌ی چون ده‌بیت نه‌گه‌ر به
رووخوشبه‌وه بلی: «ئوو، ده‌زانی من منالم هه‌یه و نه‌وان
هه‌موو شتیکن بو من و پله‌یه‌کن له‌ژیانمدا، چونکه خیزانه‌که‌م
وا په‌روه‌رده‌یان کردووم که له‌گرنگی خیزان تیپکه‌م» وه
نیستا ده‌زایت که‌تو به‌کیکیت له‌کچه باشه‌کان و شیرینه‌کان
و هه‌لگری به‌رپرسیاریتیت و بووناکی خیزانه‌که‌یت، نه‌گه‌ر له‌و
جوره پیاوانه نه‌بوو، نه‌وا ده‌روات بق لای ژنی دواتر، که هه‌چ
داواکاریه‌کی نیه و سه‌رشوڤ ده‌کات بق هه‌موو شتیک، به‌لام
نه‌گه‌ر پیاریک بوو بر‌وای به‌گرنگی خیزان هه‌بوو، به‌رده‌وام
ده‌بیت له‌وتووێژ کردن له‌گه‌لت وگوینگرتن بق داواکاری و
خه‌رجیه‌کانت.

بکه‌ر نه‌مه کومه‌لیک نمونه‌یه که ده‌تده‌می تا بزانیته چزن
داواکاریه‌کانت و مه‌رجه‌کانت بیپچیت‌وه به‌کاغه‌زی په‌نگاو په‌نگ.
له‌جیانی وتی: «ناتوانم به‌رگه‌ بگرم»، کاتیک پیاوانه
دردنگ که‌وت، شتیکی له‌م شیوه‌یه بلی: هه‌مووان سه‌رقان
له‌م پوژانه‌دا — به‌لام کات به‌نرخه وانیه؟ من هه‌موو هه‌ولی

حوم دهدهم که لهکاتی دیاریکراودا ناماده بم، نهگهر پیم بلیت
کاتژمیر ۷:۰۰ ی نیواره ناماده به، نهگهر زووتر ناماده نهیم نهوا
۷:۰۰ ناماده دهیم، لهبهرنهوه دهتوانین نهوه بکهین که دهبیت
بیکهین لهکاتی دیاریکراودا، و نهگهر دوا بکهوم ههولدهدهم
په یوهندیت پیوه بکهم بو پوزش هینانهوه.

وهرگیران، تو ئیستا پیت وت که دواکاریت لهو پیاوهی که
لهژبانتایه نهوهیه لهکاتی خویدا ناماده بیت، که دهلیت ناماده
دهم و نهگهر خاوهنی رهفتاری باش و تهواوهتی بیت، نهو
په یوهندیت پیوه دهکات، نهگهر دواکهوت. ئیستا دهزانیت نهگهر
چمد خولهکیک زووتر بهریکهوت دهتوانیت لهکاتی دیاریکراودا
ناماده بیت، و دنیا دهبیتهوه که موبایلهکهی شهحنی تهواوهتی
نیدایت تا کاتیک دواکهوت په یوهندیت پیوه بکات و پیت بلیت.
لهجباتی وتی «نهگهر دلداری لهگهل ژنیکي تر دهکهیت و
دهخویت نهوا من گونجاو نیم بوت»، شتیکی لهم شیوهیه بلی «
من راستگوم لهگهل نهو پیاوهی په یوهندی لهگهل دادهنم و
نهگهر ههستمکرد بیجگه لهو په یوهندیم لهگهل کهسانی تردا ههیه
نهو کات پنی دهلیم تا بریار بدات که ئایا دهیه ویت په یوهندی که
هردهوام بیت یان داوام لیبکات تهنها په یوهندیم لهگهل نهوا
ههیت».

وهرگیران، تو ئیستا پیت وت، دواکاری لهو پیاوهی
لهژبانتایه که راستگو و راشکاو بیت دهربارهی دیاریکردنی
په یوهندی نیوانتان — و نهگهر مه بهستی یاریکردن بیت، دهبیت
بیت بلیت تاوهکو توش بتوانیت بهزیرهکی و هوشداری بریار
بدهیت که چون مامهله لهگهل نهو دۆخه دا بکهیت، و تو پیتشت
وتروه که نه مه پیویستی به وتووێژ ههیه — تا ههر دوو کتان

پیکه وه برپار بدن چیتان له په یوه نډیه که تان ده ویت له جیاتی
نه وهی داواکار په کانتی به سهردا بسه پینیت.

له جیاتی نه وهی بلینیت «نه گهر پیاوړه کهم برپای به خواو
مه سیح نه بیت، که واته پتویست ناکات قسهی له گهل بکه م».

ده ترانیت شتیکی له م شینویه بلینیت «یه کشه مه خوشترین
روژی هغه یه لای من، چونکه ده چم بق کلیساو هاوړلی
نه و که سانه ده کهم که هاوړان له ناینه که مدا، و کاتیک نه م
خزمه تکرډنی ناینه ته واو ده کهم زور هه ست به باشی ده کهم
و ده زانم پروژه کانی تریش به شینویه کی نایاب تیده پښ
له هغه که دا.

وهرگیران، تو پرونت کرده وه که ژنیکی له خواترسیت،
خواناس و باوه پرداریت، هلیکت بق رښساند تا بیر بکاته ره
باسی هه سته کانی بکات له باره ی بابه ته روحیه کانه وه.

له جیاتی نه وهی بلینیت «من سنی منالم هه یه و دوو کار
ده کهم، چونکه باوکی نه م مندا لانه ته نانه ت شایه نی نه فره ت
لیکړدنیش نیه و به ختویان ناکات، له بهر نه وه هه رپیاوړیک
هه ولده دات له من نزیک بیته وه، باشته ر پاره ی ته واوړتی هه بیت،
تا مندالی بق به ختو بکریت، نه گینا ده رگا که کراوړیه».

شتیکی له م شینویه بلنی «بوون به دایکیکی باش زور گرنگ
بق من، و به شیک له بوون به دایکیکی باش نه وه یه که دلنیا م
منداله کانم باوکیکی باشیان هه یه، من مروفتیکی سهر به خوم و
باوړم به خومه، به لام هه ست ده کهم که چهند باشته ر ده بیت بق
من و خیزانه کهم نه گهر پیاوړیک باش له ژیا نماندا هه بیت».

وهرگیران، تو پرونت کرده وه که له گهل نه وهی توانای
نه وهت هه یه ناکات له مندا لکان بیت، به لام ده شزانی که گرنگ

پياوړت له خيزانه که تاندا ه بېت — نه مه وا له پياو دهکات
ناماده بېت تېبغات که تو ږيزی دهکريت وهکو هار سه ريک و
پاوکمي هاش. هه موو پياوړک نه مه ی دهویت — که ږيزی
لېسېريت له نېستا و له داهاتووش.

نېستا نېکه شتیت؟ نېستا نه وم پېدايت که بېری لیده که پنه وه.
نهمانه زاسپاری به سوودن دهر باره ی ژنیک که نار هزووی
دهک، ین، به لام له وه گرنکتر تو مه رجه کانی خوشت پې ووتین،
له ږيگه ی کردنی زوریک له قسه ی جوان و مانا داره وه که وهکو
شروبی کوکبه به تامی تری: له گهل نه وه ی دهرمانه به لام
نامېکی خوشی هیه که قوتی دده ی.

نېستا پيوېسته نه مه زیاد بکهم بؤ قسه کانم، مادام پياوان
ږيز لهو کاره ی ژنان دهگرن که به پراست و په وانی داواکاری و
مه رجه کانیان دهلین، له په یوه نډیه که یاندا، من بېروای ته واوه تیم
هیه که پيوېسته ژنان جار به جار هه نگاوېک بکېشنه دواوه
تا پياوان خویانت بؤ بسه لمینن، (خویانت پیشان بدهن) — بؤ
نمونه بیسه لمینیت که شایه نی نه وه یه کاته کانی خوتی پې
به خشیت.

من پېم وایه که وره ترین هه له که ژن دهیکات له سه ره تاي
په یوه نډیدا نه وه یه که ورده کاری هه موو نه و شتانه دهخاته ږوو
هزی لینتی پياو بؤی بکات، به بې نه وه ی هه لیک به و پياوه بدات
که نیشانی بدات نار هزووی چی دهکات که بؤت بکات، مه به ستم
نه وه یه، پراسته، نه وه جوانه که نېوه هز دهکهن له که ناری
دیر یادا پیاسه بکهن، و هه زتان له خوار دنی شوکلاته یه له ږوژی
فالانناین دا، وه هه زت له سه وسه ن و (زه نه بقی) ه له وه رزی
هاریندا، به لام چون ده توانیت بزانتیت که نه و پياوه داهینه ره یا

به جوش و خروشه یان کهسیکی ئالوزه، ئەگەر تو ئەخشە
چونیهتی کیشانی پیکهنین لەسەر پرووخسارت دابنیت بوی ر
پیی بدهیت بهبی ئەوهی داوای لی بکهیت خوی بیدوزیتەوه،
دلنیا به که تو: ئەگەر به پیاوه کهت ووت حەزت لەگولی سورە
لەسەر کاره کهت، وه حەزت لەخواردنی ژەمی ئیوارە
لەریستورانیکێ ناوازه، وه حەزت لە وەرگرتنی حانتایهکی
چانیله لەروژی لە دایکبوند، ئەویش به تهواوهتی ئەوهت بو
دهکات __ بهبی زیاد و کهم، و تو لهوانهیه له سه ره تادا دلخوش
بیت به وه __ به لام دواي ٤٥ پوژ ده بینیت ده وه ستیت له کردنی
ئەو کاره، چونکه پینی وایه ئەوهی پیویستت بوو کردویهتی تا
ئەوهی دهست بکه ویت که دهیه ویت، وه توش پیتوایه گورپاوه،
چونکه چیتەر کارانهت بو ناکات و دهچیت به کچه هاوڕیکەت
دهلی: «نازانم چی بووه __ ئەو پراها تبوو ئەو هه موو شتانه
بکات که من حەزم لینی بوو»

ئەو هه موو ئەو شتانهی ده کرد که تو حەزت لینی بوو،
چونکه تو پیت و تبوو که حەزت له چیه.

فەلسەفە ی من لەم باره یه وه: له جیاتی ئەوهی پینی بلیت
که حەزت له چیه، پینی بلی که حەز به چی ناکهیت، دواتر
کار دانه وهی ده بینیت: لینی گه پری با بکه ریت و قول بیتەوه و
بیدوزیتەوه، چون بکات به تو. و ته شریف بفه رموو ئاشکرای
بکه: بلی «من لهو جو ره که سانه نیم که پشووی هه فته
له ماله وه بمینمه وه» یان «حەزم لهو جو ره پیاوانه نیه که
وه کو خاتونیک رهفتارم له گهل ناکهن» یان «حەز ناکم
دووباره و دووباره بچم بو هه مان ریستوران» وه دواي
په ره سه ندنی په یوه ندیه که تان سه یری کار دانه وه کانی بکه چون

دهبت، به دلمیاییه وه له شیوازی هه لسوکه و تکر دنی تیده گهیت —
و ده بیت که ناماده یه خوی بگونجینیت، تو حه ز ناکهیت برویت
بو همان دیستورانته؟ دانه یه کی نوی دودزیته وه و کرنکی
به وه ددهات که بتبات بو ته و شوینانه، تو حه ز ناکهیت له ماله وه
دانیشتیت له پروژانی پشوودا؟ ته و هه ولدهات که بتباته دهره وه
بو کونسیرتیک، یان بتبات بو موزه خانه یه کی نوی، یان به لایه نی
که موره سهیری روژنامه دهکات تا ببینیت دهنکوباسی شار
چیه، تا بیروکه یه ک وهر بگریت بو ته وه ی شتیک پیکه وه نه نجام
بهن، وه ته گهر بزانیته تو ته و که سانهت خوشناویت که خیزانی
نیزه ته و کات شت بو منداله کان ده کریت که بینینی، ته نانهت
پیشیاری ته و هت بو دهکات که تو و منداله کانیش ببات بو پیاسه
بو پارک، تا منداله کان که میک یاری بکه ن و سواری جولانه بن،
هرچند پیشی وایت که چند نارحه ته، به لام له گهل ته و هت
له مالی دایکت گوشت دهرژینیت، چونکه دهرزانیته که تو پیاوینت
دهویت له گهل خیزانه که یدا تیکهل بیت، ئاسوده به و سهیری بکه:
ته گهر دهرگای ئو تو میله که ی بو کردیته وه، یان کورسیه که ی
بو جولاندی کاتیک له سهر میزه که دانیشتیت، یان موبایله که ی
کوژانده وه کاتیک له گهل تو بوو تا وه کو هه موو کاته که بو
تو ته رخان بکات، به لام ته گهر ته م کارانه ی بو نه کردیت —
ناماده یی خوی نیشان نه دا تا ریگایه ک بدوزیته وه که زهرده خه نه
بحانه سهر لینه کانت — ته و کاته تو دهبت بریار بده ی که ئایا
ته دهرتوانیت ته و هت پی به خشیت که پیویسته یان به لایه نی
که موره که میک له و شتانه ی دهرته ویت.

بیگومان، بو پیشکه شکر دنی مهرج و دواکار ییه کانت بو
پیار، وه دهرخستنی گرنگی په یرو کردنی ته م دواکار یانه، دهبت

تو سه رمتا به ته واوه تی بزانیته دواکاریه کانت چیه و دیاریان
بکهیت. من کومه لیک پرسپارم بو ناماده کردوویت لیره دا، تا
به چاوی سهرنج و تیرامانه وه سهیری بکهیت و لیلی پروانیت
و ۱۵ دواکاری خوت دیاری بکهیت له ریگه یانه وه، من له زیر
هر پرسپاریکدا بو شایم بو به جی هیشتوویت تا لیستکته
پر بکهیت وه:

۱- نهو پیاوهی به دوایدا ده که ریت چ تاییه تمه ندیه کی تیا
بیت؟ بو نمونه (هزه لی؟ ، کولنه دهر؟ ، به خشنده؟)

۲- چاوه ری ده کهیت چون شوینت بکهویت؟ (تایا ده ته ویت
یه که له دوا یه که په یوه ندیت پیوه بکات؟ یان نامت بو بنیریت؟
به لایه نی که مه وه ۲ جار له هه هفته که دا بچن بو ژوان؟ یان ده ته ویت
به رده وام دوات بکهویت؟)

۲- تا چ راده یه که هه لگری بهر پرسپاریتی بیت؟ په یوه ندیه کی
کراوه ت لینی ده ویت؟ یان ژوانی سهرده میانه؟ یان پیویست بکان

رتوبژی له سه ر بکن؟

۴_ دهتهویت له رووی مادییه وه چۆن بیت؟ (دهتهویت
دهوله مندیت؟ یان دهتهویت ئه و پاره ت بۆ پهیدا بکات له جیاتی
ئووهی خوت پاره پهیدا بکهی؟ یان ئایا رازی ده بیت کریکاری
بکات؟)

۵_ ئایا پیاوینکت دهویت ههزی له مندله خسته وه بیت و
کسیکی خیزانی بیت؟

۶_ ئایا ده بیت کهسیکی باوهردار و دیندار بیت؟

۷-ئاساییه به لاتهوه نه گهر له ژنه که ی جیا بوو بیتوه یان
مندالی هه بیت؟

۸-له توانادا هه یه یارمه نی ده ری بیت له به دیه بیانی
خه ونه که یدا؟ ئایا ده توانیت خۆت بگونجیتیت له گهل پلانه که یدا؟

۹-چاوه ری ده که ی خیزانه که ی چون بیت؟ (ئایا له گهل
دایکی تیکهل بیت؟ یان به لاتهوه گرنگه ئه گهر گرنگی به دایکی
نهدات و زور تیکه لی نه بیت؟ یان له باوکییه وه نزیک نه بیت)

۱۰-ئاره زوو ده که ی چی بکات بو، تا لیت نزیک بیتوه؟
(ئایا ده بیت دوات بکه ویت یان دیاری گرانبه هات بو بکرنیت؟)

- ۱۰ -

پنج پرسیار که هه موو ژنیک پئویسته بیپرسیت،
پیش ئه وهی په یوه ندیه که ی قولبیتته وه:

من ئیستا گه یشتووم به شاری «هولیود» و هیشتا له ته مه نی
۳۸ سالیمدام، ئه وه ندیه ی له م شاره شتم بینوه به دریژایی ته مه نم
هه سینره، دیارترینیان شیوازی ژیانی ئه و پیاوه به ناوبانگ
به ریزه به که ناوه که ی نالیم و لای خوم ده یه یلمه وه، به لام ته نها
ئره به سه که بۆت یاس بکه م: که ئه و پیاوه هه موو شتیکی
هه بوو، هه ر له پاره، ناوبانگ، پۆلیک له ژنی جوان، که وای
له پیاوه ده کرد سه ری رابوه شینیت و پرسیار بکات چۆن
نهی ده سته و تووه، مه به ستم ئه وه یه ئه و پیاوه به ژنی جوان
ددره درابوو. من سه رم سوږما بوو، چونکه نه مده توانی تیښگم
که چوژ تا که که سیک ده توانیت ئه م هه موو ژنه جوانه ی ده ست
بکویت، چونکه ئه و زور جوان نه بوو، که سانی دیکه هه بوو
که پاره ی له و زیاتریان هه بوو وه ناوبانگی زیاتر و له ویش
حواتر بوون، که چی هیشتا ئه و ده ی توانی ده ست به سه ر ۱۵
ژندا بگریت، به بی ئه وه ی هیچ تایبه تمه ندیه کیان پی بیه خشینت،

له گهل نه وهی بیستبووم ده باره ی نه کتیره به ناوبانگه کان، ی
نمایشکاری جلوبه رگ له نیو باوه شیاندا بوو، وه هه موو شتیکیان
هه بوو، به لام کاتیک خوم له نزیکه وه به چاوی خوم بینیم زود
سه رسام بووم به شیوازی په یوه ندیه کانی و مانه وهی نه م ژنانه
له گهل نه م پیاوه دا، له گهل نه وهی ده شیانزانی که یه کیکن له ر
ژنانه ی باوه شی، من پتویست بوو بزانه چون نه مه دهینت
(له بهر نه وه نه بوو که منیش ده مویتست وه کو نه و نمایشکاری
جوان له ده ورو به رم بن، به لام نه م دیارده یه که ریگه ری له سر
حیهیستم)، له بهر نه وه دانیشتم قسم له گهل نه م پیاره و
هاوشیوه کانی وه که نه م پیاره کرد، که له هه مان «په یوه ندی»
هاوشیوه دا بوون و زور به راشکاوی پرسیارم لیکردن: چون وا
له م ژنانه ده کهن له گهل تان بمیننه وه و هر هه موویان پینکن،
سه ریان راده وه شاندا و هه موویان هه مان شتیان ووت: نه م ژنانه
پاره یان ده ویت، له گهل ناوبانگ و ژیانیکی خوش و نامادن
به رگه ی هه موو شتیک بگرن — که زور به یان شتی باش نین —
تا نه مانه یان ده ست بکه ویت. زور به جدی پرسیارم لیکرن
«ئایا نه و ژنانه ده زانن نه م په یوه ندیانه به ره و کوئ ده روات؟»
یه کیکیان سه ری راوه شاندا و به ساده یی ووتی: نه وان هه رگیز
نازانن چاره نووسی نه م په یوه ندیبه به ره و کوئ ده روات، چونکه
هه رگیز پرسیار ی له باره وه ناکه ن، وتیشی «من نه بی چیان
بین بلیم — نه بی چی بکه م — ئایا ده بیت پینان بلیم که به کاریان
ده بینم له پینا و سیکس و ده رکه وتن له گهل یان له بزنه کاند؟ نه وه
راستیه که یه.» نه مه زور کاری تیکردم، به تایبه تی که پرسیارم
له و حوره پیاوانه ده کرد و هه موویان هه مان شتیان ده وت: وه
هه رکاتیک پرسیارم لیده کردن «چی جیاوازییه کی هه به بل نه

ژبانی که پهلوانندی له گهل داده نین « هر هه موویان هه مان
شنیان دهووت «ته گهر ژنه که خوی مه بهستی بوایه، پیم دهووت
که من بهدوای په یوهندییه کی جدیییه وه نیم» ته وان ته و پرسیاره
ناکه، له بهرته وهی پبیان وایه ته گهر بیرسن ته و ته و پیاوه له
دهنیان راده کات. بهلام ته و پیاوه به ناوبانگهی که یه که مجار
باسم کرد دهستیکی بالای هه بوو له م بواره دا، زور به ساده یی
روتی» ژماره یه کی زور له ژنان شک ده به م به جوریک که ناچار
بده وه لام بده مه وه، کاتیک پرسیاریان لیکردم، چونکه له بهرام بهر
هر ژنیک که پرسیار ده کات، دوو ژن هه یه که نایکات».

نه مه ناو ده نییت چی؟ ناوی بنی: که مژه، چه پهل،
لیخوش بوونی نیه. هه رچی که بیت، بروام پین بکه ته مجوره
بیرکرنه وهی پیاوان ته نها لای به ناوبانگه کان نیه، بگره لای
پیاوه ناساییه کانیش هه یه، وهک: دکتور، پاریزهر و شوفیری
باره گر و گویره ره وه کانیش، هه ندیکیان هیته ده ژنیان هه یه
به ده ژماره ی هاوریکانی من، هه ندیک له و ژنانه هیته دهی ته و
ندیشکاری جل و بهرگانه جوان بوون که له گهل به ناوبانگه کاند
بیون به لام ته گهر یه کیک بیت له و سنی ژنانه، یان یه کیک بیت له و
کرمل ژنانه، له کوتایدا تو هر یه کیک ده بیت له کومه له که یان
که شوبینکی باش نیه بو تو.

نامانجی تو ته وه یه یه کیک نه بیت له م کومه له یه، پیم
رایه به کم هه نگاو: ته وه یه پرو به پروی ته و پیاوه بیته وه
و زالییت به سهر ترسی له ده ستدانیدا، واز له ترستوکی بهینه،
چونکه کهسانی سهر که وتوو له جیهاندا ده زانن که به کاره یتنانی
هه لکان بو ده سته وتنی ته وه ی که ده یانه ویت زیاتر باشتر و
به بهر مه تره له دانیشتن و ترسان له هر هه و لدانیک. ده توانین

همان فلسفه چې بکړين به سر بابه تی په یوه نندیا: ناکر
خستنه پروی داوانه کانت بېته هوکاري له دستدانی نه و
پیاوړی خوشت دهویت، نه و پیاوړیسته له سهرت نه م سرکېشه
بکړیت، چونکه نه ترسه دهوانیت هم و کاتیک قاچ و دهست
په سیتته و: زوربه تان ریگا به پیاوړی ده دهن بېریتان پی بکات
و سزانگی وهرنه گریت و له سر به لینی خوی نه بیت، چونکه
تو ده ترسیت به جیت به لیت و به ته نه به مینیتته و. به لام نیمه
پیاو؟ نیمه نه و ده زانین و زوربه ی کات له بهر ژه وندی
خومان به کاری ده مین، نه به بزانه: نه م یاریه کونه و هرگز
ناگوریت، کوره منداله کانیش هم مان شت دوو باره ده کونه،
چونکه له دستیان دیت، ژماره یه کی زور له ژن هیه ریگه به و
ده دهن، به لام له گهل نه و ه شدا تو پیش نه و قسه ده توانیت یاسار
پنه مای خوت بخه یته و و شیوازی خوت بگوریت، تاوه کو پیار
نه توانیت یاریت پی بکات.

به لام چوڼ نه به بکړیت؟ وا له پیاوړه که بکه که پروون و
ناشکرا بیت له باره ی زیان و په یوه نندیه که یه و له گهلندا، ده توانیت
نه به له ریگه ی نه م ه پرسیاره و ده — نه و پرسیارانه ی که یارمه تیت
ده دات راسته و خوت دیاری بکړیت که به های نه م پیاوړه چنده، نابا
پلان کانی گونجاوه له گهل تو. من نه م ه پرسیاره م داهیناوه
له ریگه ی چاودیریکردنی پیاوړه و ده که یاریان به ژن کردو و ده
ژنانیش که و تونه ته داوه که یانه و ده، و ده پرسیارکردنی به رده و ام
له خوم و ه نندیک له هاوړیکانم که ده ستیکی بالایان ه به و ده له م
یاریه دا: نه مانه پرسیاری نایابن — که و ده لام دانه و هیان ه مود
نه و ده پیده لیت که پیاوړیسته بیزانیت له باره ی نه و پیاوړه ی که
له ژیانندایه، یان هر ده که ی له ژیانندا بیت. کردنی نه م پرسیارانه

یارمه نیت ده دات دیاری بکه یت ئایا سه یر بکه ی په یوه ندیه که تان
به ره و کوی ده چیت، یان به ته واوی پیچه وانیه ئه وه بر ویت.
نیسینی: پیویست ناکات ئه م پرسیارانه دوا بختیت__هر
که چاوت به پیاویک که وت و هه ستت کرد به دلته خیرا ئه م
پرسیارانیه ئی لی بکه، ئه گهر به پرسیاره کان بیزار بوو جا چیه: تو
مافی ئه وت هه یه که زانیاریه کان بزانیته. ئه گهر ئاماده نه بوو
وه لام بداته وه، ئه وه هر له سه ره تا وه ده زانیت که که سینکی
گونجاو نیه بوته.
که واته یا ده ست به پرسیاره کان بکه ین، به لام بیرت بیت
به بی ترس:

پرسیاری یه که م(۱): ئامانجه کورتخیانه کانت چین؟

ئه گهر نیازی به ستنی په یوه ندیت هه یه له گه ل پیاویک، ئه وا
پیویسته بزانیته پلانه کانی چین، و ئایا ده گونجیت له گه ل بنه ما
سه ره ته کانی پیاو__نازنا وه که ی پیاو، ئیشه که ی، چه ندیک په یدا
ده کات، ئه م سنی شته هه ره وه ک چون من پیشتی پیم وتی، چونکه
ئه م سنی شته زور گرنگه به لای پیاوینکی پیگه شتوو کارامه وه،
تو ده بیت بزانیته ئیستا چی ده کات و پلانی بو سنی سال و پینج
سالی داهوو چیه، تا ببیت به پیاوینکی پیگه شتوو، وه لامه که شی
یارمه تی تو ده دات تا بزانیته ده ته ویت به شیک بیت له پلانه کانی
یان نا، وه ده شزانی که ی پیویسته ئالای سور به رزبکه یته وه،
ئه گهر هیچ پلانیکی نه بوو.

ته گهر پلانی هه بوو زور نایابه، وا دهفتار بکه که زور
گرنگ به لاتره و دواتر پرسیاره کانی تر بکه — وا دهفتار بکه
که لیکوله ریکی به پرورش و خوهه لفور تینه ری — چونکه وه کو
دهزانی پیاوان حهز ده کهن قسه بکه ن و خویان هه لبکیشن
چونکه دهزانی ده بیت سهرنجت رابکیشین و رات بکه ن
له به رنه وه رینگه مان پییده سهرنجت رابکیشین، هه رچهنده تو
زیاتر به پرورش و فزولیت، پیاو زانیاری زیاترت ده داتی، شتی
له م شیوه ی پی بلی: «چون ده ست به م کاره کرد له م بوارمه؟
یان چهند سهرنج راکیشه — چون نه وا سهرکه وتوو بویت؟» و
به وریابه وه گوئیگره. له رینگه ی قسه کانیه وه بۆت ده رده که ویت
ته گهر پیاویکی ئیشکه ر و کولنه دهر بیت یان پیاویکی ته مه ل بیت
و هه ر خهریکی قسه ی هه لیت و په لیت بیت، ده بینیت و نه رمت
بۆ دهرده که ویت که خۆت ده بینیت وه له م پلانه کورتخایه نه دا یان
نا، ته گهر بۆتده رکه وت پلانی چیه، نه توانیت راسته وخۆ دیاری
بکه یت که ده ته ویت به شدار بیت تیایدا و نه و رۆله چیه که ده تیت
له م پلانه دا. یان ده توانیت دیاری بکه ن ته گهر بته ویت بیت
ده رموه له م پلانه، بۆ نمونه: ته گهر پی ووتی «من ته کنیککارم
له کۆمپانیای کیل وایر، به لام شه وان دهرۆم بۆ زانکو تا
بروانامه ی به کالۆریۆس به ده ست به یتیم له نه نداز یاریدا، تا وه کو
له کاره که مدا به ره ر پینش بچم»، نه و کات ده زانی که نه م پیاوه
پلانی هه یه و کار ده کات بۆ به دیه تانی. وه خۆت واده بینیت وه
یارمه تی بده ی له خویندنه که یدا، یان له ئاههنگی دهرچوونه که یدا،
پیشنیاری بو ده که ن که بگوازیته وه له ته کنیککاری کیله وه بۆ
نه ندازیار، تا یارمه تی پیشکه وتنی ته کنه لۆزیای کۆمپانیا بدن،
گرنگ نه وه یه پلانی هه یه و به پیی نه و کار ده کات. که نه مه ش

ئهوه دهگهیه نیت ئه وه هول ده دات بیت به و پیاوهی که خوی
ده به ویت بیت__ ئه م ئه وه جوریه که تو بوی دهگه پیت و
مگنجاوه تا هاوسه رگیری له گهل بکهیت و پشتی پی بیه ستیت.
به لام ئه گهر ده ربارهی ئامانجه کورتخایه نه کانی پرسپارت
ئیس کرد، شتیکی شیتانهی له م شیوهت پیده لیت « من دهرمان
فروشیکی سه ر شه قامم، یه ک دوکانم هه یه، به لام ئامانجم ئه وه یه
له سالانی دواتردا ۱۵ دوکانم هه بیت له پوژئاوای شه قامی
«هینری» یه وه تا شه قامی «براون»، دوا ی ئه وه خیرا ده زانیت
که ده بیت به ریکای خوتدا برۆیت به رده وامی به زیانت بدهی.
همان شتیشه بۆ ئه وه پیاوهی که ئامانجی کورتخایه نی هه یه،
به لام هیچ پلانیکی نیه بۆ جیبه جی کردنی، بۆ نمونه: « له وانه یه
بیت ده به ویت بیت به به ره مه یین، به لام هیچ هه ولێک نادات
تا به دهستی بهینیت__ گرنگی نادات و هه ول نادات تا کاربکات
له کومپانیایه کی فیلم یان چیرۆک بنوسیت و بیخوینیت وه،
یان هه ندیک په یوه ندی ته له فۆنی بکات تا ده رگایه ک به پرویدا
کریته وه__ بۆ ماوه ی ۴ مانگ ئیشی نه کردوه و هیچ هه لیکی
نه له و بواره ی که خوی ئاره زووی ده کات ئیشی تیا بکات__
وه ئه گهر هیچ پلانیکی نه بیت ئه وه ئامانجه کورتخایه نه کانیشی
بای نا هینیت، له راستیدا له وانه یه هه ر ئامانجیشی نه بیت، چونکه
هوشی نازانیت چی ئه لیت، له هه ردوو باره که دا تو ئاماده نیت
واژو له سه ر پلانه کانی بکهیت، ته نها له گهل پلانه کانی خوتدا
دیکهیت به یه ک، بیگومان له وانه یه پوژیک له پوژان پلانیکی
دابینیت و سه رکه وتوو بیت، به لام بۆچی ده بیت تو واژوی
بکیت؟ ئه گهر ئه وه وا دیار بوو خه ونی ئاسمانی هه یه، بزانه ئه وه
هه ر دانه شینیت سه یری ئه ستیره کان ده کات، یان فرۆکه یه ک

له پشته خوی ده به سستیت و ده چیت بق ئاسمان و به دواي
خه ونه که یدا ده گهریت.

پرسیاری (۲) ئامانجه در یژخایه نه کانت چین؟

متمانم پی بکه که ده لیم: پیاویک به راستی تیروانی ه بیت
بق ئه و شوینه ی که ده یه ویت دواي ده سال به ده سستی به نیت،
ئه وه پیاویکه بیر له داهاتووی خوی کردۆته وه، که پنیوسته
به ته وای چی بکات، تا پی بگات، ئه مه ئه وه ده گه یه نیت تیروانین
و نه خشه رینگای بق هه نگاوه کانی هیه بق داهاترو. به لام ئه گهر
شتیکی گه مزانه ی له م شتیه ی ووت: « من ورده ورده به ده سنی
به نیم»، خیرا راکه، وه ئه گهر ئامانجه در یژخایه نه که ی هه مان
شت بوو له گهل ئامانجه کورتخایه نه که ی، هیچ دوودل مه به
خیرا لی دوور بکه ویته وه، چونکه ئه م وه لامه ی ئه وه ده گه یه نین
که به ته وای بیر له داهاتووی ژیان نه کردۆته وه، یان ئه وه تا
تو له م داهاتووه دا نابینیته وه، له به ره ئه وه هیچ هوکارینکی نا
تا روونکردنه ووت بق بکات و هه موو ئه وه ی که هه یه تی بوو
یاریکردنه، و ئه گهر هیچ پلانیکی نه بوو، که واته تو بوچی
ده ته ویت له نزیکي بمینیته وه، به هه ر حال؟

ئه و پیاوه ی که ده بیت بیر لی بکه یته وه و کاتی خوتی
تیا ته رخان بکه ی، ئه و پیاوه یه که پلانی هه بیت پلانیکی زور
توکه مه و باش، که بتوانیت خوتی تیا ببینیته وه. تکایه بروام
پی بکه که پیتده لیم هه ر وه ک چون له به شی پشتریشدا پی

دینت... پناو هه‌میشه پلانی هه‌یه، چونکه من که ده‌ستمکرد
ده‌ناری کومیدیا پلانم هه‌بوو، وه ته‌نانه‌ت پیش ئه‌وه‌ی یه‌که‌م
بکه‌م له‌پیش هانده‌راندا، ده‌مزانسی ئامانجی ۵ سالی
پناووم ئه‌وه‌یه بیم به‌ئستیره و ۲۵۰۰ دۆلار کۆبکه‌مه‌وه
به‌هفته‌یه‌کدا به‌لایه‌نی که‌مه‌وه، تامه‌زرۆیم بق بردنه‌وه‌ی ئه‌م
دماریه‌بوو هر زوو توانیم هه‌فتانه ۲۵۰۰ دۆلار کۆبکه‌مه‌وه و
رور دلخوش بووم به‌وه، هیشتا هر ئه‌مویست بیم به‌سهرتۆپی
ئاستیره‌کان، له‌به‌رئه‌وه ده‌ستمکرد به‌به‌رزکردنه‌وه‌ی نرخ،
هرلمه‌دا و ده‌مویست ۵۰۰۰ بق ۷۵۰۰ دۆلار له‌هفته‌یه‌کدا
پیدا بکه‌م، هه‌شت سالی خایاند، به‌لام من سهر که‌وتوو بووم
له‌به‌دیه‌نانی ئامانجی پاره پیاکردنم و زور دلخوش بووم
به‌وه‌له‌و کاته‌دا چاوم به‌ (سندباد) که‌وت.

ئو‌کاته، سندباد له‌نادی کومیدی کاری ده‌کرد له‌(بیرمینگام)،
و بریکی زور زوری پیاکرد که له‌نیوان ۵۰۰،۰۰۰ بق ۷۰۰،۰۰۰ \$
دۆلار بوو له‌هفته‌یه‌کدا، واته له‌ ۷ رۆژدا، ده‌مزانسی منیش
شیکی وام ده‌وینت، سهرکه‌وتنه‌که‌ی ئه‌و وای لیکردم که درک
به‌وه بکه‌م شتیکی شاراوو له‌کاتی کومیدیدا هه‌یه... وه من
پوسته‌ پلانیکی درێژخایه‌ن دابنیم، تا بکه‌م به‌و جۆره ژیا‌نه‌ی
که له‌ئه‌کته‌ریکی کومیدیدا ده‌یبینم، هه‌ولمدا له‌سهر شاشه‌ی
ئه‌له‌فیزدون ده‌ربکه‌وم، تا ژیا‌نیکی گونجاو بق خیزانه‌که‌م
دابنیکم و شانازی پیوه بکه‌ین، به‌م شتیه‌یه بیرم له‌ژیا‌نی
خرم کرده‌وه، دواتر پلانم دانا که‌چۆن به‌دیه‌ینم.

ده‌مزانسی ئه‌وه ئاسان نابیت... و کاتیشی ده‌وینت، چونکه
ژماره‌ی ئه‌و یانه کومیدیا‌نه که‌م بوون بره پاره‌یه‌کی وا زوری
نیا پیدا بکه‌ی، وه ده‌بوو په‌یوه‌ندی گرنگت هه‌بووایه له‌کله‌

تیمیکی نایابی کارکردن تا یاریده ده رت بیت و سهرکه و تهر
بیت، به لام له هه مووی گرنکتر من پلانی دریژ خایه نم هه بوو، و
ده مزانی چون هه نگاو بنیم به ره و سهرکه و تن، و له کوتایدا من
ئه و ئامانجانم هینایه دی و بگره زیاتریش.

کاتیک گویت له هاوسه ری داهاتوت بوو، وه لامی به کم و
دروهمی دایه وه، به ته واوی تیده که یت که مامه له له گهل چ جوره
پیاویک ده که یت، ژیانی خۆت مه به سته وه به ژیانی که سینکه وه
که هیچ پلانیکی بو داهاتوو نیه، له کاتیکدا ئه و له جینی خریه تی و
هیچ به ره و پیشناچیت، تۆش زوو بیت یان درهنگ هه ست به وه
ده که یت که له گهل ئه ودا هیچ به ره و پیشنه چوویت.

پرسیاری (۳):

تیروانینت چیه له په یوه ندیه کاند

ئه م پرسیاره چهند به شیک له خۆ ده گریت، که له پیه وه
ده توانیت ههستی ئه و پیاوه لیک بده یته وه له باره ی جوره ها
په یوه ندیه وه — وهک ههستی به رامبه ر دایک و باوکی،
یان مندا له کانی، هه تا ده گاته په یوه ندی له گهل خودا، وه هر
پرسیاریک زیاترت بو ئاشکرا ده کات له باره ی ئه وه وه و تاچند
جددیه له باره ی په یوه ندیه وه، وه له چ جوره خیزانیکدا گوره
بووه، و ده بیت به چ جوره میزدیک و باوکیک له داهاتویدا،
وه چی دهر باره ی خوداو ئاین ده زانیت. وه تاکه رینگا بو
ده سته و تنی وه لامه کان ئه وه یه پرسیار له باره یه وه بکه یت
و پیش ئه وه ی ئه و پیاوه ماچ بکه ی، یان ته نانه ت پیش ئه وه ی
رازی بیت ژوانی له گهل به سستیت، پرسیار ی لیکه. وه هر گیز

در دایره ماه و شهرم مه که له کردنی نه م پرسپاران، چونکه
 بهر تو پرسپاری لینه کهیت و قسه ی له گهل نه کهیت، نه ی
 بهر ای چی بکهیت؟ نه گهر نه و پیاره کبشه یه کی هه بوو له گهل
 بهر کرددا، نه وه دلیابه که هه له یه ک له نارادایه و خیرا رابه.

به کهم شت، بزانه که ههستی چونه له باره ی خیزانه وه؟ چون
 بهرل دهر وایت؟ و نایا دهیه ویت خیزانی هه بیت؟ ههستی
 بهر بهرامهر مندال؟ نه گهر مندالت هه بوو به راشکاو ی پنی
 بهر بامرایت، چونکه نه وه مافی خویه تی، و گرنگتریش له وه
 بهر تویه بزایت که نه و خه یالی نه وه دهکات بیت به باوک،
 بهر نه گهر نه و نه یو یست مندالی هه بیت و تو ویستت نه و هه
 سنا نه بیت نه وه به ههستینیت، (تکایه نه وه بزانه که وتی مندالم
 بهر، نه وه دلیابه که رای خوی ناگوریت، به بی گویدانه
 بهر هاسته قولی بهرامهرت که هه یه تی)، بیجکه له وهش،
 بهر چاره نویسی نه م په یوه ندیه چی ده بیت، نه گهر نه و مندالی
 بهریت و توش له هه مان کاتدا خاوه نی مندال بیت؟ دوا ی نه وهش
 بهر ساری لینه له باره ی په یوه ندی له گهل دایکید، نه وه یه کهم
 بهر مدی پیاره له گهل ژندا، نه گهر په یوه ندیه کی باشی هه بوو
 بهر دایکید، نه و به خوشحالیه وه نه و ده زانیت به پرزه وه
 بهر له گهل دایکید بکات و خاوه نی جوریک له بیرکردنه وه یه،
 بهر خوشه وستی دابینکردن و پاراستن دهر بپریت، نه ک
 بهر بهرامهر ژن، به لکو بهرامهر هه موو خیزانه که.

من کوریک ناناسم دایکی خوی خوش نه ویت، نیمه فیر
 بهر که بیاریزین و دابینکهری بین، نیمه له دایکمانه وه فیری
 کورکی خوشه وستی ده بین بهرامهر ژن. بیگومان، نه گهر
 بهر ناکوکی له گهل دایکی هه بیت، دلیابه ناکوکی له گهل توش

دهبیت. نه گهر گویت لیتوو وتی: من ودایکم؟ نیمه زور پیکره
ناگونجیین..... نهوا ژماره کهی و نامه کانی لای خوت بستره وه و
به رینگای خوتدا برۆ.

دوای نه وهی که زانیت ههستی چونه بهرام بهر دایکی، دوای
نه وه پرسیار له باره ی باوکیه وه بکه، نه گهر په یوه ندیه کی پتهوی
له گهل باوکی هه بوو، نه وه بیگومان له سهر کومه لیک بنه مای
بنه رته کی گهره بوو و نه م بنه مایانه ش له گهل خویدا نه هیتیت
تا له ماله کهی خوتاندا جیه جیتی بکات، من له وهش تیده گهم
که ژماره یه کی زور له مندالان به بی باوک گهره بوون، لیزه نا
دوو گریمانه هیه، یان نه وه تا نهو پیاوه ی گرنگی پتده دهی،
باوکیکی هه بوره که پیوه رو مهرجه کانی پیاوه تی فیرکردوه،
یان له نه بوونی بی باوکیدا خوی کومه لیک شت فیر بوو بیت،
که کاتیک بوو به باوک بیه ویت بیکات، له هه موو حاله ته کاندا،
پرسیاری لیکه له باره ی په یوه ندی له گهل باوکیدا، بیگومان
وه لامه کانی بۆت ناشکرا ده کات که دهبیت به چ جزره پیاویک.

دهبیت پرسیاریشی له باره ی په یوه ندی له گهل خورا
لیکه ی، با راشکاوبم: نه گهر چاوت به پیاویک کهوت په یوه ندی
له گهل خودادا نه بوو، نه ده چوو بۆ کلێسا، وه چه زیشی لن
نه بوو بچیت، و هیچ بیرو باوه ریکی نه بوو، که وهک و هیزیکی
پینیشاسدهر په یوه ی بکات له ژیانیدا، نه وکات نه وه کیشه دهبیت،
و له کوتایشدا بینجگه له خودا به چ پیوه ریکی تری په وه شتی
وه لام ده داته وه؟ وه چی وای لیده کات بیر له وه بکاته وه به وه فا
بیت بوت؟ وه چی وای لیده کات که به شیاوی مامه له له گهل
توو مندا له کاندا بکات؟ وه چی وای لیده کات کهوا هه سبتکان
مرو فیکی ته واوه؟ من نالیم نابیت ژوان له گهل پیاویکدا بیه سبت

کهناچیت بو کلیسا، یان بیروباوه‌ری جیاواز بیت له‌گه‌لت. به‌لام
نه‌گه‌ر ناوه‌ریوکی بیروباوه‌ری له‌گه‌ل تو جیاواز بوو نه‌وکات تو
له‌کیش‌دایت.

وه‌دوای قنیه‌ربوونی ماوه‌یه‌ک به‌سه‌ر ژوانه‌که‌تاندا، و
سه‌کردن له‌گه‌ل به‌کتردا، دوو پرس‌یاری تری لینگه، وا باش‌تره
پیش نه‌وه‌ی په‌یوه‌ندی‌ه‌که‌تان قول‌بیت‌ه‌وه‌ ئه‌م پرس‌یارانه‌ بکه‌یت،
به‌لام ته‌نانه‌ت نه‌گه‌ر په‌یوه‌ندی‌ه‌که‌شتان قول بویه‌وه‌ مه‌ر
ده‌توانی ئه‌م پرس‌یارانه‌ی لی بکه‌یت، له‌وانه‌یه‌ وه‌لامه‌کان زور
نازارت بدات، به‌لام به‌لایه‌نی که‌مه‌وه‌ له‌کو‌تایدا راست‌یه‌کانت بو
ده‌رده‌که‌ویت.

پرس‌یاری (٤): رات چیه‌ سه‌باره‌ت به‌ من؟

پنویسته له‌سه‌رت دوای چه‌ند ژوانیک ئه‌م پرس‌یاره‌ بکه‌یت،
چونکه‌ پنویستی به‌کاته تا بقتاسیت، به‌لام وه‌لامه‌که‌ی گرنه‌
ده‌یت، چونکه‌ بۆت ئاشکرا ده‌بیت که‌پالانه‌که‌ی چیه‌ بۆت، نه‌گه‌ر
ئیه‌ چه‌ند جاریک چاوتان به‌یه‌کتر که‌وت و قسه‌ی زورتان
پیکه‌وه‌ کردوو کومه‌لنیک شتت ده‌رباره‌ی زانی، به‌لام گرنه‌ترین
شت نه‌ویه‌ که‌تو ده‌ته‌ویت رای ئه‌و بزانیته‌ ده‌رباره‌ی خۆت،
مانی ئه‌وه‌ت هه‌یه‌ بیزانیت، بر‌وابکه‌ ئه‌و هه‌ر له‌یه‌که‌م جار شتیکی
نیدا به‌دی کردوو، توش ده‌بیت ئه‌وه‌ بزانیت، شتیکت سه‌رنجی
نهری راکیشاوه — بو نمونه‌ چه‌زی له‌قژته، یان چاوه‌کانت، یان
قلاچه‌کانت، یان جلوه‌رگه‌کانت، چونکه‌ ئه‌و ته‌نها بو نزیکایه‌تی
لیت نزیک نه‌بوته‌وه، و دوای ئه‌و تینکه‌لبوونه‌ سه‌ره‌تاییه، پیاو

دهیویت بزانیته که نه گهر تو له و جوره ژنانه بیت ئاسان خوت
بدهی به دهسته وه، دواتر به جیت بهیلت، یان دهمینته وه لات تا
زیاتری لیت دهست بکهویت، نه وکات ده توانیت هه موو نه مانه
بو ده ربکهویت له پئی وه لام دانه وهیه وه.

جوان گوی له وه لامه که ی بگره: دلنیا ته ده که مه وه که واده بیت،
چونکه پیار هه موویان به هه مان شیوه وه لام ده ده نه وه: «من ینم
وایه تو ژنیکی نایابی، و دایکیکی باشیش ده بیت له داهاتوو دا، و
تو پرووخوش و میهره بانیت و به راستی تو جوانیت، و تو ههست
بزوینی و چالاک و نه رم و نیانیت، نیشکه ریت و زور زیره کیت،
وه تو له و جوره ژنانه ی که من ده توانم ویتای خومی له گه لدا
بکه م» و هه موو نه شته پروپوچانه ده زانین که تو چه نه که ی
گویت لیتی بیت، له گه ل نه وه شدا نه وه نه وه لامه نیه که تو به دوا یا
ده گه ربیت. تو شتی تایبته و دیاریکراوت دهویت، تو ده تهویت
بزانیته که پای چیه به رامبه رت، نه که به شیوه یه کی پروکاریو
پوکه ش، له به ره نه وه به رده وامبه له قسه کردن له گه لی، وه به دوا ی
نه شتانه دا بکه پئی: «ئوو، پیت وایه که من میهره بانم؟ چی
وات لیده کات وایر بکه یته وه؟» دوا ی نه وه دانیشسه و گویتگره،
نه گهر نه ییتوانی نمونه یه کی دیاریکراوت بداتی که میهره بانیتی
ین گوزارشت بکات، که واته نه وه رایه کی پرووکه ش بووه،
به لام نه گهر وتی» نه و پروژته بیره که په یوه ندیت پیوه کردم
له پروژی له دایک بوونی دایکمد، بیرت خسته وه که کارتی
پیروزبایی بو بکرم؟ نه وه هه لسوکه وتیکی میهره بان ی تو بوو»
نه گهر وتی «تو ده بیت به دایکیکی نایاب» بلی نه و شتانه
چیه که وات لیده کات من دایکیکی نایاب بم، وه به م شیوه به
له گه ل باسکردنی هه ر تایبه تمه ندیه ک بووت، ئاستی نه م سیفته

تایبه نامه ناماژدهیه کی تره ده داتی له باره ی نیازی نهو پیاوه وه
سبارت به په یوه ندیه که تان. نه گهر له توانیدا بوو تایبه تمه ندیت
به بیخشیت، نه وه مانای نه وه یه گویت بو ده گریت و زانیاریت
له سر کوده کاته وه، وینای نه وه ده کات که نه گهر په یوه ندیت
نه گهل به ستیت، و نه مه نه وه ده که یه نیت که به لایه نی که مه وه
هر دوکتان به هه مان شیوه له په یوه ندیه که تان ده پوان.

پرسیاری ۵: هه ستت چۆنه به رامبه رم؟

پرسیاره تو «پای خۆت» و «هه ستی خۆت» تیکهل
مکیت، چونکه نه دووانه دوو شتی جیاوازن، و نه گهر پیاو
به یزانی هه ستی خۆیت پی بلیت دوا یه ک مانگ له ژوان،
چونکه نه وه ده که یه نیت که هیچ هه ستیکی بۆت نه —ته نها
نیکه لی ویتوویت، پرسیار له و پیاوه بکه که هه ستی چۆنه
رامبه رت، دواتر ده یینیت که چۆن سه ری لیده شیویت و
دشاریت، و ده ست ده کات به ووتنی نه شتانه: پیشتی پیم
«نی، پیم وایه تو.....» خیرا قسه که ی پی بیره و پی بلن:
«خیر، نه خیر، من ده مه ویت بزانه هه ستت چۆنه به رامبه رم
«سیری بکه که چۆن کورسیه که ی ژیری ده له قینیت و سه ری
«خورینیت، یان جگه ره یه ک داده گیر سینیت —یان هه ر شتیکی
«یک تا خوی له وه لامدانه وه بدزیته وه، یان ته نانه ت بیر ده کاته وه
«کتر چاره ری ده که ی چیت پی بلیت، به لام تو ده بیت وای لی
«کیت ده لام بداته ره.

نیکه ران مه به نه گهر ده ستبه جی وه لامی نه دایته وه: چونکه

ئهو نایه ویت بچیته ئه و به شه ی خویه وه که حهزی لینی نیه بچیته
ئهویش به شی سوزه، چونکه پیاوان زورباش نین له رهفتارکردن
له گهل عاتیفه دا و ئاسان نیه ده ری ببردن. پیاوان وهلامی پرسیار
دهرباره ی خودا و مندا ل و دایکیان ده ده نه وه، به لام تو به م
پرسیاره ت داوای لی ده که یت که بچیته قولایی ناخیه وه و (دی
ئین ئه ی) ئیمه ش وا درووست نه بو وه که ههست و سوزی
خومان بو هه موو که سیک ده ربهرین. به لام ئه وه ناگه یه نیت که
واز له پرسیارکردن به نیت، ئه وه ی تو بوی ده که ریت له ناو
وه لامه که یدا شتیکی له م شیوه یه یه که بلیت: کاتیک ناتینم،
تامه زروم قسه ت له گهل بکه م، و هه میشه ده لیم ئه بیت ئیستا
چی بکات، کاتیکیش ده تبینم ههست به باشی ده که م—تو ئه و
ژنه ی که هه ولی دوزینه وه یم ده دا»

به شیوه یه کی تر، وه لامه که ی ده بیت وات لی بکات ههست
به خوشی بکه یت، له وانه یه هیشتا نه که وتبیته خوشه ویستی
تو وه، به لام شیتی تویه و به لایه نی که مه وه بیر له وه ده کاته وه
په یوه ندیه کی درێژخایه نی له گه لت هه بیت، چونکه کاتیک
ده ستیکرد به دربرینی خوشه ویستی خوی بو ت، ده تخاته په نای
ئه و که سانه ی که ده یانپاریزیت و دابینکه ریانه ، داهاتویه ک
له گهل تودا ده بینیت و ئه مه ئه و شوینه یه که تو ده ته ویت له گهل
ئه م پیاوه دا لینی بیت.

وهلامی «پیم وایه تر زور نایابیت» مه بهسته که ناپیکیت،
نه که ر دوا ی ئه وه ی پرسیار ت لی کرد و ههسته کانی زور قول
نه بوون به رامبه رت—به روونی ئه و هیچ توی به لاوه گرنگ
نیه—توش ده بیت له نزیکه نه مینیته وه.

پشوویه ک بده و چاوه ری بکه، تا ئه و شتانه ی لات گرنگ

و دهتو بیت هستی پی بکهیت و گویت لییان بیت، لهو پیاروی
کهتاره زووی پیکهینانی په یوهندی دهکیت لهگه لیدا.
نیمه ی پیارو ناگادارین کهده بیت وهلامی هم پرسیارانه
بدهینه وه، و هر پیاوکی راسته قینه توانای وهلامدانه وهیانی
ههیه، لهوانه یه زور وهلامه کانت بهدل نه بیت، بهلام نه وهلامیان
دهداته وه، نه گهر بهتی کرده وه وهلام بداته وه، کهواته خوتی پیوه
سهرقال مه که و پیت وا نه بیت کهده توانیت دواتر چاره سهری
بکهیت وه چاوه ری بکهیت تا زیاتر ناشنا بیت لهگه لت__
چونکه نه مه جکه له هیوایه کی کویرانه هیچی تر نیه. وه پیش
نه وه زور به خرابی بوت دهرده که ویت که نه م پیارو بو تو نابیت،
دوای نه وه قسه ی دلی خوت بو هاوړنکه ت دهکیت وهکو نه مه:
«نه زانی چی، من لهگه لی خه وتووم، نه ویش به ته مای هیچ نیه،
و من ته نانه ت ناشرانم مندالی خوشده ویت یان نا...» مه هیله
نه مه ت به سهر بیت.

چاونه ترس به __ مافی خوته پیشتتر هم وهلامانه بزانت
لهگه ل یاسای ۹۰ رۆژی، که له بهشی دواتر ئاماره ی پی ددهم.
تو پیو یسته هم پرسیارانه بکه ی له سهره تای په یوهندی که تان و
له رۆژه کانی سهره تای دلداریتان.
نه گهر تو ئیستا له په یوهندی دایت لهگه ل که سیکدا، هم
پرسیارانه هیشتا به سودن، نه گهر تو وهلامه کان نازانت
دبتوانیت داوای روونکردنه وه یان بکه ی، یان جهز دهکیت
هم پرسیارانه بکهیت، تاوه کو دلنیا ببیته وه لهو زانیاریانه ی
سه باره ت بهو دهیزانت، تاوه کو بزانت ئایا پیو یسته کوتایی
به په یوهندی که تان بهینیت یان به ئاراسته یه کی راستی بهیت.
لهوانه یه وهلامه که یارمه تیده رت بیت تاوه کو زیانه کانت که م

بکه یته وه پیش نه وه ی سالی زیاتر به فیرق بده ی له په یوه ندیه کدا
که به و شیوه یه نیه تو ده ته ویت، یان له وانه یه وه لامه کان وات
لی بکات که بلنی «نو، من خوشحالم که له گه له نه م پیاوه دام»
وه نه وه ش بزانه: که نیمه بویه وه لامی پرسیاره کان
ده ده یته وه، چونکه هر ده که یی باسی خومان بکه یی، و وه لام
دانه وه مان ومان لی ده کات که تیروانینمان جیاوازی بیت سه باره ت
به و ژنه ی که پرسیاره که ی لی کردو وین.

بیگومان ده مانه ویت بۆچوونی ژنه کانیشمان بزانیی له و
باره یه وه، به لام نه گه ر نیازمان پاک نه بوو به رامبه رتان، نه وکات
هرز ناکه یی بزانیی بۆچوونتان چیه. پیاوه که ش له وانه یه به هوی
نه م گفتوگویه وه توی بۆ ده ربکه ویت و واهه ست بکات که مامه له
له گه ل ژنیکی ژیردا ده کات، بۆ نموونه: له وانه یه بیت بلیت
که ده یه ویت بیت به نه ندازیار و شه وانه ده چیت بۆ کولیز تاوه کو
بروانامه به ده ست به ییت، توش پیی بلنی که چهند هاوړتییه کی
نه ندازیاریت هیه و ناماده ی به یه کیان بتاسیتیت تاوه کو
یارمه تی بدن و ناموژگاری بکه ن، وه هه ولی ده سته وتی
کاریکی نوئ ده دات، و کاتیکیش تو ده سستی یارمه تی بۆ دریز
ده که ییت به م شیوه یه بیرت لیده کاته وه: «نایابه، نه م ژنه گرنگی
به نامانجه کانم و ناواته کانم ده دات، و ده سستی یارمه تی بۆ دریز
کردم، له وانه یه نه و که سه بیت که وام لی بکات به ره و پیش
بچم»، له وانه یه مه به سستی له به ره و پیش چوون نه وه بیت که تو
له پلانه کانیدا ببینیته وه، تو زانیاریت ده سته وت له باره یه وه و
خوت له و نیوه ندده ده ببینیته وه — نایا من خوم ده بینمه وه له پلانه
کور تخایه ن و دریز خایه نه کانی دا، وه کو به شیک له خیزانه که ی
و مندالی بۆ بکه یته وه، یارمه تی بده ی له کاره کانیدا، په یوه ندیت

پتهو بکهیت له گهل دایکی و پالنه ری باوکی منداله کانم بم،
 هه موو نه م شتانه؟ نه ویش زانیاری دهستده که ویت، دلنیا به که
 نهو کوره ی پرسپاری لینه کهیت به زیره کی و به مه راقه وه گوی
 بو پرسپاره کانت ده گریت و لیکدانه وه ی نه وه ده کات که نایا تو
 ژنیک ی باشی بو هه لگرتن یان ژنیک ی شیاویت بو پاوی چیز.

یاسای ۹۰ رۆژ

۱۹۷۷ سالیکی باش بوو، من له (کلیقله ند) ده ژيام،
 شوقه به کی نویم هه بوو، که پیکهاتیوو له ژوووریک ی نووستن،
 هیشتا نه متوانی بوو نهو سه یاره یه بکرم که خۆم حه زم لئی
 بوو، به لام من هه و لم ده دا و کارم ده کرد بو به دهسته یانی
 و ئیشم ده کرد له کومپانیای فۆرد بو ئۆتۆمبیل، زۆربه ی کات
 له وئ ئیشم ده کرد، وچه ندین کاتژمیرم له کارکردندا به سه ر برد،
 ره توانیم پاره یه کی زیاتر په یدا بکه م که لای که سیک ی وه ک من
 وه ک خه ونیک وابوو، به لام له وه گرنگتر، نه وه بوو که کومپانیای
 فۆرد به خشش (سود و قازانجی زیاده) ی هه بوو، که نه تده توانی
 وه ری بگری هه تا ماوه یه کی زۆر خه زمه ت نه بوایه، ده توانیت
 موچه که ت وه ربگریت، به لام نه تده توانی به خشش وه ربگریت:
 هه تا فه رمانبه ریک ی چالاک نه بیت وکاتی ته واوه تی خه زمه ت
 نه کهیت و هه تا به خشش وه ربگریت نابیت به یه کیک له
 کارمهنده هه می شه ییه کان.

دابینکردنی بیمه ی دلنیا یی ته ندروستی: نه وه یه که نهو
 شوینی کارکردنه بریک له موچه ی کارمهنده که ده برن تاوه کو
 هه موو خه رجه ته ندروسته یه کانی بگره نه ستوی خویان، به لام
 ده بیت له و ماوه ی که نه وان دیاریان کردووه بۆی، تاخه زمه تی

ته واوه تی بکات، تاوه کو ئه م هه له بیگریته وه.

سیستهمی کارکردنی کومپانیای فۆرد وابوو، که ده بێت به لایه نی که مه وه بۆ ماوه ی ۹۰ رۆژ کار بکه ی، پێش ئه وه ی دانیایی ته ندروستی بگر نه ئه ستۆ: به رتوبه رایه تی کومپانیا که پی و وتم: ئیمه قازانجی زیاده ت بۆ دابین ده که ی. دوا ی ئه وه ی که من به سه ختی کارم کردو خۆم سه لماند، له کاتی دیاریکرا و نا ماده بم و گو یزایه لی فه رمانه کان بم و خۆم بگو نجیم له گه ل هاو پێشه کانم بۆ ماوه ی ۹۰ رۆژ، دوا ی ئه وه ده توانیت چاره سه ری پزیشکی و ته ندروستی وه ربگریت، وه ده توانیت داوا ی پزیشک بکه ی بۆ پشکنینی چاوه کانت_کیشه نیه_ ئیمه گرنگیت پی ده ده ی که ر توشی هه ر گرفتیکه ته ندروستی بو یته وه، ئیمه گرنگی به ته ندروستی تو چاو و ددانی مندا له کانیش ت ده ده ی، ئه که ر ژنیشت هه بوو ئه وا گرنگی به ته ندروستی ئه ویش ده ده ی، وه ئه که ر کیشه ی ددانی هه بوو چاره سه ری ده که ی، گرنگی به هه ر مندا لیکه دیکه ش ده ده ی که له داها تو ودا ده یخه نه وه، له گه ل ئه وه ش گرهن تی خیزانه که ت ده کریت پاکتی قازانجی زیاده شت بۆ دابین ده که ی.

ئه زانی چی؟ هه موو ئه مانه بۆ من روون بوو. من ته حه دام کرد تانی شانی هه موو کارمه نده کانی بده م که من جدی و ئاماده م بۆ کارکردن، تا موچه وه ربگرم و سودمه ندیش بم له دابین کردنی خه رجیه کانی ته ندروستی پزیشکی و ددان، منیش وه کو پیاو یک پیو یست بوو وه ده شمویست خۆم به سه لمیم که ئاماده م بۆ ته حه دا و شایه نی وه رگر تی پادا شتم. رازی بووم به مه رجا کانی کومپانیای فۆرد، و واژوم له سه ر ریکه و تنه که کرد، ده مو یست بیم به به شیک له خیزانی فۆرد.

دوژی یه کهم که موچه کهم وهرگرت، سهرپه رشتیاره که
هات بو لام و ووتی: «ئه وه چه کی پاره که یه، سوپاس بو
ناماده بوونت»، چه کی پاره که نایاب بوو، به لام نه مده توانی
چاوپیکه و تنی دکتور دابنیم له کاتیکی نزیکدا، من هه وکردنی
ددانم هه بوو نه فرهت، دوو ددانی پیشه وهم دهله قی و خهریک
بوو ده که و تنه ناو دهمه وه — به لام نه متوانی هیچ چاوپیکه و تنیک
دانیم بو لای دکتوری ددان له ماوه ی ئه و ۹۰ روزه دا — چونکه
کومپانیای فورد پیشتر پینان و تبوم که خوم بسه لمیتیم بو ئه و
که سانه ی که ئیمزا له سهر چه کی پاره که ده کهن، له پیناو به خشش
وقازانج.

هارکیشه یه کی زور ساده بوو، به سه ختی کار بکه، خوت
بسه لمینه و قازانجه که وهر بگره.

ئه زانی چی؟ هه مان شتیشه بو کاره حکومیه کان، وه کو
نوسینگه ی پۆسته و فره مانگه کانی تۆمارکردنی تۆتۆمبیل —
ته نانهت هه ندیک له کومپانیایا کانیش ده بیت خوت بسه لمینیت تا
شتی باش و شتی زیاده و پاداشتی زیاتر به ده ست بهینیت.

که واته ئه گهر کومپانیای فورد و حکومهت هیچ به خششیک
نه دن به پیاو هه تا ئیش نه کات و خوی نه سلمینیت، که واته
ئیوه ی خانمان بۆچی به خشش ئه دن به پیاوان پینش ئه وه ی
خویان بسه لمین که شایه نی ئه وه ن؟

ده ی، ئیوه ده زانی مه به ستم له چیه له (به خشش). مامه له ی
باش و خواردن دروست کردنه بۆی، یان چونه دهره وه له گه لی
بو نانی ئیواره یان یارمه تی بده ی له هه لگرتنی جله کانیدا و
بانگیشتی ماله وه ی بکه ی تا به دایکتی بسه لمینیت، مه به ستم
ئه م شتانه نیه، ئه م شتانه له میانه ی سهره تای په یوه ندیه که تاندا

رووده دات__هر دوو وکتان شتی تایبته بۆ به کتر ده کهن چونک
گرنگی به به کتر ده دهن.

من مه به ستم له به خشین په یوه ندی سینکسیه، نه گهر تو
به خشش بدهی به پیاوینک که ته نها ههفته یه ک یان دوو ههفته یه
ناسیوته، نه واهه له یه کی زورگه ووه ده که یت. تو نه و پیاوه
ناناسیت__هر چونیک بیت زوریش نازانیت له باره یه ووه. نه و
ناتناسیت، خوی نه سه لماندووه بۆت، و له وانه یه له هر ساتینکدا
بیت جیت به یلیت، بیجکه له خۆت سه رزه نشتی که سی تر مه که.
بیری لیکه ره ووه: نه و پیاوه ی که له گه لی خه وتی پیش
تیپه ربوونی ۹۰ رۆژ به سه ر یه که م چاوپینکه و تئتاندا، ئینستا
له کوینه؟ گره و ده که م که چیتر په یوه ندیت له گه لی نه ماوه.
راسته هه ندی که س هه ن، لیره و له وئ زوو په یوه ندی سینکسیان
کردووه و که چی تا نه مروش هر پیکه و هه ن ماون، به لام نه م
جۆرانه زور ده گمه نن.

زۆربه ی کات نه و پیاوه ی که سینکس له گه ل ژنیک ده کات،
به بن نه ویه هیچ هه ولیک بدات تاخوی به سه لمینیت، نه و ژنه
به جیده هیلیت و ده روات، بنیادنانی بۆ په یوه ندیه کی ریک و
پیک له گه ل ژنیکدا که به جۆریک له جۆره کان تاخی ده کاته ووه بۆ
ماوه یه کی دریز، تا زیاتری له باره ووه بزانتیت.

من دلنیا م که نه و ژنه هر زوو یاساو به نه مای خوی
داناوه له سه ره تاوه و ده سگیرانه که ی سه رپشک کردووه که
به به نه ماکانی پازی ده بیت، یان بروات به رینی خۆیدا، نه م جۆره
زانیا ریانه، ئاماژه یه ک ده دات به پیاو که تو یاری دهستی هیچ
که سیک نیت__و له رینی نه م زانیا ریانه ووه تیده گات که نه و
شانه ی هه ته__به خششه کانت__شتکه لیکي تایبته تن لای

تو، توش پیویستت بهکاته تا ئاشنای ئه و پیاوه و شیوازهکانی
بیت، تا بریار بدهی بزانت ئایا شایه نی بهخششهکانته یان نا.
ئه و پیاوهی که ئامادهیه کاتی خوی بو داواکاریهکانت
تهرخان بکات، ئه وه ئه و پیاوهیه که دهتهویت له گهلی بمینیه وه،
چونکه ئه و پیاوهش به هوشه وه بریار ده دات، ئه ویش کاتی نیه
له یاریکردندا به فیرووی بدات، و له گهلی ئه وهش هه موو شتیک
دهکات نهک بو مانه وهی کاره کهی، بگره به ره و پیشی ده بات
وشانازی دهکات که سودمه ند بیت له بهخششهکانته.

له و کاته دا تو خه لاته گه وره که ده به یته وه، پارێزگاری
له گه وره یی خوت ده که یته و ریزی خوت ده هیلیته وه، و ریزی
ئه و پیاوهش به ده ست ده هینیت که ده زانیت تو به راستی شایه نی
ئه ره ی که چاوه ریت بکات، هه رچه ند کات بخایه نیت.

بێگومان، ده بیت ۹۰ رۆژه که به داناییه وه (ئاقلیه وه)
به کار به نیت: ئه مه 'ماوه ی تاقیکردنه وهیه، هیچ سودیک
پێناگه پهنیت ئه گه ر ئه م پیاوه هه لئه وه شینیت و بۆت ده رنه که ویت
که که سیکێ چونه، له ماوه ی ۹۰ رۆژدا تو پیویسته بیپشکنیت؛
کاتیک ده لیت دیم و کاتیک دوا ده که ویت و په یوه ندی ناکات، ئایا
هاورپیکانتی خوش ئه ویت، ئایا گرنگی به هاورپیکانت ده دات؛
ئه گه ر مدالت هه بوو ئایا خوشی ده وین و گرنگیان پێده دات؛
ئایا خوشی ده رده بریت له به ره ئه وه ی ئیستا له گه ل تودایه؟
به لام له هه مووی گرنگتر ئایا ئه و پیاوهیه که ویتای خوت
بکه یته په یوه ندیت له گه لیدا هه بیت؟ یان ئایا ئامازه یه ک هیه
که هه ستیکێ به هیزت پی بیهخشیت و وات لیبکات له ژبانت
بیخه یته ده ره وه؟

ئه زانی چۆن؟ بو نمونه: تا ئیستا بانگهێشتی کردووی

بو مالی خویان، و تنها ژماره‌ی موبایله‌ک‌ه‌یت لایه، وه‌لامی
ته‌له‌فونه‌ک‌ه‌ی ناداته‌وه کاتیک له‌گه‌ل تودایه و نه‌گه‌ریش وه‌لام
بداته‌وه ده‌نگی نزم ده‌کاته‌وه له سوچیکدا، تاوه‌کو تو گویت لای
نه‌بی—نه‌و پیت ده‌ل‌یت که له‌گه‌ل ژنیک‌ی دیکه‌دایه، یان خوت
به‌جوریک نه‌وه‌ت بو ده‌رده‌ک‌ه‌و‌یت.

نامه‌ه‌ست‌یاری و مه‌یلن، تو ناتوانیت پیاویکت بو
ده‌ربکه‌و‌یت که که‌متر له ۹۰ پوژه په‌یوه‌ندیت له‌گه‌لی هه‌یه، نه‌زانی
بو؟ چونکه نه‌و پیاوه‌ی که ته‌نها بو ده‌ستکه‌وتنی به‌خششه‌کانت
په‌یوه‌ندیت له‌گه‌ل داده‌ن‌یب له‌سه‌ره‌تادا به‌باشترین شیوه ره‌فتار
ده‌کات، تا وات ل‌ینکات وا بزانت که که‌سیکی شایسته‌یه، به‌لام
بیگوومان له‌کوتایدا پرووی راسته‌قینه‌ی خوی ده‌رده‌خات.

به‌لایه‌نی که‌مه‌وه ۹۰ پوژ بده به‌و پیاوه، نه‌وکات ده‌توانیت
بونی هه‌موو بیرکردنه‌وه‌کانی بکه‌یت و دلنیا ببیته‌وه که پیاویکی
گونجاوه بو‌ت یان نا.

مافی خوته داوای نه‌وه بکه‌یت که‌ده‌ته‌و‌یت—وه
به‌ته‌واوه‌تیش به‌ده‌ستی به‌ینیت: ه پرسیاره‌ک‌ه‌ی ل‌یکه‌(هه‌ر وه‌ک
له‌به‌شی پیشتردا باسکرا)، وه ریگری بکه له‌پیشکه‌شکردنی
به‌خششی زیاده و ریژی خوت بگره.

نه‌گه‌ر تو ریژیکی زور له‌خوت بگری، نه‌وا ئوتوماتیکی نه‌و
پیاوه ناراسته ده‌ک‌ه‌یت که ریژت بگریت. لینی گه‌ری با خوی
به‌لمینیت تا به‌خششه‌کانت به‌ده‌ست به‌ینیت، گره‌نتیت ده‌که‌م
که‌تر باشترین پیاوت ده‌ست ده‌که‌و‌یت—کاتیک قایل بو‌یت
نه‌و شایه‌نی نه‌وه‌یه به‌خششه‌کانتی بده‌یتی، ده‌توانیت وه‌کو
ساندویچیک پیشکه‌شی بکه‌یت له‌سه‌یراندا.

چاوه‌ری بکه: ده‌زانم بیر له‌چی ده‌که‌یت‌ه‌وه: بیر له‌وه

دەكەیتەوه كە ئەگەر سێكسی دەست نەكەوت لە تۆوه، ئەوا دەپروات و لە شوینیکی تر بە دەستی دەهینیت، وە تۆش تاكە چانسی خۆت لە دەست دەدەیت تا بیکەیت بە هی خۆت—یان وا بیر دەكاتهوه كە تۆ یاری پێدەكەیت ئەگەر وات لێكرد چاوەڕێ بکات، وە دەپروات بۆ لای ژنیکی تر تا پێوهی خەریك ببێت.

تۆ هەلەیت.

لەراستیدا ئیمەیت پیاوان یەكێك لەو بیرکردنەوانەیت تۆ بەكار دەهینیت، تا ژنان ناچار بکەین چاوەڕوانیکردن گونجاو نیه، و پێویستە بەخێرای و بەزوویی خۆیان بدەن بە دەستەوه، گویم بۆ رابگره، ئەگەر ئیمەیت پیاوان بتوانین بە ئاسانی بپروات بێ بهێتین تا لەگەڵت بخەوین هەر لە ه خۆلەکی سەرەتاوه. لەیەكەم بینیندا، ئەوا دڵنیا بە كە ئیمە ئەگەر بتوانین ئەو كارە دەكەین، وە ئەمەش نهیتێ نیه: پیاوان خۆشەویستی دەكەن و سێكسیشیان دەوێت، هەولیشی بۆ دەدەن (بێگومان لە سنووری خۆیدا)، تا پێی بگەین بە هەر رێگایەك بێت.

ئەزانی چی؟

ئەو دەتوانیت چاوەڕێ بکات. بەلێ بە دڵنیا یەوه راسته، تۆ سەرکێشی ترساندنی دەكەیت، بەلام ئایا ئەو پیاوهی كە لەگەڵی نووستوویت بەبێ هیچ پابەندبوونێك یان تێرمانێك، لە ویستەكانت و پێداویستیهكانت و باری سۆزداریت، ئەو پیاوهیه كە دەتەوێت بپروات و بەجێت بهیلت؟ ئایا ئەوه ناھێتیت كە شتیکی تایبەت تەرخان بكەیت بۆ ئەو پیاوهی كە بەراستی شایەنی بەخششەكانتە؟

تو هیزی نهوهت ههیه که وای لی بکهیت چاوه ریت بکات، تا
بوت بسلمینیت که شایه نی خوشه ویستی و سۆزی تویه.
به م شینویه بیر لی بکه رهوه: کاتیک دیته سهر نهوهی
که نیمه ی پیاو سیکس له گهل ژنیکدا بکهین، نیمه بریار له و شته
نادهین و ناتوانین دیاری بکهین که که ی نهو کاره مان له گهل
ده که ی— نه م بریاره به دهست ئیویه خانمان.

بریار ی نهوهی که ی ماچت بکهین، وه که ی یه کتر له باوهش
بگرین؟ هه موو نه مانه بریار ی تویه و به دهست تویه.

نیمه دهست له سهر به شیکی لهشت داده نین، بۆ نمونه
دهست ده خینه سهر شانت، تو بریار ده دهی ته گهر دهستان
له سهر شانت بمینیتته وه، یان دهستان لا ببهیت، کاری نیمه
نهوهیه که رازیت بکهین (قایل) تا نهوه مان پی بدهی— تا رینگمان
بدهی دهست لی بدهین و ببین به خاوه نی. به لام بریاره که له
کوتایدا بریار ی ت. ز. ی. ه.

له به ره وه دهست بهرداری نه م هیزه مه به، وه بیپاریزه،
دهست بهرداری مه به هه تا وه کو پیاویک نه بیت که شایه نی بیت و
ریزی بگریت و له به رام به ریدا شتیکت بۆ بکات.

نهوه راستیه.

ژنان چه ندین ئیمپراتۆریه تیان هه رهس پیته تا وه، به هوی نه م
هیزه وه، نه م هیزه یارمه تی کیلۆپاترای دا که رۆما خاپور بکات،
ئینجیل بخوینه ره وه ده لی: « نیمه ئیستاش گیرمان خواردوه
به هوی حه واوه. »

ژن ههر له کۆنه وه خاوه نی نه م هیزه بووه، و تۆش خاوه نی
نه م هیزه بیت— وه ده توانیت وا لهو پیاوه بکهیت که به بوهندیت

له گهلی مه به چاوه ریت بکات تا به خششه کانت به دهست بهینیت.
نور به لام من نالیم که ناتوانیت هیچ به خشیت به پیاو: بۆ
نمونه ده توانیت که میک به خششی بچوکی پین بدهی له ماوهی
نهم ۹۰ روزه دا، ده توانیت باوهشی پیندا بکهیت و ماچی بکهیت،
وه به ته له فون قسهی له گهل بکهی و برۆن بۆ پارک تا پیاسه
بکهن پیکه وه، ئایسکریم بخۆن، و برۆنه دهره وه بۆ نانی ئیواره،
وه نه و کاتهی که له گهلی به سهر ده بهی، وه کو به خششیک
وابه، وه ئیمه کاتیک له گهلت دین بۆ خواردنی ژهمی ئیواره،
ناتوانیت وینای بکهیت که چند تامه زرووی بینیتین، تا ببینین
له ماعت داوه له لیوه کانت و دهره وشینه وه، وه چاوه کانت
رشتووه و قژت لوول کردووه، یان هر وهک خوی بهرت
داوه ته وه — وه دهره وشیتته وه، ناتوانم پیت بلیم چ به ئاوات
گهشتیکه که ده زانین کاتی تۆمان به دهسته ئناوه. وه دهرکه وتن
به ناشکرایی له گهل تۆدا هر بۆ خوی به خششیکه بۆمان: نه مه
هموو نه و چه سپاندنه به که ئیمه ده مانه ویت و نه وه به خششینیکی
باوه پینه کراوه.

له باوه شکردن؟ به خشینه

ماچکردن؟ به خشینه

رینک پوشیت؟ به خشینه

هاتنه دهره وه له گه لمان؟ به خشینه

وه گۆرینه وهی نامه ی ئه لکترۆنی؟ به خشینه

به لام نه گهر ویستی له گهلت بخه ویت — وه منداڵ بخاته وه،

خیزان درووست بکات؟ نه مانه به خششن (قازانچ — سوود)
جیاوازن له به خشین.

پیاو ۹۰ رۆژی له بهردهستدایه تاخوی به سه لمینیت، به و

ماوه به تو ده توانیت نهو پیاووت بۆ دهر بکه ویت، وادابنی تر
لیکوله ریت __ چونکه هیچ که سیک وه کو ژن ناتوانیت راستیه کان
ناشکرا بکات. تو پولیس شهرمه زار ده کهیت و فیلیکی بچو وکی
لیکولینه وه ده کهیت، که له بهرنامه ی «لاو ئاند ئوردهر» ، (سر
ئیس ئای) پشان دراوه که بهشی ژماردن و ابو له بهرنامه ی سر
سه م ستریت، تو ده توانیت هه ندیک شت له باره ی پیاو وه ناشکرا
بکهیت که له وانه یه خو شی نه یزانی بیت. که واته ده سته کار به
که میک لهو سیناریویانه به کار بهینه که یارمه تیدهرت دهیت
له تیگه یشتنی ناسنامه ی نهو پیاو تا بزانییت، که تا نهو راه
باشه، که شایه نی به خششه کانت بیت. ئه مانه کومه لیک شتن که
له وانه یه بته ویت دهری بخهیت کار دانه وه ی چونه، کاینک پی
ده لیت که میک کیشم هه یه؟

له وانه یه سه یاره کهت بشکیت، یان بۆله ری ماله کت
دوا هه ناسه کانی دهدات، یان خه ریکه منداله کانت له ده ست
دهر ده چن، توش توانات به سه ریاندا ناشکیت، تو نیگه رانی و
شه که تی به روو خسارته وه دیاره __ وه نهو ده توانیت له ده نگا
گوئی لی بیت، وه نه گه ر لیی پرسى: «کیشم چیه؟»، ئاره
ده سته پیککی باشه، چونکه نهو ماوه یه کی باش له نزیک توره
بروه، تا بزانییت که تو له دوخی ئاسایدایت یان نا، ئه مه به ره
پیشچوونه، به لام نه گه ر تو شتیکی له م شتیه یه ت پی ووت
«ئوتومبیله که م شکاوه و پارهم پی نیه تا ئیستا چاکى بکه موه»
له بهر نه وه که میک نیگه رانم به یانی چون برۆم بۆ کاره که م»،
وه نه گه ر نهو پیاو هس ووتی: «زور باشه، په یوه ندیم پیوه بکه
که چاره سه ریکت بۆ دوزییه وه»، نهو کات ده توانیت ده ست
به جی له لیستی به خششه کانتدا ره شی بکه یته وه، راشکاو به: تو

داۋاي پارەي لى ناکەيت تا ئۆتۈمبىلەكەتى پى چاك بکەيتەو،
تۆتەنھا دەتەويت بېيىت ئايا ھەلەدەدات كىشەكە بە قولى
چارەسەر بکات، وە بزانىت ئەتوانىت شتىك بکات تا يارمەتيت
بدات، چ لەرىگەي ئامۇژگارى کردنەوۋە بىت يان راستەوخۇ بىتە
ناو بابەتەكەوۋە، و يارمەتيت بدات لەچارەسەر کردنىدا.

ئايا بۇ نمونە پىي ووتى كە كاتژمىرىك زووتر ھەلدەستم
تا بەيانى بىگەيەنمە سەر كارەكەم، چونكە ئۆتۈمبىلەكەي تۆلە
وەرشەيە؟ ئايا ژمارەي كەسىكى داپىت تا ئۆتۈمبىلەكەت بۇ چاك
بکاتەوۋە بە نرخیكى ھەرزانتەر؟ ئايا پىشنىارى ئەوۋەي بۇ کردى
كەخۇي بۇنىدى سەيارەكە بکاتەوۋە و سەيرىكى ئۆتۈمبىلەكە
بکات؟ يان پىي ووتى كە ھاۋرىيەكى ھەيە وەرشەي ئۆتۈمبىلى
مەيە و لەوانەيە چاكەيەك بکات لەگەل من__تۇدا؟

پياۋي راستەقىنە خۇيان ماندوو دەكەن لەپىناۋ ئەو ژنەي
كە گرنگە بۇيان. ئەگەر تۆ كىشەيەكت ھەبوو پياۋەكەشت ھېچ
خۇي سەخلەت نەکرد__وۋە ھەۋلى باشتىركردنى دۇخەكەي
نەدا__كەۋاتە پالىوراۋىكى باش نىە بۇ بەخششەكانت.

بەلام ئەو پياۋەي كە پالەدەكەويت لەسەر پلىتىك و دەچىتە ژىر
ئۆتۈمبىلەكەوۋە، داۋاي كاتژمىرىك ھەموو كراس و دەستەكانى و
دروخسارى ھەلكىشاۋە لەگريس تا ئۆتۈمبىلەكەت چاك بکات،
ئەوۋە لەوانەيە ئەو پياۋە بىت كەشايەنى خواردنەوۋەيەكى سارد
و دواترىش ھەندىك بەخشش بىت.

پیاوهکەت کاردانەوهی چۆنە کاتیکی لەژێر فشاردا یە؟

با بلیین یەکیکی لە هاوڕێ کۆنە کۆرەکانی دووبارە دەستی
کردەوه بە تەلەفون کردنەوه بۆت، تۆش پێت ناخۆشە، چونکە
جیا بوونەوه لێی زۆر سەخت بوو بۆت، تۆ بە کورتی تەنها
ناتەوێت هیچ پەڕیوەندیەکت پێوەی بمینیت، وە بە پیاوه تازەکەت
دەلییت کە ئەمە بیزاری کردوێت و نازانی چۆن لەخۆتی دور
بخەیتەوه، ئەو پیاوهی کە شایەنی بەخششە خێرا هەولی
«چارەسەر» کردنی دەدات، وە سەیر دەکات بزانیت چی پێ
دەکرێت:

ا- پیاوهکە دەوێستینیت لە پەڕیوەندی کردن پێتەوه.

ب- داوات لێدەکات تۆ دووبارە هەست بەئاسوودەیی و
پارێزراوی بکەیت و، لەوانە یەشتیکی لەم شێوەت پێ بلیت:
«جاری داهاوو کە پەڕیوەندی کرد، با من قسەیی لەگەڵ بکەم»
لەوانە یە ئەمە کەمیک زیادەڕەوی بیت، بەلام هەندیک پیاو هەن
کە دینە سەر هێل و داوا لە هاوڕێ کۆرەکەت دەکەن کە سنوری
خۆی بزانیت، یان هاوڕێ تازەکەت هەندیک پیشنیارت بۆ دەکات
بۆ مامەلەکردن لەگەڵ دۆخەکەدا، وەکو لەوانە یە پێت بلیت ئەو
ژمارە یە بلوک بکە، یان زەنگێکی تایبەت بخە سەر ژمارەکی
تا وەکو کاتیکی پەڕیوەندی کرد بزانی ئەو، یان لەوانە یە هەندیک
شت پێ بلیت تا بەو پیاوهی بلیت بۆ ئەوێ جارێکی تر پەڕیوەندی
نەکات. ئەمە دۆخی فشارە: پێویست ناکات هیچ کاریک بکات،
بەلام دەبێت کاردانەوهی هەبێت ئەگەر پیاوه تازەکەت شتیکی
لەم شێوەی ووت: «من ناتوانم خۆم هەلقورتنم لەم بابەتەدا»

مەن ئاتە ئۆز مەن ئىدىكى باش نىيە بۇ دەستكە وتتى بەخششەكانت.
ئۆز ئۆز بىر ئۆز فەشار دەپتە ۋە لە پەيۋەندىيە كەتدا بەبەردەوامى،
لەبەردە ۋە دەپتە پىشتىر بزانىت، خىرا، كە ئايا ئۆز پىياۋە ئامادەيە
بوت چارەسەر بىكەت، ئايا شىۋازى پارىزگارى ۋە چارەسەر كىرىن
دەپتە ۋە ئەگەر ۋاي كىردى تو بەھى خۇي دەزانىت ۋە لەوانەيە
شايستەي بەخششەكانت بىت.

كاردانە ۋە ۋە چۆنە بەرامبەر ھەۋالە خراپەكان؟

با بلىن كەسىكى نىزىكت و خوشەويستت لە دەست داۋە،
ئۆز پىياۋە پلانى بۆت ھەيە خىرا پىشتىنارى جۆرىك لە يارمەتى و
ئاسودەيت بۇ دەكەت، تا كاتى خۆت ۋە بىگىرىت و ناخت بەتال
بەيتە ۋە، لەوانەيە پىت بلىت دەتوانىت مەنئالەكانت بىت بۇ
پىاسە بو ماۋەي دوو كاتىمىر، تا تو كاتى خۆت ۋە بىگىرىت. يان
لەوانەيە پىت بلىت دەتوانىت بىت لەگەلت بۇ شوئىنى پرسەكە،
تا لەگەلت بىت كاتىك ئامادەكارى پرسەكە دەكەن و تا بتوانىت
سەرەخۇشى لە خىزانەكەت بىكەت. تىيىنى بىكەن خانمەكان
دلىبابە ئەمە ئىشى ئۆز پىياۋە نىيە دابنىشىت و رىنگە بدات ئۆز
ژەنى خۇشى دەۋىت بىر لەيادە ۋە رىيەكانى بىكەتە ۋە لەگەل ئۆز
كەسەي كە مەنئالىي خۇي لەگەل بەسەر بىر دوۋە لەلدە شىرىنە.
پىياۋى راستەقىنە ھەۋل دەدات دۇخىكى ۋا دروست بىكەت تا
ئۆز چىتر نەگىرىت. چۈنكە ھىچ پىياۋىك نايەۋىت ژەنەكەي بىيىنىت
كە دەگرى. بەلام ئەگەر ئۆز پىياۋە بەلەيە ۋە گرنگ نەبوۋى ۋە
ھىچ چارەسەرىكى نەدۈزىيە ۋە تا ھالى تو باشتىر بىكەت، كەۋاتە
پىۋىستە دوۋرى بىخەيتە ۋە ۋە ھىچ مافىكى نىيە تا بەخششە پىن
بىرىت.

ئو پیاووهی شایه‌نی به‌خششه‌کانتته، ناماده‌یه له‌گه‌لت
بیت ئه‌گه‌ر بارودوخ هه‌رچه‌ند خراپیش بیت، ئه‌گه‌ر کاره‌که‌نت
له‌ده‌ستدا، یان بوری به‌ژیر هه‌ندیک خه‌رجیه‌وه، چونکه‌تر
پیویسته‌دوخیکی دارایی دژوار و چاوه‌پوان نه‌کراو چاره
بکه‌یت. ئه‌و ده‌زانیت که‌چه‌ند پیویستیت به‌یارمه‌تییه و له‌ناستی
به‌رپرسیاریه‌تیدا ده‌یت، ئیتر ئه‌گه‌ر به‌پیدانی بریک له‌پاره‌بیت
تاهه‌ندیک له‌قه‌رزه‌کانت بده‌یه‌وه، یان به‌کرینی هه‌ندیک له‌سه‌وزه
و میوه‌بیت بۆت، یان به‌پرکردنی تانکی گازی ئوتۆمبیله‌که‌نت
بیت.

کاردانه‌وه‌ی چۆنه‌که‌ پیتی ده‌لیت «نه‌خیر» ؟

با راسته‌وخو خیرا بچینه‌ناوه‌پۆکی بابته‌تی ئه‌م به‌شه‌وه:
کاتیک پیاو داوای سیکس ده‌کات، پیتی ده‌لیت «نه‌خیر»،
له‌کاردانه‌وه‌یه‌وه هه‌موو ئه‌وه‌ت بۆ ده‌رده‌که‌ویت که‌ده‌ته‌ویت
بیزانیت، ئه‌گه‌ر چیتر په‌یوه‌ندی پیوه‌نه‌کردی یان زۆر که‌م
کردی، وه‌چه‌پکه‌گولی بۆ نه‌ناردی، وه‌ژوانی که‌م کرده‌وه
له‌گه‌لتدا، تکایه‌تیکه‌که‌ئو پیاوه‌ته‌نها ئامانجی سیکس بووه،
وه‌ئه‌گه‌ر شتیکی بی‌میشکانه‌ی له‌م شیوه‌یه‌ی پی ووتی: «من
پیویست ناکات چاوه‌پیتی سیکس بکه‌م. چونکه‌ده‌توانم له‌هر
ژنیکی دیکه‌وه‌بیت ده‌ستم بکه‌ویت»، وه‌توش وه‌لامی بده‌ره‌وه
و پیتی بلی: «تکایه‌، بیکه‌» ئه‌م رسته‌وا له‌لاتوپووته‌کان ده‌کات
خیرا هه‌لبین، به‌لام ئه‌گه‌ر په‌تکرده‌نه‌وه‌که‌ت ساردی نه‌کرده‌وه
و هیشتا هه‌ر هه‌ولیدا به‌باشی تو بناسیت و خۆی سه‌ه‌ماند
که‌شایه‌نی به‌خششه‌کانتته، ئه‌وا به‌راستی ئه‌و گرنگیت پیده‌دات،
به‌هه‌له‌لیم تیمه‌که‌: ئه‌و هیشتا گرنگی به‌سیکس ده‌دات، به‌لام

گرنگیش به زانینی ههستی تو و ئەو کاتهی که پیوهی پابهندی دهات. ئەوکات پهیوهندیه که بهو شیوه دهبیت که تو پیویسته ودهتهویت. وه توش هه به دوای ئەوه وهیت، وانیه؟

هه بهو ئاسانیه نیه.

ئێستا، ده زانم ماوهی ۹۰ رۆژه که تا رادهیه ک ماوهیه کی درور و درێژه، وه توش پیویستت بهشتیکی داهینه رانهیه، تاره کو سهرنجی لای خۆت وپهیوهندیه که تان بهیلتیه وه، له بهرئه وه لیستیکم درووست کردووه که پیکهاتووه لهو شتانهی تو دهتوانیت له گهڵ پیاوه کهت بیانکهیت، تا یارمهتی خۆت و ئەویش بدهی سهرنجتان لای پهیوهندیه که تان بمیئیتیه وه.

۱_ پیکه وه برۆن بۆ ژوان، تا یارمهتیده رتان بیت خولیاکانی به کتر بزانی: ئەگەر ئەو پیاوه چهزی له فۆتوگرافه ری بوو، ئەوا پیکه وه برۆن بۆ پیشانگایه کی فۆتوگرافی، وه ئەگەر تو ئاره زووی چیشتلینانت هیه: ئەوا برۆن بۆ وانهی فیربوونی چیشت لیتان.

۲_ ئاههنگیکی گوشت برژاندن له مالی خۆتان ریک بهو ئەویش بانگهیشت بکه، تا به هاوڕیکانت و خیزانه که تی بناسینیت: پیاوی باش دهبیت ئاسوده بیت به ناسینی ئەو که سانهی که خوشت دهوین.

۳_ پیکه وه برۆن بۆ کلێسه: بزانه به لایه وه گرنگه یان نا.
۴_ برۆن بۆ خولی فیربوونی سه مای لاتینی سهرنجراکیش، تا هه ندیک جوله ی نوێ فیر بین _ ئەو نیشانتی دهات ئەگەر ئەو چهزی له فیربوونی شتی نوێ بیت یان که سیککی له ش قورسه.

۵_ پیکەووە لەگەڵ منداڵەکان بچن بۆ سەیران بۆ پارکیک:
بزانە لەگەڵ منداڵەکان ئاسودەییە یان نا.

۶_ بزانن ھەریەکەتان ھەزتان لەدەنگی چی ھونەرمانەندیک:
وہ پیکەووە بڕۆن بۆ کونسیرتیک.

۷_ کەمیک منداڵی ناخی خۆتان بدۆزنەوہ: وہ شەوہکە
بەکردنی یاریەوہ بەسەر ببەن.

۸_ ھەندیک شت «بۆ یەکەم جار» پیکەووە بکەن: بڕۆن بۆ
ئەسپسوارى، بڕۆن بۆ شارى یارى، وہ یارى سەربەخۆ تاقى
بکەنەوہ.

۹_ کارى خۆبەخشى بکەن: یارمەتى پیشکەشکە
بەچیشخانەییەکی خێرخوازی، پەرتوک بۆ منداڵان بخوێنەرەوہ
لەخانەى بى سەرپەرشتان، وہ دەتوانیت بۆت دەربکەویت کەئەو
پیاوہ ھەزى لەیارمەتیدانى کەسانى دیکەییە یان نا.

۱۰_ ئۆتۆمبیلێک بگرن کە سەقفەکەى بکریتەوہ: وہ گەشت
بەدەورى شاردا بکەن وکاتیکى زۆرتان دەبێت تا قسە بکەن لەو
ماوہیەدا.

۱۱_ شویتیکى ئارام بدۆزنەوہ کەبتوانن پیکەووە سەیری
ئاوابوونى خۆر بکەن.

۱۲_ یارى شەترەنج و زار (یاریەکانى سەر تەختە) بکەن.

۱۳_ بڕۆن بۆ پیاسە کاتیک ئاسمان سامالە و ئەستێرەکان
دەدرەوشینەوہ.

۱۴_ نامەى ئەلکترۆنى بۆ یەکتەر بنێرن: ھەتا ھەردووکتان
بزانن کە چیژ وەرەگرن و باش دەرۆن (وہ بەوشێوەیە بۆت
دەردەکەویت کەئەو پیاوہ خوێندەوار و لێزانە لەو کارانەدا).

۱۵_ ھەردووکتان خوشترین بەشى ئەو کتێبەى کەھەزتان

لێئە بۆ یەکتەری بخوێننەوه.

۱۶- شەوێکی سینه مایی بخولقینن: هەردووکتان خوشترین

دی قی دی یە کانتان بهینن.

۱۷- بڕۆن بۆ تۆمارگا و گۆی لەباشترین هونەر مەندەکانی

یەکتەر بگرن.

۱۸- پکابەری یەکتەر بکەن لەکردنی شتی شیتانەدا: وەکو

درووستکردنی قەلای لمی لەکەنار دەریا و یاری کونکان و

مەرمەپ.

۱۹- سەیری بەرنامەی کۆمیدی بکەن: لەپێی ئەوهوه

دەزانیت بەچی پێدەکەنیت و چی بەقیزەون دەزانیت.

—۱۲—

**ئه گهر دواى ئه وهى بریارت دابوو که ئه و
«که سه گونجاوه که یه» ویستت منداله کانتی پی
بناسینیت، ئه و زۆر درهنگه**

با یهک شت روون بکهینه وه، ئه گهر پیاویک خوی لیت
نزیك بکاته وه، ته نیا ئه وه ده بینیت که له بهرده میدایه هر
خه یالی لای لاشه ته چون ده رکه وتوو له ناو پانتۆله کابۆکه تدا،
شیوهی قاچت چۆنه له گهل ئه و پیلاره بهرزانده، لیوت چون
ده رکه وتوه که سوراوینکی بریسکه دارت لیداوه، چاوه کانت چند
جوانه که ئه و هموو شته رهنگاو رهنگه له چوار ده وریدا به.
ئیمه ی پیار به لامانه وه گرنگ نیه که میکیاجی مارکه ی ماک
یان بوبی بروان یان مه ییلین یان لۆریال به کارده هینیت، هیچ
به لامانه وه گرنگ نیه له کوی ده ژیت، یان له گهل کیی تردا بریت،
چی جوړه ئوتومبیلیک به کارده هینیت، چه ندیک پاره پهیدا ده که ی
و خه رجی ده که یت، ته نانه ت پاره کانیشیت له کیدا خه رج ده که یت،
ته نانه ت لامان گرنگ نیه ئه گهر مندالت هینیت، وه به لامانه وه
گرنگ نیه که له په یوه ندیدا بین له گهل تودا له کاتیکدا تو مندالت

هېيت، له راستيدا ئيمه تهنه به دواي به ک شته وهين، نه گهر
نهو شته سهر بگريت هرگيز به بونه ي منداله وه په يوه ندي که
ناو هستينين، ئيمه وا بيرده که ينه وه که چنده جاريک ده چين
بو نانخواردن، له وانه يه سهيري فيلمیک بکه ين يان بچين بو
بولنگ، دواتر له ژوریکدا ده بين به تهنه له گهل سيسه ميکدا،
نه گهر شاره زايي ياريه که مان ببيت به چنده هفتيه که ده گه ين
به ئامانجي خومان، مندا ل؟! تکايه مندالي چي؟ هه نديک پياو
هه يه هر گرنګي به منداله کانيسشت نادات، نهو پياوه ي که تو
هه ولده ديت له په يوه نديدا بيت له گه لي، چيتر گرنګي به ژياني
تو نادات وه کو دايکيک، بگره زياتر خيالي لاي بويه ي نينو کي
قاچته، له راستيدا تاکه شت نهو مه به ستیه تي جووت بوونه له گهل
تو، نهک زياتر، دواي نهوه ي به ده ستیه تي نه هچ به ته ماي نهوه نيه
که چاوي به منداله کانت بکه ویت.

وه هر که نهوه ي ده ستکه وت که به دوايه وه بوو، نهو، پروا
بکه پلان داده نيت چو ن دهر باز بيت ليت.

نهوه ي که زور پووده دات نهوه يه که تو وه کو دايکيکي
سالت په يوه ندي نه به ستيت له گهل پياويکدا، وه به دريژايي
کاته که هينده ي بتوانيت به دووري ده گريت له ژياني ماله وهت —
به تاييه تي له بهر نهوه ي تو ده ته ویت په يوه نيه که تان و ناراسنه ي
په يوه ندي که تان بو پروون ببيت وه، چونکه ناته ویت هر پياويک
که هاته ژيانته وه به منداله کانتی بناسيتيت هه تاوه کو سه دل سه د
دلنيا نه بيت که نهو ده بيت به هاوسه ري داهاتووت، کاتيک بو ت
ده رده که ویت که توي بو ماوه يه کي دريژخايه ن نه ویت، دواي
نهوه بانگه يشتي نه که يت بو ماله وه بو نهوه ي ماله کانت بناسيت.
ريک له ويدا بوه سته.

من لیرهم تا پیت بلیم دهرباره ی نه مه زور مهله دهکیت،
 تو ناتوانیت هه سنت بو پیاویک هه بیت یان به لینی زاره کی
 پییده بیت، یان به تایه تیش به لینی جهستی پییده بیت و له دوایشدا
 که هیناته وه بو ماله وه بۆت دهر بکه ویت که منداله کانتی هیچ
 خوش ناویت و منداله کانیشت هیچ نه وییان خوشناویت، نه مه
 نابیت تو لای نه و پیاوه خۆت زور به سه رنجراکیش و به سه لیه
 و وروژینه دهر بکه بیت، به لام دوا یی که هیناته وه بو ماله که
 دخی ماله وه شپرزه بیت و منداله کانت بیارینه وه بو چپی
 په تاته و بگرین و به دهنگی به رز هاوار بکه و ئینجا پیت بلین
 دایی منداله ساواکه پیویستی به گۆرینه؟ نه مه دۆخیکی هیچ
 باش نه، خاتمان، له راستیدا، یه کتر ناسینه که درهنگه بگره
 زوریش درهنگه.

سهیرکه، پیاو پیویسته به ئاشکرا نه وه ببینیت که
 له داهاتوودا لینی بهر پرسیار ده بیت: نه گهر نه و توی بینی له رۆلی
 دایکایه تیدا، وه نه ویش هه ولده دات بزانتیت که ئایا خوی ده بینیت
 له رۆلی باوکدا.

له میشکی خۆیدا هه لیده سنگینیت که ئایا ده توانیت نه
 مندالنه له نه ستو بگریت یان تاقه تی نه و هه موو کیشه و
 ئالوزیه ی هه یه که به هوی رۆلی باوکایه تیه وه توشی ده بیت،
 یان بهرگهی نه وه ده گریت که منداله کان به ره لهستی بکه،
 وه نه گهر ویستی رۆلی باوکی دووهم بو منداله کان بگریت،
 پیاوانی له مجوره که به راستی تو یان ده ویت بهرگهی نه م شتانه و
 زور له مانه زیاتریش ده گرن، به لام نه گهر تو هه ندیک زانیاری
 لیشاریته وه که پیویسته بزانتیت دهرباره ی ژیا نی داهاتووتان،
 دوا یی بۆت دهر بکه ویت که نه و قبولی ناکات و پیشینی نه وه ی

نده کرد، وا بیرده کاته وه که هه لئه تینراوه، چونکه پئی وابوو
که بهر پرسیاره له یه ک ژن نه ک مناله کانیشی.

که ده زانیته له گهل که سینکا تیه ده گلته، که کومه لیک ئه رک
و بهر پرسیاره تی جیاواز و پینداویستی چاوه پروان نه کراوت بۆ
ده هینیت (تیبینی: ئه وه بهس نیه که پئی بلنی مندالت هه یه) له پال
ئه وه شدا، هه تا درهنگ بکه ویت له ناساندنی به منداله کانت زیاتر
گومانته لیده کات که منداله کان کیشیه کیان هه یه و تو له بهر
مۆکاریک ده یانشاریه وه لئی. ئه م کاره نیگه رانیه کانی زیاتر
ده کات، سه بارهت به چاوپیکه و تتی یه که م: له میشکی خۆیدا وا
بیر ده کاته وه که تو کۆبونه وه که ت بهر زکرده وه ته وه بۆ ئاستی جی
۸ ی لوتکه، هیزی زیاتر داه به یه کتر ناسینه که، وه ک له وه ی
خۆی شایه نیه تی و پتویسته تی. بۆ خاتری خوا، ئه وه ته نها
یه کتر ناسینه که له گهل منداله کان و هیچی تر، خۆ نانخور دنیکی
په سمی نیه له کۆشکی سپی.

له بهر ئه وه تاوه کو ئه مانه پروونه دات، تو ده بیت هه ر زوو
منداله کان بهینیه ناو یارییه که وه: ناساندنیکی سروشتی و
سه رپئی هه ر له سه ره تای په یوه ندیه که وه ده توانیته هه مووتان
ناسووده بکات و په یوه ندیه کی درووست بنیات بنین.

ده بیت کاتیک له ژووره وه دانیشته یان له پارکیک دانیشته،
یان لای ئاسکریم فرۆشه که وه یه و له گهل ئه و مندالانه دایه،
له و کاته ی که تو هه ستی سۆزداریت بۆی درووست ده بیت
له دوا ی «سه رنجی راکیشاوم» ئه و کات ده ست ده کهیت
به پرسیارکردن که ئایا ئه م پیاوه گونجاوه بۆ من یان نا، وه
پرسیاریش ده که ی که ئایا گونجاوه بۆ منداله کان یان نا. لئی
که ری با توو منداله کان به شیوه یه کی سروشتی ببینیت وه کو

دایکی منداله کانت. ده بیت بتبیینیت کاتیک میوه و سلیلاک ده دهیت به منداله ساواکهت، وه کاتیک قژی کچه جهوت سالانه کهت ده به ستیت، وه جل و بهرکی منداله ۱۰ سالانه کهت قهر ده کهیت، وه کوره ۱۵ سالانه کهت هانده دهیت و هاواری خوشی بو ده کهیت کاتیک خهریکی مه شقه وهرزشیه کانی توپی پییه، نهو ده بیت هموو نه شتانه ببیینیت تا بزانییت تو چ جوړه دایکیکیکت، وه نایا جه زده کات بیت به دایکی منداله کانی. خانمان نه مه زور گرنگه، چونکه نیمه ی پیاوان ده زانین که هه ندیک ژن توانای نه وه یان نیه بین به دایک_چونکه ههستی دایکایه تی ته نها نه وه نیه که ژن له رووی جهسته ییه وه نهو منداله له سکی خویدا هه لبرگیت و بیهینیته سهر دونیا. هه ندیک ژن هه ن که ناتوانن شوفیری بکه ن، هه ندیک ژن هه ن ناتوانن بیرکاری بخوینن، وه هه ندیک هه ن نازانن چیشت لیبنین، وه هه ندیکیش هه ن که له دایکایه تی کردننا باش نین. پیاو ده یه ویت ببیینیت که ژنی داهاتوی گونجاو بیت بو نهو دوله، میهره بان و دلسوز و داهینهر بیت و چاونه ترس بیت. ده یه ویت ببیینیت که تو له توانا تدایه کیشه کان به له سه رخویی و پشوودریژی چاره سهر بکهیت و نهو کیشانه ی که پرو به پروی هاوسه رگیری و خیزانه که تان ده بیته وه، به لینه اتووی و شاره زایی چاره سهر بکهیت، چونکه تاکه شت که نیمه ی پیاو ده یزانین نه وه یه هاوسه رگیری و خیزان پرو به پروی زورترین کیشه و دله راوکی ده بیته وه، وه پیویستی به هه ولدان و تیکوشانه. له بهر نه وه نیمه ته ماشا ده که یین_ته ماشا ده که یین تا ببیین

نایا تو توانای نه وهت هه یه خواردن بو منداله کان ناماده بکهیت، له کاتیکدا که یارمه تی مندالیکت ده دهی تائه رکه کانی ماله وهی جی به جی بکات، وه گرنگی به یه کیکی دیکه یان ده دهی که هه فته ی

جاریک نه خوش دهکه ویت و توشی هه لامهت ده بیت، یارمه تی
دانه یه کی دیکه یان ده دهی که ئینته رنیت به کار به ئیت، وه ریگری
له یه کیکی دیکه یان ده که ی که نه چیته ناو سایتی نه شیاوه وه
له ئینته رنیتدا، وه هه موو ئهم کارانه ده که یت به بی ئه وه ی هه ست
به خنکان بکه یت. له وهش گرنتر، تو ده بیت منداله کانت به و پیاوه
بناسینیت که په یوه ندیت له گه لیدا هه یه، که واته تو ده توانیت
ترانای باو کایه تی ئه وت بو دهر بکه ویت، بیبه ره وه بو ماله وه
و به دوو منداله که تی بناسینه (تایله ر و پریانا) دواتر بکشیوه و
سه یری بکه، ئه وکات راستترین کار دانه وه یت بو دهر ده که ویت،
وه ئه گه ر به راستی مندالی خوشبویت و شتیکی له باره وه بزانیته،
ئه وکات له توانیدا ده بیت په یوه ندیان له گه ل درووست بکات و
قسه له گه ل کوره 6 سالانه که ت بکات: باشتترین تاقیکردنه وه ی
شاره زایی که سیک له بواری مندالدا ئه وه یه که بتوانن قسه
له گه ل مندال بکه ن، که منداله کان به شیوه یه کی باش وه لامیان
بدنه وه، ئه گه ر منداله کان وشک بن له گه ل ئه و پیاوه و وا
مامه لی له گه لدا بکه ن که ئه و پیاوه یه کینکه له ئه ندامانی شایه تی
دان له دادگا، پیاوه که ناتوانیت بیر له شتیک بکاته وه تا بیلیت و
پرسیاریان لی بکات. له وانه شه ئهم کار دانه وه یه ئه وه نیشان
بدات که هیچ باش نیه له مامه له کردن له گه ل مندالدا، له وانه شه
ئه و زور بی ده سه لات بیت به رامبه ر هیزی مندالنیکی هارو هاج،
که کهس منداله کان نیانی لاپه سه ند نیه جگه له دایکیان، جا ئه گه ری
هه یه ئه وه کیشه که بیت. پیاوه که ناتوانیت کونترولی خوی بکات
هم بارودوخانه دا، که ناتوانیت قسه ی خوش یان سۆز دهر بریت
یان شانی بلاوبکاته وه و وا دهر یبخت که ده سه لاته کان لای
ئه وه، تاوه کو منداله که لیتی بترسیت و ئازاری نه دات. له کوتایدا

دهتهویت ئه پیاووهی که لات په سنده، باش مامه له بکات له گهل
منداله کانتدا، که سیک بیت توانای ئه وهی هه بیت دهسه لات هکانی
خوی پیشان بدات کاتیک منداله کان هاروهاجی دهکن. چونکه
منداله کان ریز له هیز دهگرن، ئه م هه موو شتانه دهربارهی ئه م
پیاوه زانیاری زورت پیده به خشیت، نیشانتی ده دات که ده بیت
به چی جوړه باوکیک له داهاتودا.

ئه گهر ئه و ئاسوده بیت له گهل منداله کان، توانای ئه وهی
هه یه کاتی خوی له گهلان به سهر بیات و ئاموزگاریشیان
بکات. وه هه روه ها ئاموزگاری توش بکات تا چون له کیشه کان
بروانیت، ئه و تایبه تمه ندیانه ت نیشان ده دات که له وانه یه بیت
به باوکیکی باش بو منداله که ت، هه روه ها کاتیک له گهل منداله کانتدا
ده تبینیت که گرنگیان پیده دهیت و خوار دنیان پیده دهیت، هه موو
پیداویستیه کانیاں بو دابین ده کهیت، تو نیشانی ده دهیت که تو
ته نها دایکیکی باش نیت بو منداله کانی خوت بگره، ده توانیت
بیت به دایکیکی باش بو منداله کانی ئه ویش، یاخود هه ر مندالیک
که له وانه یه پیکه وه بیخه نه وه.

به دلنیا ییه وه ده بیت ره چاوی هه ستی منداله کانت بکهیت
دهربارهی ئه م پیاوه، مندالان توانای ئه وه یان هه یه هه ست به
باشی و خرابی که سه کان بکن، ئه گهر زور مندال بوون ئه و
پیویست به هیچ هؤکاریکی شاره وه ناکات، تا که سیکت به دل
بیت.

به دلنیا ییه وه ئه گهر تو به منداله کانی بناسیتیت وه کو
هاورپیه که هه روه کو چون هاورپیه کی نافرته ت ده ناسیتیت
پتیاں، به لام ئه گهر ئیستا باوکی منداله کانت به شدار بیت له زیانی
منداله کانتدا، منداله کانت به دلنیا ییه وه هیچ هه ستیکی خوشیاں

نابیت دهربارهی ئەم پیاوه تازهیه، ئەمە شتیکی ئاساییه، لەم بارودوخانهدا کارهکه ئاسان ناکەن تا بەختیای تیکەل بیت لەگەڵیاندا، بەلام ئەمە ئەوه ناکەیهنیت پیاوهکه بترسیت و دووربکهوینتهوه (لەسەرەتادا، چون پیاویکی گەوره لە منداڵیکی بچوک دەرستیت؟ ئەگەر پزشت، وازی لی بیتە با بروت).

پیاوه تازهکه لەوانەیه دوو سی قسە ی ناخوش بکات یەکەمجار، که منداڵەکان دەبینیت، منداڵە بچوکهکه لەوانەیه نەبوت تهوقی لەگەڵدا بکات، لەجیاتی ئەوه شەقیکی لی بدات، لەژوانی دووهەمدا، درنده بچوکهکه (منداڵەکه) که هەر بەمەبەست پاییکیلهکی بەلای سەیارهکهیدا دەخشینیت.

لەژوانی سێهەمدا « لەناکاو شەربەتی میوهکهی دەرژینیت بە قاتە گران بەهاکهی پیاوهکهدا، بەلام ئەگەر تو شایهەنی بیت ئەوا دەمینتەوه لەگەڵت، تابزانیت ئەم منداڵە خوی شیتە یان خوی شیت دەکات. پاخود ئەو تەنها ئەو منداڵە لەپۆژە خراپەکانیدا دەبینیت، ئەوا هەولی زۆری لەگەڵ دەدات تا منداڵەکه ئەوی خوشبوت.

وه کاتی زیاتریش بەپەيوەندیهکهی بدات تا وهکو بزانییت دەتوانیت بەرگی ئەم منداڵە دهگریت.

ههروهها، ههزرهکارهکان؟ پیاوهکان به هیچ شتیهکه وهکو کیشه نایان بینن. هیچ پیاویک ناچیتە پەيوەندیهکهوه ره ئەو خهیاڵه لهمیشکیدا بیت که ببیت بهباشترین هاوڕینی منداڵه ههزرهکارهکهت. تەنانەت باوکه بایۆلۆجیهکهشتان(باوکی راستهقینهتان) بهرگی ههزرهکارهکان ناگریت، ههروهها به بچهوانهش، ئەگەرەکان زۆر کهمن کاتیک ئەم پیاوه تازهیه ساتیکی دەرڤینی هەبیت لەگەڵ ههزرهکاریکی ئاژاوهگیر و کیشه

دروستکەر. باشی ههرزه کاره کان له وه دایه وا خویان دهردهخن
که دیارنین (خویان دهشاردنه وه)، له نه نجامیشدا، پیاوه تازه کت
توانای نه وهی ده بیت که بایه خ به په یوه ندیه که بدات، به بین
نه وهی سه رنهی رابکیشریت له لایه ن مندا لکی هاروهاجه وه،
به لام نه گهر پیاویک به راستی بیه ویت له ژیا نندا به مینیتته وه، نه را
هه موو هه ولکی خوی ده دات تا بیت به به شیک له ژیا نی مندا له
هه رزه کاره کت، وه ریکری ناکات وخوی چاوه رپی نه وه ده کات
که هه رزه کاره که مامه له ی خراپی له گه لدا بکات، نه وهی نه
ده بیت بیکات دیاری کردنی هه لسو که وتکردنی مندا له که یه، که ئایا
نواندنی که سیک خراپ ده کات یان خوی هه ر که سیک خراپ
له راستیدا.

ئیسنا ئیمه هه موومان له پیویستی تو تیده گه ین وه کو دایکی
که هه ولده دهیت پاریزگاری له ههستی مندا له کانت بکهیت. وه
دوودلی تو دهرباره ی نه وهی پابه ندیان بکهیت به که سیکه وه که
ناتوانیت گرهنتی نه وه بکهیت که دیار نه مینیت و دلی مندا له کانت
له گه ل خویدا نه بات.

وه له وهش تیده گه ین که چه ند گرنگه بو تو، که وا
دهرنه که ویت زور شلیت و خیرا ده کهیت بو نه وهی پیاوان
بهینیت ناو ماله که ته وه، ئیمه ده زانین نه مه له دژی هه موو
یاساکانی تو ده وهستیتته وه دهرباره ی نه م بارودوخانه به لام
نه ی خواجه. ، خو من باسی نه وه ناکه م که هه موو کهس بهینیت
ناو ماله که ته وه، من باسی نه وه پیاوه ده که م که تو زور بایه خی
پیده دهی. وه نه ویش بایه خ به تو ده دات. گرنگی به وه مه ده که
ئایا نه و وا بیر ده کاته وه تو هه ولده دهیت بیخه یته ته له وه یان
به دوا ی که مژه یه کدا ده گه رینیت تا مندا له کانتی پی به خیو بکهیت.

دایکه سه لته کان له چوارددهوری زهوی باوه پریان وایه له گهل ههسته سروشتیه کان بایه خه که یان و پاریزگاریان له بهر زترین ناستدا دهر باره ی ئه و پیاوانه ی که تازه ناسیویانن، منداله کانیاں له گهلاندا پاریزراو نابن، به لام خاتونه کان ئه مه نهینیه که یه، ئه مه به دلنیا ییه وه فیللی پیاوه فیل بازه کانه که خویان یاسای یاریه که یان داناوه و ده یانه ویت به و شیوه یه بیر بکه یته وه (باوه پری پی بکه ی).

ئافره ته کان له ژیر ئه و تر سه دا ده ژین، چونکه ئه و پیاوه فیللی لیکردوه تا به مشیوه یه بیر بکاته وه، تا توش باوه پری پی بکه ی، ئیمه له یاریه که بهرده وام ده بین تا بیکه ین به ئامانجی خومان، به بی هیچ ئه رک و بهر پر سیاریه تیه ک، ئه گهر به راستی پیاویکی باشت ئه ویت له ژیاندا، داوات له خوای گه وره کردوه تا خیزانیکت پی ببه خشیت، پیویسته له م بیر کردنه وه گه مزانه یه ت بوهستیت و ئه م پیاوه بناسیتیت به منداله کانت تا بتوانیت ئه وه ت بو دهر بکه ویت.

پیاوه راستگوکان ده زانن که ئه و ئافره تانه ی مندالیان هه یه ریکه وتنیکی گشتگیر ده که ن که منداله کانیش بگریته وه، وه توش له وه تیده گه یه ت که دایکیکی بهر پر سیاریتیت هه یه به رامبه ر منداله کانت.

به تایبه تی ئه گهر له سه ره تاوه ئه وه بدرکییت و پیتان بلنیت: من ته نها به دوای په یوه ندیه کدا ناگه پریم له گهل پیاویکدا تا له گهل بیت، به لکو هه ولی ئه وه ده ده م له گهل پیاویک یه کگرتوو ییه ک دروست بکه م و ئه ویش بیت به سه روکی خیزانه که م.

ئایا ده زانیت به یانیکی (پاگه یه ندراو) وه کو ئه مه چی ده گه یه نیت؟ خوشه ویسته یه که م (ژن) بهر پر سیاریه تیه بو تو (پیار).

تو به شینوازیکی به پریرانه و ږیک و پیکانه پیت ووتوه تاکه ږیکا
تا پیاویک بیته ناو ژیانته وه نه وه یه که بیت به به شیک له ژبانی
منداله کانت، منداله کانت به شیکن له ږیکه وتنه که، وه هرومه
یه کسر له ژبانتدا دهری ده کهیت نه گهر زانیت بو منداله کانت
گونجاو نیه، له گهل نهو زانیاریانه دا وه نهو داواکاریبانه ی که
رووبه پرویت کردوته وه، یان راده کات یان ه ولده دات تا بزانت
چون نه م کاره سر بگریټ، ده توانیت بانگی بکهیت تا له گهل
منداله کانتدا بیت بو باخچه ی ناژه لان، یان بانگهیشتی بکهیت بو
مالی دایکت بو ژهمیکی گوشت برژاندن، ته ماشای کرده وه کان و
قسه کانی بکه، نه گهر ووتی نه خیر نایم سهیری یاری توپی پی
ده که م ، نه زانی چی؟ له وانه یه نهو که سه گونجاوه که ی تو نه بیت،
زوربه ی کات، چونیته ده سټیگرډنی په یوه نډیه که نیشانه یه کی
باشه تا بزانت چون کوتایی پی دیت.

نه گهر پیاویکیښ هر له سه ره تاوه گرنگی به خیزانه کت
نه دات، چی وات لیده کات بیر بکه یته وه دوا ی نه وه ی له گهلیدا
ده خه ویت، خیزانه که تی خوشده ویت؟ به لام نه گهر نهو یارییه کی
بولد یان یارییه کی توپی پی بهینیت بو مال ه کت و له سر
زه وییه که دای بنیت، تا کاتر میړیک یاری پی بکات له گهل
خیزانه کت، یان بانگی تو و خیزانه کت بکات بو گه شتیک،
که واته نه م جوړه که سانه شایه نی مانه وهن له گهلندا.

بو هه موو نه وانه تان که ته نها بیر له لایه نی پاریزراو
بوون ده که یته وه، نه وه بزانه من پیت نالیم پیاویک بهینیت
ماله که ته وه که که میک دهیناسیت، وه به ته نهاش به جی بهینیت
له گهل منداله کانتدا، به دلنیا ییه وه، نه گهر تازه که سینک بناسیت
و بانگهیشتی بکهیت بو مال ه کت، نه واه به دریزای کاته که

له لای ده مینیتته وه و چاودیری ده کهیت تا دلنیا بیت که هیچ
هه لسه که وتیکی هه له به رامبه ر منداله کانت ناکات، راستگوبه، هیچ
پیاوینک نایه ته ماله که ته وه و هیچ هه لسه که وتیکی هه له به رامبه ر
منداله کانت ناکات کاتیک تو له ته نیشتیانه وه دانیشتیبتی. نه گهر
تو نه وهنده لهه بارودوخه ده ترسی نه وه هه میشه ده توانی بو
شوینیکی گشتی یان پارکینک بانگهیشتی بکهیت، که خه لکی
زوری تیابه و چاودیری هه لسه که وته کانی ده کن، نه گهر هه ر
خرابه یه کی کرد نه وه یه کسه ر له زیانت ده ری بکه بو هه موو
نه وانیه که ژوان له گهل نه وه پیاوانه دا داده نین که خاوه ن مندالن،
چاوه رینی نه وه ی لی مه که زور به زووی منداله کانیت پی
بناسیتیت، چونکه منداله که ی هه رچیه ک بیت نه وهنده له دایکی
نزیکه که بتوانیت بروات بو لای دایکی و پیی بلن که تو هاتوویت
بو مالیان، داوی نه وه یه کسه ر هاوسه ره کونه که ی یاسا کانی
چاودیریکردنی منداله که ده گو ریت، ناهیلیت منداله که ی له گهل
نافره تینکا بمینیتته وه که نایناسیت و نازانیت پیشینه ی چیه، کاتیک
که نه و ژنه بیه ویت له ماله کونه کهیدا بمینیتته وه.

که واته پیاوینک که خاوه ن مندال بیت له په یوه ندییه که ی
پیشوویدا پیویسته کاته کانی بهش بکات، تا کیشه له نیوان
دو ژنه که دا پروونه دات، تا دایکی منداله که ی، منداله که ی لی
ده رنه گریتته وه، نه گهر تو که سینک نه بیت پیاوه که بیه ویت
ماوه یه کی زور له گهل بمینیتته وه، نه وه ناکریت کیشه دروست
بکات، به هو ی تو وه له گهل دایکی منداله کهیدا، چونکه ده زانیت
که تو شایه نی نه وه هه موو سه ر ئیشه یه نیت، و کاتیک منداله که ی
ده گهریتته وه باسی تو ده کات لای دایکی، نه وه له میشکی خویدا
باکلای کردوته وه که تو شایه نی نه وه نیت، نه گهر داوای لیکردی

منداله کانی ببیتیت ئەوا بزانه خوی دهرانیت به موی ئەم کارهوه
تووشی کیشه ده بیت، به لام ده لیت قهینا چونکه تو شایه سی
ئه وه بیت، دوا ی ئه وه ی ژوانی پینجه می له گه لتا به ستووه، ئەوا
بیت ده لیت ده بیت ئەم یه کشه مه من و منداله کانم به چینه دهره وه.
چونکه ئەم یه کشه مه یه توبه ی ئه وه له گه ل منداله کان، که وانه
تو بوت روون ده بیته وه که ئەو نایه ویت تو له چوارده وری
منداله کانی بیت، ئەو نیشانت دها که تو شایه نی ئه وه نیت
که تووشی سه رنیشه ببیت به هوی تووه، به لام ئەگه ر شتیکی
وهک ئەمه ی ووت: من ئەم یه کشه مه یه منداله کان ده به م بو
که نار دهریا، یان بو پارک، بوچی توش نایه بیت له گه لمان؟ ئەو
بیرده کاته وه دوا ی خوی مامه له له گه ل هاوسه ری پینشویدا
ده کات، به لام له ئیستادا ده یه ویت کاتی زیاتر له گه ل تو و
منداله کان به سه ر بیات.

ئایا ده ته ویت بوت دهر بکه ویت که ئەو تایبه تمه ندیه کانی
باوکیکی باشی تیدایه یان نا؟ ئەم لیسته ی خواره وه مسوکه رنیه،
به لام به دلنیا ییه وه چه ند وزه یه کت ده داتی بو بیرکردنه وه کانت
دهرباره ی ئەو شتانه ی که پینو یسته ره چاوییان بکه یت، تابزانیت
ئەم پیاوه بو تو گونجاوه یان بو منداله کانت گونجاوه، یان
ده بیت رابکه یت و منداله کانت به یه یت به ره و ئاراسته یه کی تر.

تو بوت دهرده که ویت ئەو باوکیکی باش ده بیت ئەگه ر:

۱- پینی ووتی مندالانی خوشده ویت، وه زور ئاره زو وومهنده
که رۆژیک له رۆژان ببیت به خاوه نی مندال.

۲- به دلنیا ییه وه زور گرنگی به وه ده دات که منداله کانت
بناسیت.

۳- وه کاتیک دیت بو مالتان دیاری له گه ل خوی دینیت... بو

منداله کان (بیگوومان نه گهر ئیکس بوکسی بق میکی هینا خوی
تا چند کاتر میتریک دیار نه ما، نهوا له وانه یه نه مه کیشه بیت).
۴- پیشانی منداله کانی ده دات که زور به راستگویانه توی
(دایکبانی) به دله و خوشیده ویت.
۵- ژوانه که ده کات به ژوانیکی هاورنیانه بق منداله کانت و
به شداریشیان پیده کات.
۶- تو و منداله کانیش دات بق کلیسه.
۷- نه و ئیشیکی باشی هیه و میژوویه کی جیگیری کاری
هیه.

۸- نه و له گهل دایکیدا باش مامه له ده کات، جار جارش
سردنی ده کات، به مهر جیک له و جوړه کورانه نه بن که په یوه سته
به دایکیه وه (کورپی دایکی خوی، که له پیشتردا باسم کرد).
۹- خوشکه زا و برازا کانی کاتیکی خوشی له گهل به سهر
ده بن.

۱۰- یارمه تی به ختوکردنی خوشک و برا بچوکه کانی داوه
کاتیک که نه و مندال بووه.
۱۱- نه گهر ئاژه لیک مالی هه بیت و گرنگی پیدات خواردنی
داتی.

۱۲- ماله که ی به خاوتنی راده گریت، ده شزانیت چند
ژه میکی خوش ئاماده بکات.
۱۳- له پرووی مادییه وه له توانایدا بیت تو و منداله کانی
به ختو بکات وه هه زیش بکات.

۱۴- ده توانیت و ئاماده شه یه کیک له منداله کانت ئازارییان
پیده گات ته داویان بکات) نه گهر پنی ووتبیتی که دکتوره به لام
دهستی کرد به هه ناسه دانی له پر کاتیک خوین ده بینیت نه مه

له وانه يه كيشه بيت).

۱۵_ نابوريت هوه كاتيك دايبي ده بينيت.

۱۶_ ده توانيت له گهل منداله كانت پيس بيت و به سونده ي
ناو بيان شوات و ياري له گهل منداله كان دهكات له پارک و كه نار
دهريا، وه زوريشي حهز لني بووه (وه ناشته ويت تامه زروي
ياريكردن بيت به بوكه شوشه).

۱۷_ زور تور ه ناييت كاتيك كه كه سيك خواردن برژيت
و ئوتومبيله كه ي پيس بكات، يان جي پييه كي قوراي له ناو
ئوتومبيله كه ي جي بهيلىت، نه مه نه وه دهرده خات كه نه و تور ه
نايت دهر باره ي مندالي پيس و چه پهل. (هيچ شتيك ئوتومبيل
پيس ناكات هينده ي مندا).

۱۸_ يتوانيت له يارييه كي كيپر كي دا بهرگه بگريت و وا
بكات منداله كه لني بباته وه (تيپيني نه وه بكه كه نه گهر دهنگي
بهرز كرده وه و به منداله ههشت سالانه كه تي ووت من له توم
بردوته وه نه و نه مه تايبه تمه نديه كي باشي باوك بوون نييه).

۱۹_ نه و ئاماده بيت و تواناي نه وه ي هه بيت كه فيرت
بكات چون رهز شيك بكه يت، نه مه نيشاني ده دات كه كه سيكي
ئارامگره.

۲۰_ نه و ئاماده ده بيت كه بچيت بؤ كو بوونه وه كاني
خيزانه كه له گهل منداله كانتدا ته نانه ت نه و كاتانه شي گوئي له
چيروك بووه دهر باره ي پوره شيته كه ت سه لمه، كه سه رخوش
ده بيت و ناوي هاوړي كوپره كه ت ده بينيت به دهنگي بهرن.

۲۱_ به راستي به لايه وه گرنگه منداله كه ت له قوتابخانه
چون هه لسو كه وت دهكات، نهك ته نها هاني بدات نمره ي باش
به ده ست بهييت، بهلكو پيشنياري بؤبكات كه چون بيت به

که سیکي نمونه یی.

۲۲_ ئەو ده توانیت به نه رمی مامه له له گهل منداله کانت بکات، به لام له تواناشیدایه که میک رهق هه لسوکه وت بکات (به لام ناشته ویت له ماوه ی نیو کاتژمیری یه که مدا، پشتینه که ی بکاته وه و له منداله کانت بدات، ده زانم منداله کان ده توانن هاروماجی بکن به لام ئەوه که میک زۆره).

۲۳_ ئەو توانای لی خوشبوونی هه یه، کاتیک که منداله کات هه لسوکه وتیکی قیزه ون ده کات، که شایه نی لی خوش بوون نیه. ئافره ته به هیز ، سه ره بخو ، سه له ته کان.

جیهان به بی ئافره ت، وه کو ئەمه ی لیدیت: پیاوه کان ریشیان ناتاشن و خوشیان ناشون و ته نانه ت کاریش ناکه ن، جل و به رگه کانمان زۆر ساده ده بیت، پانتۆل و تیشیرت و گوره وی، یان چهند کاله یه ک ئەگه ر زۆر پتویستمان به چوونه دهره وه بیت.

هیچ پتویستیه ک به قاپ بۆ میوه ناکات، یان خواردنی زۆر. قاپیکی پلاستیک یان دووان له گهل پیتزایه کی سارد و که میک بیره به س ده بیت، که مترین که لوپه لی ناو مالیشمان ده بیت وه کو ئەمانه: قه نه فه یه ک بتوانریت پشته که ی پال بدریتته وه (قه نه فه ی جولاو)، سه لاجه یه ک، ته له فیزیۆنیک زۆر گه وره و کوئترۆلیک. ئیمه ته نها پتویستمان به دوو که نالی ته له فیزیۆنی هه یه که (ئی ئیس پی ئین ، ئی ئیس پی ئین ۲) وه پتویست ناکات برۆین بر پشووه که شت ته نها برۆین بۆ (لاس فینگاس) به سه.

چونکه له وی هه موو شتیکی لێیه، که ئیمه ده مانه ویت. ده توانیت له وی قوما ر بکه یت و جگه ره بکیشیت، و پارچه ی گوشت بخویت، یاری گولف بکه یت، و به چیت بۆ یانه، پتویست

به دروشمی ۹ نهوهی له لاس فیکاس پرووده دات هه ره له لاس
فیکاس ده مینیتیه وه (نهیه.

چونکه هه رچونیک بیت پیاوان ناچن باسی بکن که چیان
کردوو له وهی، و هه موو نهوهی که ده مهویتی بیلیم خانمان
نهوهیه که پیاوان به راستی بویه وهری زور سادهن، هه زیشیان
له کردنی شتانی سادیهیه، نه گهر ژنان له ژیاندا نه بن، به لام
نیوهی ژنان ماموستای چاره سه رکردنن. به دریتزای پوزده که
کارده کهیت، دواتر ده گه پینیتیه وه بق ماله وه تا وه کو رولی
خویان وهک هاوسه و دایک یان هه ر شتیکی دیکه بگنن:
وه منداله کان پهروه رده ده کهیت (زوریکی له نیوه هه نه کاره
ده کهن به بی یارمه تی پیاوینک که باوکایه تیان بق بکات): وه
زور بهی بریاره کانی کرینی شتیکی له ماله که دا ده دهیت، وه پلهی
سه ره کی و گرنک له کومپانیاکاندا به پیتوه ده بهن (زور به تان
زور سه رکه وو تووترن له و پیاوانه ی له ژیاندا به): وه
سه رکه و توون له زانکوکاندا، وه سه رده که ون به سه ر پیاوه کاند:
وه پشتگیری کلنسه و پهروه رده ی مندالان ده کهن له سیسته می
خویندندا و وزه ده به خشن به میشکیان، نیمه ی پیاو پیشوازی
له م کاره تان ده کهین و بهرز دهینرخیتین وهک نهوهی خوتان
ده یزانن. (چونکه هه ندیکجار شانازیمان _ غرورمان _ پنگریمان
لیده کات دان به وه دا بنیتین).

به لام پیاو نازانیت هیزی ژن له توانای چاره سه رکردن و
ره هتار کردنیته تی له گهل شته کان. له نیمه وایه هیزی تو له شتی
زور سادوه سه رچاوه ی گرتوو، تو ژنیت، وه نیمه ی پیاویش
هه موو شتیکی که له توانای مروفا بیت ده یکهین تا کارت تی
بکات وه تا به هوی نهوه وه له کوتایدا بتوانین له گهل تو بین، وه

تۆشەر ھیز و پالئەرەى كە ھەموو بۆژىك وامان لىدەكات لەخەو
ھەلسىن.

پیاو دەرواته دەرەو و ئیش دەدۆزنەو و ھەولى نەواوەتى
دەدەن بۆ پارە پەيدا كەردن بەھۆى ژانەو، وە ئۆتۆمبىلى
گرانبەھا لىدەخوړىن بەھۆى ژانەو، جلى جوان دەپۆشىن و
بۆنى خوش لەخۆمان دەدەين و قژمان چاك دەكەين تاوێكو
لەچارى تۆدا جوان و كەشخە دەرېكەوين. ئىمە ھەموو ئەمانە
دەكەين چونكە ھەرچەند لەيارىيەكەدا پىش بکەوين زياتر لەتۆو
بەدەست دەھىنين.

تۆ خەلاتە گەرەكەى لاى ئىمە....

لەوانەيە ھەندىكتان ئەم قسەيەتان لا ناخۆش بىت و بتان
رەنجىيت، بەلام ئەمە بەراستى و خۆشەويستىو دەلىم بۆ
رەگەزى بەرامبەر: لە شوينىكى رىگاگەدا، ژنان بينايان بۆ ئەمە
لەدەست داو، لەوانەيە بەشىكى بۆ ئەو بەگەرپتەو كەئىمەى
پياوان زۆر يارى و فيلمان كەردوو و ھەلەى زۆرىشمان
كەردوو—بەجۆرىك ھەمووتان بېرواتان وايە كە ئىوە لاى ئىمە
گرنگ نين، بەھۆى كارە خراپەكانى ئىمەو. لەوانەشە بەھۆى
پەروەردەكردنى ژانەو بىت لەم پۆژانەدا—كە ھاندەدرين لە
لايەن دايك، پور، داپىرەو ئامۆژگارىيەكەرە مەينەكانەو پەنيان
دەلین: خۆت پەروەردە بکە و ئىشىك بەدەست بەينە تا بىت
بە ژنىكى سەربەخۆ، ئەگەر باجەكەى ھەرچەك. بىت، ئەگەر
پىويستى كەرد پەيوەنديە جدييەكان دوا بخەيت يان لەوانەيە
ئىوە بىزار بووين بەدەست خولياى ھەميشەيى مېدياوە بەبى
ھەلەيى، وەكو ھەموو شتەكانى كە لە گۆڤارەكاندايە و بەرنامە

تەلەفیزیونیەکان و بازرگانیهکان و تورە کۆمه لایەتیهکان... هتد.
کە هانتان دەدات ئەوەی لە دەستان بیت بیکەن تاوەکو
لە (هالی بیری و بیۆن سی) بچیت، ئەگەر دەتەوێت سەرئەجی
پیاویکی باش بۆ لای خۆت رابکیشیت، لەگەڵ ئەوەی ئێوە
خۆتان خاوەنی جوانیهکی ناوازه ن هێچ کەسێک ناتوانیت وەکو
هالی بیت هالی خۆی دەبیت و کەسێش ناتوانیت بیۆن سی بیت
بیۆن سی خۆی دەبیت.

هەرچیه ک بیت، پیاوان ئیستا چیت ناتوانن بکەن بەو بەشە
ناوازه ی تۆ کە واتلیدەکات ژن بیت— ئەو شتە ی کە واتلیدەکات
لە چاوی ئێمەدا لەو پەری جوانیدا بیت و واش لە ئێمە بکات هەست
بکەن کە پیاوین. هەروەکو پشتریش و وتم: پیاو خۆشەوێستی
خۆیت بۆ دەردەبەریت لە پێی دان نان بە خۆشەوێستیه کەیدا
و داوین کردنت و پارێزگاری کردنت لەبەر ئەوە ئەمە مانای
ئەوەیه ئەگەر تۆ خاوەنی پارە ی خۆت و ئۆتۆمبیلی خۆت و
خانوی خۆت و سیستەمی ئاگادار کردنەوه و دەمانچە و سەگی
پاسەوانی بیت، وە تۆ بە ئاشکرا هاوار دەکەیت کە پێویستت
بە پیاویک نیه دابینکەرت بیت و بپارێزیت، ئەوکات ئێمەش
دەزانین کە پێویستت ناکات لەو ئێوەندەدا بین، جا بۆ دەبیت
پێویستت بە ئێمە بیت لە کاتی کدا خۆت ئەو هەموو شتەت هەیه.

خانمە کەم بەهەلە تێمەگە لەوەی لێرەدا دەیلێم. ئێمە هێچ
هەلەیهک لەوەدا نابینن کە خاوەنی ژیا نیکی تێر و تەسەلی خۆت
بیت— تۆ دەتوانیت خاوەنی خانوی خۆت بیت و خاوەنی پارە
و ئۆتۆمبیلی خۆت بیت، وە دەشتوانیت خاوەنی سیستەمی
چاودێری خۆت و سەگی پاسەوانی و چەکیش بیت. بەلام ئەگەر
هەرگیز رێگە بەو پیاوه نەدەیت کە بە شوێن بەرەستەیتانی

هست و سوزی تورهیه، که توانای خویت نیشان بدات
له داینگردن و پاراستن، نه وکات چون خوشه ویستی خوی بۆ
ژبیک دهر بپریت که ریگه ی پینادات وهکو پیاویک هست بکات؟
بیگومان نه و شتانه ی که له ریگه ی پاره و زانسته وه (بروانامه)
وه به ده ست هیناوه هیچیان ناکات به که وره یی په یوه ندیت له گهل
پیاویک، وه «دی ئین نه ی» پیاوان ریگه به مه نادات، شیکردنه وه:
ئیمه ریزی نه وه ده گرین که ژنان وهکو پیاو مامه له مان له گهل
بکه، وه کاتیک واتلیکردین هست بکه ین تو پتویست
به ئیمه یه. وه ئیمه ده زانین که پتویستیمان بۆ هه ستردن به وه ی
که کسان پتویستین و داواکراوین، زور زیاتره له وه ی خومان
دهری دهرین: ئیمه پتویسته هست بکه ین که تو پتویست به
ئیمه یه، تا وهکو چاره نووسی خومان وهکو پیاویک به ئینه دی.
بیگومان، گویم له ژنان بووه ده لێن: «من خوم بچوک
ناکه مه وه، ته نها له بهر نه وه ی نه وه هست بکات پیاوه — نه که
نه و پیاوه نه توانیت مامه له له گهل پاره کانم و سه رکه و تته کانم
و سه ربه خویم بکات، که واته نه و ناتوانیت مامه له له گهل خودی
مندا بکات!»، ئیمه له ژنه به هیزه کان تیده که ین و ده شتوانین
زورباش مامه له یان له گهل بکه ین، له راستیدا ئیمه ژنانی به هیز
دروست ده که ین — ژنانیک که «مامه له» ده که ن به باشی. وه
لای که س شاراوه نیه که تو وا له پیاوه که ت ده که یت باره پر بکات
نه و سه روکی خیزانه که یه، به لام له راستیدا نه وه ی که برپاره
کرنگه کانی په یوه ست به ماله وه و مندا له کان ده دا تویت. وه لای
هه مووانیش روونه که گرنگ نیه پیاو پاره په یدا بکات، چونکه
هر تو لایه نه مادیه کانت له نه ستویه و چونیته خه ر جکردنیا
بباری ده که یت، وه ئاشکرا شه کاتیک ده مه قالی ده که ین ئیمه

خۆمان به راست دهزانین، به لام دهزانین له کوتایدا نه گهر
بمانه ویت ئاگر به ست بکهین ههر تو به شیوازی خوت دهیکهیت.
ئیمه هیچ کیشه به کمان له گهل ههموو نه مانه نیه، به لام نه گهر تو
نه شته تایبه تانهت ووت به بین نه وهی ره چاوی بۆلی ئیمه وهی
سه روکی خیزان بکهی، یان بۆلی ئیمه به هیچ شتیک نه زانی نه
کات ئیمه نامانه ویت په یوه ندیت له گهل دابننن، چونکه ئیمه وا
بیر ده کهینه وه که نه گهر تو پارهی خوتت هه بیت ئیتر پیو یست
به پارهی ئیمه نیه و نه گهر تو له وه رزشی کاراتیدا زورباشیت
و بتوانی که سیک بدهی به زه ویدا، که واته تو پیو یست
به پاریزگاری ئیمه نیه. نه گهر ئیمه له تواناماندا نه بوو نه دور
شتهت بو نه نجام بدهین له و سئ شته بنه په تیهی که که سایه تی
ئیمه ی پیاو دیاری دهکات دابینکردن و پاراستن نه و
دلنیا به که ههر گیز دان به خوشه ویستی خۆماندا ناننن بۆت.
وه ههر گیزیش نالین «من پیاوه کهی تو»، نه گهر تو نه هیلیت
هه ست به ته واوی که سایه تی خۆمان بکهین و له جیکه ی نه وه
له کوتایدا چی روودهدات؟ ئیمه له گهلت دهخه وین و دواتر به پری
خۆماندا ده بۆین، نه مه راستیه کی تاله به لام راستیه.

کاتیک گنج بووم، له گهل ژنیکدا بووم پیم وابوو
که خوشمه ویت، وازم له زانکو هینا، دهستمکرد به کارکردن
لیزه و له وئ، وه رینگای خۆمم دۆزییه وه له کۆمیدیدا، وه
نه و ژنه زور یارمه تی دام: من زور هه ولم ده دا وتیده کۆشام،
نه ویش خه رجیه کانی دابین ده کرد، دان به وه دا ده نیم، به لام
ههستم به که می خۆم ده کرد له دابینکردنی خه رجیه کان و
دابینکردنی نه وهی ماله که پیو یستیه تی، بینیت؟ نه مه ههموو
نه وهیه که له په یوه ندیه کی راسته قینه دا گرنگه، واته هه ستردن

به هاوسه مگی ته نانه ت له ناو جه رگی ته نگه ژه و ناخوشیه کانیشدا،
وه بیگومان ته نگه ژه و ناخوشیش هه ر بوونی ده بیت، نهی کاتی
هاوسه رگیری به لینی چیتدا؟ له خوشی و ناخوشیدا بیکه وه
ده مینینه وه وه کاتی نه خوشی و له شساخیدا! بیگومان به کیک
نه خوشده که ویت. وه له دهوله مهندي و هه ژاریشدا. بیگومان
که سیش ههیه که مایه پرچ ده بن و به ته واوی لی ده بیت وه،
بیگومان کاتی خراب هه ر بوونی ده بیت.

پر سیاره که نه وهیه چون مامه له له گه ل نه م بارودوخه بکه م؟
جاریک، هاوړیکه کم نه مهی بو وونکردمه وه: پوژیک له گه ل
هاوسه رکه ی پوشتبوو بو دوکانی سه وزه و میوه، وه ژنه که ی
عاره بانه که ی پرکردبوو له و شتانه ی که ماله وه پنیوستانه —
هه ر له گوشت و سه وزه وات و میوه و خواردنه وه، وه هه موو
شتیک، وه کاتیک که شتن به راره وی شهر به تی نه نه ناس، ده بیت
شتیک بزانیته — هاوړیکه م زور حه زی له شهر به تی نه نه ناسه و
حیله له پارچه گوشته به نه نه ناس خوشکراییت — وه کاتیک
به راره وه دا تیپه ر بوو بوو، ریک بوتله شهر به ته که ی هه لگرتبوو
تا شوینی سه وزه و میوه کان بیری له وه نه کردبویه وه و
خستویه ناو عاره بانه که وه ، له م کاته دا ژنه که شی پستی له وی
بوو، به لام کاتیک ناوړی دابویه وه شهر به تی نه نه ناسه که ی
بینی بوو له عاره بانه که دا له سه ر نه و شتانه ی که هه لیگرتبوو،
ژنه که شهر به ته که ی هه لگرتبوو ووتبووی: «نه مه چیه؟» وه
هاوړیکه شم زور به ساره یی ووتبووی: «شهر به تی نه نه ناس»
ژنه که ش ووتبووی: «کی شهر به تی نه نه ناسی له ناو عاره بانه که
داناوه؟» هاوړیکه م به شله ژاوی ووتبووی: «من دامناوه،
بو خاتری خوا کینی تر بوتلی شهر به تی نه نه ناس بخاته

عاره بانه که مانه وه؟» ژنه که ش تفيکی کردو ووتی: «تو؟ خو
هیچ پاره یه کت پی نیه؟» درای شتیکی کرد که جیگای باوهر
نیه: بوتله شهر به ته که ی هه لگرتوو به نه نقه ست دای به زه ویدا
و خستیه خواره وه! وه کاتیک که وته سهر زه وی دهنگیکی
به رزی لینوه هات و بوو به هه زار پارچه شوشه ی بچوکه وه،
وه شهو شهر به ته زهرده بهو ناوهدا بلالو بویه وه و چه ند
نینجیک دوورتر له قاچه کانییه وه، دواتر ژنه که سه یریکی شوشه
شکاوه کانی کرد و سه یریکی پیاووه که ی کرد به رقه وه و پالی
به عاره بانه که وه نا و دوور که و ته وه له شوشه شکاوه کان. —
پیاووه که ی بوشته دهره وه و له دهره وه ی فروشگا که چاره پنی
کرد: له کوتایدا ژنه که ی هاته دهره وه، هاوړیکه م میوه و
سه وزه کانی به چاوی پر فرمیسه که وه خسته ناو ئوتومبیله که وه!
تو نازانی ئه مه چهن دیک نازاری ئه م پیاووه ی دا.

هاوړیکه م دهیزانی که هیچ پاره یه کی پی نیه، به لام هه موو
ئه وه ی که شهو ویستی بوتلیک شهر به ته ی نه فره تی بوو، شهو ژنه
به م کاره ی لهو کاته دا ئه وه ی نیشاندا که به پیاوی نازانیت، ژنه که
ویستی له وساته دا شهو به سه لمینیت که پیشتر دهیزانی — که
میرده که ی رولی خوی وه کو دابینکه ریک ناگیریت. من پیشنیاری
شهو ناکه م که شهو ژنه مافی ئه وه ی نیه پیاویکی هه بیت کار
بکات، به لام شهو گهر شهو پیاووه ی بناسیایه — وه پیاوانی به گشتی
بناسیایه — تیده که گشت شهو شته ی دهیه ویت و پیویستی ته ی
دهستی ناکه ویت له پیاووه که ی، شهو گهر وا هه ست بکات پیاو
نیه. کاره کانی ژنه که ته نها دهینه هوکاری دوورخسته وه ی
میرده که ی له خوی، دوا ی شهو زوری نه خایاند، پیاووه که ی
به جینی هیشت.

بگوازبتهوه بو شوینیکی تر. بهلام تو دهبیت رینگه بدهی پیاو
دهرکاره بکات: بلی «ئهمه زور قورسه، ئهمه کاری پیاوانه»
بلی، تو راسته کهیت—قوله کانت له هیچی کهم نیه و خوت
توانای نهوت ههیه که ده رگای ئوتۆمبیله که بکه یتهوه، بهلام نهو
کاره مه که، کاتیک له گهل پیاوینک ده رۆیت بو شوینیک لینی که رپی
وهکو خانمیک مامه لهت له گهل بکات و ده رگای ئوتۆمبیله کهت بو
بکاتهوه، ئه گهر خوی نهو کارهی نه کرد نهوا له لایه کی نهو ده رگا
نه رهتیه بوسته و چاوه رپی بکه تاوه کو تیبینی نهوه بکات که
پیویسته دابه زیت له ئوتۆمبیله که و بیت بو لات و ده رگا کهت بو
بکاتهوه، چونکه ئهمه کاری نهوه.

ئیمه ده زانین پارهت زوره تاوه کو پارهی خواردنه که بدهیت
له ریستورانته، بهلام دانیشه با نهو حسابه که بدات، پیویسته
له سهری ئهمه بکات کاتیک له گهل ژنیک ده چیتته ده رهوه بو
ژوانیک.

بهلی، تو مروفیکی سه ره به خویت و پیویستت به کهس نیه
زبله کهت بو فری بدات، یان تابلوت بو ههلبواسیت، وه یان
بجیت بو کوگای ماله که و که رهسته ی چاککردنی به لۆعه و
دهستشۆره کهت بو بهینیت.

بهلام درۆتان بو ناکهم: ئه گهر تو دهست بخه یته سهر
دهمت، که تو نازانیت چی بکهیت، یان هیزی نهوت نیه، دلنیا به
پیاوه کهت ههنگاو ده نیت بو چاره سه ره کردنی ئهمه، له به رخاتری
تو—ئه گهر تو زه رده خه نه یه کی له ده وه بو بکهیت و بلییت:
«نازیزم، زور سوپاس که له بهر من ئهمه ده که ی—من نازانم
که بهینی تو چی بکه م».

بینیت، زور به ی پیاوان ده بن به باشترین پیاو ئه گهر داوایان

لی بگریست بین، باشه، نیمه لهم سهرده مه داین و ژنانیش زوریهی
نهم رولانه به پیویست نازانن—من دان به وهدا ده نیم، به لام،
هه ندی کات یان نه وهدا ده بیت نیوه قبولی بکه ن که ژنیکی به هیزی
ته نها بن، یان ده کشینه وه و ته نها وهک خانمیک ده میتیه وه.
ژنان هه موو روله کان ده گیرن هه موو کات—جا بق وایت
کاتیک شته که بهم شیوهی لن بیت، تو نات ه ویت نه و روله بگریست،
ته نانه کاتیکیش که ده زانی نه وهی ده ته ویت و ناره زوومه ندی
بیت ده به خشیت؟ و ماوهیه کی دریز، بیه به کچیک که ناسودت
دهکات، بوچی ده رفه تیک بق پشوودان وهرناگریست؟ بوخاتری
خوا من به لیت پنده دم که نه وه هینده گران نیه. خو نامریت،
نهمه ریک نه وهیه که تو ده ته ویت.

نه گریه ک توز ریزو پیزانین نیشان بدهیت، پیاو باز ده دات
تا نه و کارهت بو بکات.

نهمه سه بارهت به هاوسه ره که مه: روریک تی ناپه ریت
که نیمه چند جاریک ستایشی یه ک نه کهین. به لام له روریک
تایبه تا بهم دوا بیانه، کاتیک منی به جن هیشت لای مناله کان و
خوی هه ندی کاری رورانهی ده کرد و هه ندی کاری چوارده وری
ماله کی کرد، نه و منی بینی بوو که بیزار بووم له دوا که ورتی
مناله کان، دوا که ورتی مناله کان کاریک نیه من بیکه م، مه به ستم
نه وهیه ده توانم بیکه م، به لام زور بیزار که ره، که چی کاتیک
مارجوری هاته ژوره وه و بیزاری به پرو خسار مه وه دیار بوو،
زور به جوانی سهیریک کردم و وتی: «ستیف، زور سوپاس
که ناگات له مناله کان بوو—تو باو کیکی نایابیت»، کورینه
ناتوانم پیتان بلیم که چند هه ستم به خوشی کرد. ریک نه و
قسانه ی له دم هاته ده ره وه که من هیواخواز بووم بیلیت، تا

ماگام له منداله کان بیت و به بیده تگی بمیننه وه کاتیک شهو خهریکی
مار اوکردنی نیشه کانی بوو، نه گهر شهو ستایش کردنه نه بوايه
من فاقه تم دهجوو له دانیشتن له گهل مناله کان به دريژای پوزه که،
له گاتیکدا زور شتی دیکه هه بوو ده مویت بیکه م، به لام شهو
ستایش کردنه بیرى هینامه وه که بوچی من له یاریه که دام و
به تاییه تیش گرنگی بوونی ماجوری له تیمه که دا (خیزانه که دا).

باشترین ریگا بوو ده رخستنی باشترینی پیاوه که ت،
ستایش کردن و بهرز نرخاندنی کاره کانیه تی، نهک که مکردنه وه
و شکاندنه وهی. و باشترین ریگا بوو ستایش کردنی شهو یه که تو
کچیک بیت و لیتی گهری شهویش پیاو بیت. به شیوه یه کی تاییه تی.
من لهو بیاوه په دام که کچ بوون شیوه یه کی هونه ری ون
بووه له نیستادا — شتیک که هه موو ژنیک ده توانیت وانه یه کی لی
دهر بگریت. له بهر شهو وه من زور به ئازادانه نیشتاد ده دم که چون
بیت به کچیک له هه ندیک بارودوخی گرنگدا که له گهل پیاوینکدا
بیت.

گره نیت ده که م نه گهر پیاویک بیت شایه نی پیزو ستایش
بیت نه را هه میشه له گهل ده بیت.

چون وهکو کچیک بیت له ژوواندا:

پنی مه لی حهزت له چ شوینیکه برۆی بۆی ته نها جووری
نهو خواردنه و شهو که شهی پی بلی که حهزت لینه تی و چیرۆی
لیوه ده گریت، ئینجا لیتی گهری بائه و شوینیک بدوزینه وه
که هست بکات تو لیتی رازیت و حهزت لینه تی.

پیی مهلی ده توانیت شو فیری بکهیت — لینی گهری بانه و
منگه به نیت بو نه و شوینه ی که ده ته ویت.
پیی مهلی ده ته ویت خه رجیه کانی له کهل بهش بکهیت —
لینی گهری نه و بیدات.
بابگه یشتی ماله که تی مه که — ماچیکی بکه و شه و شادی
لی بکه، لینی گهری با بیدوزیته وه که پیویسته چی بکات، تا
تو به ده ست بهینیت (به لام نه ک پیش ته و او بوونی ماوه ی ۹۰
روژه که).

چۆن وهک کچیک ده رده که ویت له ماله وه

— هه ولمه ده ده ستشوره که یان ئو توبیله که یان ته والیته که
چاک بکهیت، یان هه ر شتیکی تر — لینی گهری با نه و بیکات.
— زبله که فری مه ده و دیواره کان بویه مه که، چیمه نه که
کورت مه که ره وه — چونکه نه مه ئیشی نه وه.
— شتومه کی قورس هه لمه گره — نه مه ئیشی پیاوه
که خاوه نی ماسولکه ی به هیزه بو گواستنه وه ی قه نه فه و
ته له فیزون و دولابه که و نه م جوړه شتانه.
— مه ترسه له ئاماده کردنی ژه میک زیاتر — چونکه مه تبه خ
هاورپی هه ردو و کتانه و ده توانن پیکه وه بیکه ن.
— هه موو شه ویک تیشیرتی خه وتن له به رمه که —
له به رکردنی هه ندیک جل و به رگی سه رنج پراکیش زیانی بو
کهس نیه.

—۱۴—

چون ئەلقەكە بە دەست بهێنیت.

پیارهكەت دەزانیت تو چیت دەویت: دواين ئەرک — ئەلقەكە.
ئەویش دەزانیت كەخوی چی دەویت: تو.

شتیكى ئاشكرايه، له بهرئەوه خوی دەچیت بۆ لای خشل
فرۆش و مستیلهیهكى جوان و قورسی ئەلماس هەلدهگریت و
روتر سیناریۆی ئەوه دهكات كه له سهەر چۆك دابنیشیت و تا
نیت «هاوسەرگیریم له گهل دهكهیت» ههروهك و گورانییژی
به‌دوبانگی براوهی خهلاتی گرامی (سیهل میند) كه ئەمه‌ی
کردووه بو نمایشکاریکی جلوبه‌رگ (هایدی کلۆم) و خانویه‌کی
به‌فری له‌كه‌نار ده‌ریا بو کردووه، وه هه‌روه‌ها بانگه‌یشت کردنی
بو ئامه‌گ، به‌لام داواکاریه‌كه‌ی تو به‌م شیوه‌یه‌ پوونادات و
به‌شیوازی ره‌فتاری پیاوه‌كه‌دا دیاره، كه‌نایاته‌ پێشه‌ره به‌م
زوانه، وه تو هه‌ر چاوه‌ری ده‌كه‌ی و چاوه‌ری ده‌كه‌ی و
كه‌میکه‌ تر چاوه‌ری ده‌كه‌ی، ئەمه‌ چیرۆکی زۆریك له‌ژنان و
كه‌چنه‌ كه‌به‌جیدی تیده‌كوشن نه‌ك ته‌نها له‌به‌رئەوه‌ی پیاوه‌كانیان
خوشده‌ویت، به‌لكو ده‌یان‌ه‌ویت بۆ پیاوه‌كانیان ب‌سه‌لمینن

که نه وان ژنه شیاوه کهن، وه هه مووان ده زانن بوئه ره ی
بیسه لمینیت که که سینی شیاویت هه موو ئه و شتانه ده که بیت
که له سه رت پتویسته وه کو ژنیک پالپشی کردنی هاوسوژی
پیاوه که ی، وه به وه فا بیت، وه له گه لی بخواویت و پتی بلینیت
خوشمده ویتی. وه له وانیه له گه لی بژیت و مندالی بز بخته وه
و په یوه ندیه کی زور تیکه ل و نزیکت هه بیت له گه ل دایکی و
خوشکه کانی و هاوړیکانی.

به کورتی، هه موو ئه وه ی پتویستیه تی و ده یه ویت پتی
ده به خشیت.

سه یری «نامه کانی ستر و بیری» ئه م جاره بکه، که له لایه ن
گویگریکه وه نیردراوه به خوی ده لیت «زهنگی کاترمیری
بایولوجی» ژنیک ته نه یه و ته مه نی ۲۱ ساله، وه هیه مندالینکی
نیه، ماوه ی سی ساله له په یوه ندی دایه له گه ل پیاوړیکدا:

«نه و پیاوه پیم ده لیت خوشمده ویت و ده یه ویت مندالی بو
بخه مه وه. کاترمیره بایولوجیه که م زهنگ لیده دا وه کو شیت. وه
سالی رابردو و هه ولماندا مندالیکمان بیت و من دووکیان بیم،
بی سود بوو (من پیم وایه نه مه ئاماژه که یه). من پیم وایه کیشه ی
من نه وه یه که نه و په یوه ندیه کی پابه ند و هاوسه رگیری ناویت،
چونکه نایه ویت به رپرس بیت له هیه که سیک. به درپژایی ئه و
ماوه ی که په یوه ندیم له گه لی هه بوو و دیار بوو که من جیاوازم
له و ژنانه ی پیشتر په یوه ندی له گه لیان هه بووه، من هه میشه
له لای بووم کاتیک شتیکی به سه ر بهاتایه، وه وازی له کاره که ی
هینا که باوکی مرد، بو ماوه ی چهند مانگیک بیکار مایه وه، من
هاندهری بووم و یارمه تی مادیم ددها، من چاوه پروان بووم و
به میوابووم که هاوسه رگیریم له گه ل بکات، چونکه پیم وابوو

« که سیکي دیکه نادۆز مه وه بیه ویت مندالی له من هه بیته، ئایا
من که مزهم که چاوه پیتی ده کهم؟ وه ئایا هه روا واز له بابته که
بهینتم؟ »

ئهم ژنه و ژماره یه کی زۆرتتریش له دۆخی هاوشیوهی
ئهمدان، که ناتوانن تینگه ن بۆچی دوا ی ئهم هه موو تیکوشان و
رهنج، پیاو ئاماده نیه یه ک شتی پییبه خشیته که ده یه ویت.

باشه، با بۆتۆش و ئه ویشی چاره بکه م، پیاوه که ت داوای
هاوسه رگیری لی نه کردووی له بهر یه کینک له م هۆکارانه: (۱)
یان هیشتا هاوسه ری ژنیکی تره. (۲) یان تو ئه و ژنه نیت که ئه و
ده یه ویت: یان ئه و وه لامه ی که نایه ویت گوئیستی بیته ئه وه یه
که (۳) تو داوات لی نه کردووه هاوسه رگیریت له گهل بکات و
کاته که یت بۆ دیاری نه کردووه.

له راستیدا من هه ندیک پیاو ده ناسم که ژنه کانیا ن به ده ست
هه مان گرفته وه ده نالینن. وه دیارترین نموونه بۆ ئه مه، دوو که پل
بۆ ماوه ی سالی ک په یوه ندییا ن هه بوو، له کوتایدا ژنه که دوو گیان
بوو، وه بۆ ئهم ژنه ته نهایه (که کوپینکی هه یه له په یوه ندییه شکست
خواردووه که ی پیشوویدا) وه ده شیرانی نایه ویت مندالینکی تر
بخاته وه له پیاویک که ئاماده نیه یارمه تی بدات له به خیتو کردنیدا،
زۆر به ساده یی به پیاوه که ی ووت: «من ته نها کاتیک ئهم منداله
ده هینمه دونیا وه که تو بیته به باوکیکی راسته قینه بۆی، نه ک
له حۆره باوکانه بیت که جار به جار لیره و له وئ ئهرکی
خزی به جی بهینیت». وه پیاوه که له ترسی له ده ستدانی ژن و
منداله کهش هه نگاوی ناو رازی بوو ئاماده بیته له بهر منداله که ی
ده ستهرداری شوقه که ی بیته و گواستیه وه بۆ لای ژنه که،
لوکاته ی که ئاماده کاریان ده کرد بۆ له دایکبوونی کوپه که یان.

ئهو ژنه پینی وابوو پیشکه شکردنی ئەلقه و داوای
هاوسەرگیری و ئاههنگ، داوی له دایکبونی منداله که پرووده دات.
وه باوهری وابوو که ئهو ئەلقه ی هاوسەرگیری پیشکه شده کات،
به لام نهوه لاسال تیپه ربوو به سەر له دهستکردنی ئەلقه ی
هاوسەرگیری، که چی هیستا به ئاواته وهیه و چاوه رپییه و نزا
دهکات کاتیک بو هاوسەرگیری دیاری بکات، به لام پیاوه که تا
ئەمروش شتی وای نه کردوو، ئەوان هاوبهشن له ماله وه له
بهخیوکردنی منداله کان و خشته ی خهرجیه کان و وه خشته ی
کارکردن و باجی ئوتومیل، وه بیگوومان له خهوتنیشدا هاوبهشن،
به لام له نار ناسنامه دا به لگه ی هاوسەرگیریان هاوبهش نیه.

ئهو ژنه تی ناکات بوچی وانیشان ددهن خیزانیکن له جیاتی
ئهوه مالیکی راسته قینه پکه وه بنیات بنین. وه پیاوه کهش پینی
وايه که ئەوان خاوهنی مالیکن و پتیویست ناکات په یوه ندیه که
زیاتر پهره بسه نیت.

ئا ئه مه به زمه که یه.

سهیرکه، لای هه ندیک پیاو هاوسەرگیری له هه مان
که ته لوگی «خواردنی سهوزه وات» دایه: خۆتان دهزانن
که خواردنی سهوزه وات کاریکی پتیویسته، به لام له راستیدا تو
ئهو کاره ناکهیت، چونکه هه مبه رگر پره له چه وری و سویری
و ساس و له گه ل هه ندیک په تاته ی سوره کراو زیاتر خوشتره
و هه ست به تیری ده کهیت. من چه ند جاریک پیمووتی له م
په رتوو که دا که ئیمه ی پیاو بوونه وهری زور سادهمین که نه گه ر
ژنیش نه بیت هه ر ژیانیکی ساده ده ژین، وه پاره کانمان له شتی
باقوبریقدا خه رج ده کهین، کاته کانمان له سهیرکردنی یارییه

وهرزشیهکان و شتی بیمانادا بهسهر دهبرد، وه پیویستی
ندهکرد مالکه به پاکوخواویتی رابگرین و پوشاکی جوان
لهبربکهین، یان هر شتیکی تر بیجگه له یارییه قیدیوییهکان،
نیمه دخوشین بهوجوره ژیان، چونکه وامان لیدهکات راههست
بکین کهگهنجین و بیخهمین، وه هاوسهرگیری نهم ههستهمان
هرگیز پی نابخشیت.

هاوسهرگیری و بهرپرسیاریتی نهو ههستهیان تیدا نیه،
تاوهکو پیاو ماندوو دهبیت لهراپواردن و ههستهکات کهپیویسته
گهوره بیت، یان تاوهکو شتیک یان کهسیک پالنهری بیت تا
گهوره بیت.

بهلام نهوهی کهپیویسته تو بیزانیت نهویه پیاوان
زورباش دهزانن که ژنان هاوسهرگیریان دهویت، سهرهپای
نهو سهربهخوییهی کهژن به ئاواتیهوهیه، وه سهرهپای نهو
سهرژمیریانهی دهکرتیت کهنیوهی هاوسهرگیریهکانی نهمریکا
بهجیابوونهوه کوتایی دیت، وه سهرهپای بهسهربردنی کاتیک
زور و ئارهق و فرمیسک لهکارکردندا، بو بنیاتنانی پهیوهندیکی
کهموکورت، کهچی نیوهی ژنان لهکوتایدا هر برپا به نهفسانهی
هاوسهرگیری و مال و مندال دهکن.

وه ههروهها، پیاوانیش زور بهپوونی دهزانن دهتوانن نهو
کارانه بکهن کهوا دهبربکهویت بهتهمای زهواج کردنن—تهنها بو
نهوهی تو به خویانهوه ببهستنهوه و بمینیتتهوه. بروا بکه کهدهلیم
پیاوان تهنها بو یهک ئامانج نهم کاره دهکن، وه کاتیک پیاویک
بو ماوهیهکی دریز پهیوهندی لهگهلت هیه، یان نهگوازیتهوه
بولای تو، تا لهگهلت بژی، یان نهلقهیهکت بهدیاری دهداتی، بهلام
لهگهلت نهوهش دیاریکردنی کاتی هاوسهرگیری ردهتدهکاتهوه.

دویدیه و دهکات نا تو به خوییه و به سستیته و، چونکه نه و نوی
 دهویت و دهتی دهکاته و بو که سستیکی تر بیت.
 و من اهرم ما بهت بلیم، که تا که هوکار که و له پیاو دهکات
 دوورمگه و پیه و له پیه و پیه کی دریز خایه ن، و ه هاوسه رگیری
 له بهرنامه بدا فیه، نه ویه که ژن داوای دیار یکردنی کاتی
 هاوسه رگیری ناکات، به که مژه یی له گهل خوشه ویسته که ی
 داده نیشیت و وینگی پینده دات داواکارییه کانی به سهردا
 به سپیست، سهره رای نه ویه له گهل خه و تو و و و نه گهری
 نه ویه که له گهل که سستیکی تر جگه له م هاوسه رگیری بکات
 بریو، و له ه ندیك حاله تیشدا گراستوو یه تیه و تا لای نه م
 پیاو بژی، نه نانه ت مندالیشی بو خستوته و، من به ساده یی
 ناتوانم لیره بمینم و.

نه مه لال بوونیکي ئاشکرایه.

میشکی پیاو دهکات بخوینه و، نه گهر پیاو ناماده بوو دواي
 تیه ربوونی ماوه به ک ببیت به خوشه ویستت و له گه لت بژی،
 ببیت به یاو کیکی به سوز بو منداله کانت، و نه لقه ی هاوسه رگیری
 پیشکه شکردی، که واته نه و به م کاره ی خوی له لیستی پیاو
 فیلبازه کان خستوته دهره و، و نه ناوی خوی له راوچی چیژ
 سربو ته و، ناتوانیت خوشه ویسته که ی بهینیته و بو ماله و،
 به نه ل فون قسه ی له گهلدا بکات، و نه ناشتوانیت هه رکاتیک
 ویستی برواته دهره و، یان شه و له گهل ی بمینیته و، نه و ده زانیت
 که نابیت پاره کانی بدات به ژنیکی تر، چونکه په یوه ندی له گهل
 تودا هیه، بوچی پیاو په یوه ندیه کی پابه ند له گهل تودا قبول
 دهکات به لیستیکی پر له و شتانه ی «ناتوانیت» بیکات.

چونکه نهو توی دهویت و نایهویت له دهستت بدات.
ئیسنا تنها بکه ههنگاو ماوه بکهیت به هاوکیشهی
هاوسه رگیری:

دیاریکردنی کاتی هاوسه رگیری، چونکه تو هه ره مهت
دهویت، پیویسته نه مه بکهیت: هه ندیک بنه ماو داواکاری
بخه پروو به توندی بیان سه پیتی و: «من توم خوشدهویت
و توش منت خوشتهویت و له په یوه ندیه کی نایا بداین—
په یوه ندیه ک که هه میسه ئاواتم بۆ خواستروه و ئیسنا ده مهویت
هاوسه رگیری بکهین و من له به ره وه ده مهویت کاتیک دیاری
بکهیت بۆ هاوسه رگیری، و دواي دوو ههفته بکه ریره وه، به لام
نه گه ر داوای هاوسه رگیری لینه کردم، تکایه دلنیا به من دانانیشم
و چاره یت بکه م که که ی زهنگی خوشبه ختیم لینه دهیت، چونکه
دهزانم نه م ژیا نه ی ئیسنا مان هه رگیز دلخوشمان ناکات».

نه مه داواکاریه کی زور گونجاو و مه عقوله، و نه گه ر
وانه یت، نه وا چه ند ده خایه نیت تابکه یت به وه ی ده تهویت ؟
سال ؟ ۱۰ سال ؟ بۆ هه میسه ؟

تو نه و که سه ی که ماوه که دیاری ده که یت: بوسته
له خو به دهسته وه دان و به کار نه هیتانی هیزو توانات، چونکه
له وساته وه ی که ئیمه ده زانین هیواکانت بۆ هاوسه رگیری
ده خبه لاوه، ئیمه ش نه و هیوا یانه ده خهینه ناو گیر فانه وه،
و تو به کار ده هیتین له هه مان کاتدا، هاوبه شی کردن له گه لت
نه گه ر خوت به تهویت، وه کو گه راجی ئوتومبیل مه به هه مرو
که س بتوانیت به چه ند دۆلاریک بتوانیت ئوتومبیله که ی رابگریت
وبه شیوه یه کی کاتی ئوتومبیله که ی تیا پارک بکات. پیویسته
پیلاوه که ت بزانت که تو زهویه کی راسته قینه یت، ته نه ا بۆ کرینیت

بهک بو کری.

تییینی: بابتهکه نه وهنیه که داوا له پیاوه کهت بکهیت
داوای هاوسه رگیریت لی بکات، به لکو بابتهکه نه وهیه که واز
له بیر کردنه وهی ۱۹۴۵ بهینیت، که ژن چاوه رتی نه وهی له پیاو
ده کرد لی بیاریته وه بو نه وهی هاوسه رگیری له گه لدا بکات،
تر نه وه له میشتک چه سپیوه «من هه رگیز داوا له پیاو ناکم
هاوسه رگیریم له گه ل بکات»، به شینویه که که تو هه موو هوشی
خوت له ده ست ده دهی کاتیک بابتهکه به یوهسته به و شتانهی
که ده ته ویت به دهستی بهینیت، به لام نیمه چیر له سالی ۱۹۴۵ دا
نین! گه پامه وه بو نه و روزهی که باو کم هه ولی ده دا دایکم رازی
بکات و دلاریان ده کرد و دواتر هاوسه رگیریان کرد، نه وکات
ژنان ده یانتوانی بهرگهی چاوه پروانی پیاوان بگرن تا داوای
هاوسه رگیریان لینکه ن، چونکه هه لبراردنه کانی پیاو له وکاته دا
سنوردار سووه، نه گه ر ریکه وت پیاویک بوو له کیلکه ده ژیا،
ده بوايه ۲ میلی ببریایه بو کیلکه که ی نزیک خوی و کچیسی لی
نه بوو، ته نها دوو کوپی تری لیده بوو ، له بهر نه وه ناچار ده بوو
۲ میلی تر بیریت تا چاوی به خوشه ویسته که ی بکه ویت.

چون بو ژنیکی گونجاو بگه رایه له کاتیکدا ده سته وتنی
دایه یه که زحمهت بوو تا دلاری له گه ل بکات، و هه موو شتیکی
ده کرد تا: سه رنجی رابکیشیت: پیویست بوو بچیت بۆلای
مالی کچه که وه و کورته نامه ی له سه ر بهرده کانی رینگاکه
ده نووسی، تا هه موان نیازی بزائن. وه تیینی له سه ر داره کان
به جی ده هیشته و ناماژه ی دوکه لی به کار ده هیفا تا کچه که
بزانیته مه سه له چیه، نه وه دلاریه کی زور رۆمانسی تر بوو
له چاو رۆزگاری نیستاماندا، چونکه پیاوان ده یانزانی ده بیت

بهره وشته وه مامه له بکه، نهک تهنها له بهر دهستگیرانه که یان،
به لگو له بهر باوکیشیان، له وکاته دا ده بوو کوران برۆن بق مالی
دهستگیرانه کانیا و داوای مؤله تیان بکردایه تا له ژووره که دا
پیکه وه دابنیشن، وه تازه پیکه یشتوو ده کانیش له هه مان ژوور
له گه لیان داده نیشن، چونکه هیچ ژوورینکی زیاده نه بوو تا
به تهنها لیتی دابنیشن، وه نه و دلداریه به وه کوتایی ده هات که نه م
هه نجه داوای کچه که ی له باوکی ده کرد، به برۆا به خو بوون
رسانا زیه وه، هه رچیه ک باوکی کچه که بیوتایه هه ره نه وه جیبه جی
ده کرا: ژنان به دریژی ژیا نیان وا فیرکراون نه گه ر پیاویک
خوشیوین نه و دلداریان له گه لدا ده کات، و داوای هاوسه رگیری
لیده کات، به لام ئیستا کیشه که نه وه یه ژن راهاتوو یاسا کانی
سه ده ی بیست له سه ده ی بیست و یه کدا به کاربه ئیت، نه مرق
پیاران هه لبرارده ی سنورداریان له به رده ستدا نیه، چونکه ئیستا
ژماره یه کی زور له ژنان بونیان هه یه، له هه موو شوینیک له گه ل
پیاو کارده که ن، وه له بینای شوقه کاندای پیکه وه ده ژین و، پیکه وه
سواری پاس و شه مه نده فەر ده بن و، له یانه کاندای تیکه ل ده بن و،
وه ته که نه لوجیا به جوریک پیشکه وتوو که ده توانیت په یوه ندی
له گه ل ژنیک بکه یت ته نانه ت به بی نه وه ی بیشیه ئیت، وه چیر
له سالی ۱۹۴۵ دا نین و ناتوانیت نه و ریگا کونه به کاربه ئیت،
ده یت واز له و قسه به ئیت که ده لیت « نه گه ر نیازی بیت
هاوسه رگیریم له گه ل بکات، نه وکات داوام ده کات»، چونکه
نیمه داوات ناکه ین کاتیک زور زوو خوت بده ی به ده سته وه و
نیمه ش یاریت پیده که ین، نه گه ر بنه ما و یاسا و داواکاریه کانت
نه سه پینیت تاپتوه ی پابه ند بین.
من نالیم له به رده میدا چوکدا به و داوای لیکه هاوسه رگیریت

له گهل بکات، به لکو داوات لیده کهم ماوهیه کی بو دیاری بکهیت
تانه لفته پیشککش بکات و کاتی هاوسه رگیری دیاری بکات،
دهبیت تو نه وهی پی بلییت.

من ده زانم نه مه کاریکی قورسه، به لام لینگه پی با شته
قورسه کهت پی بلیم: ژوان و پیکه وه زیان و خستنه وهی
مندال له پیاویک که هرگیز نیازی هاوسه رگیری کردنی نیه
له گهلت. به جیت ده هیلت، دوی تپه ربوونی ۸ سال به سر
په یوه ندیه که تاندا، توش ناچاریت به دوی پیاویکی نوی دا
بکه ریت و هه موو نه و خه رجیانه بدهیت که پیشتر له گهل که سیکي
تردا به شتان کردبوو بو ماوهی ۸ سال و دهبیت خوت منداله کان
به تهنه به ختو بکهیت، ده توانیت نه م کاره بکهیت، به لام تهنه
دهبیت بزانیته که نه مه چهند کاریکی قورس دهبیت بو تو.

هه موو نه وهی که من بوت پیشنیار ده کهم نه وهیه، زور زوو
خوت دهر باز بکه له م کاته کورته بیزار که ره — به وهی که پی
بلییت چاوه پی چی لی ده کهیت، وه ربوونی بکه ره وه که تو چهند
مرقیکی که وره و گرانی، وه به ده سته پتانی تو هه رگیز کاریکی
هینده ناسان نیه.

پی بلی: «من ریزت ده گرم و شهیدای توم وه خوشمده ویی
— من زور په یوه ستم به کاته وه، من میهره بان و وه فادارم ر
مندالت بو ده خه مه وه، وه له داها تووشدا زورم خوشده وین، وه
من نامارم هه موو نه مانه پیشککش بکه م به که سیکي شیاو،
من پیویستم به کاتی توو به وه فایت و پالپشتی و سوزت ر
گرنگی پیدانت و راستگویت و میهره بانیت و جوامیریت هیه —
وه دمه ویت دهر گای ئوتوم بیلم بو بکه یته وه و کورسیه کهم بو
بجولینیت دانیشم، وه ریزی خوتم نیشان بدهیت، وه له سره

هه موویانه وه خوشه ویستی خۆتم بین بیخه شیت، و من چاوه ربی
نهوت لیده کهم ئەلقه ی هاوسه رگیری ئەلماسم بین بیخه شیت
به بۆنه ی چورنه ناو ژیا نی هاوسه ریتیه وه»

کاتیک پیاو گوئی له مه بوو، ئەوکات هه لوسته به ی
وه ده گریت که تق ریزیکی به رزت بۆ خۆت دیاری کردوه،
سه یری باباته که ده کات و پرسیار له خۆی ده کات: که نایا تو
شایه نی ئەم هه موو شته ی؟ «وه ئەگەر ئەمه بۆ ئەو زۆر
قورس و له راده به ده ر بوو، ئەوا به جیت ده هیلیت و ده پروات
بۆ شوینیکی تر، وه هه رچۆنیک بیت تۆش پیاوینکی وات ناویت
وانیه؟ ئەو ته نها ده یه ویت تق به کری بگریت و به کارت به ینیت،
هه روه ک ده زانین کریچییه کان گرنگ نیه به لایانه وه مولکه که چی
لی دیت، وه لایان گرنگ نیه ویران بیت و دابرمیت، چونکه
ئه وان به کاری ده هین و کاتیکیش شتیکی باشتریان دۆزیه وه
ده گوازنه وه بۆ شوینیکی تازه و باشتەر له مه ی ئیستا.

تۆ پیاوینک ده ویت که ئاماده ی کرین بیت نه ک کری،
پیاوینک که بیت و بۆ هه میشه له گه ل تۆ بژی، به درژیایی ته مه ن،
پیاوینک که گرنگی به باخچه که بدات و ئاگای له بۆری ئاوه پۆکان
بیت و دیواره کان بۆیه بکات، وه که لوپه لی ناو ماله که بگریت و
خه رجه کان له کاتی خۆیدا بدات، پیاوینک که به راستی خانوه که
بکات به مال بۆت. ئەو که سیکه که هه لگری به رپرسیاریتیه و
به وشیه ی ده ته ویت داوای هاوسه رگیری لیده کات.

له کوتایدا کوره کان کوخ دروست ده که ن، به لام پیاوه کان

مال بنیاد ده نین

داوای لیتیکه پیاو بیت، وه تۆش ئیستا ده زانی ئەگەر ئەو
تۆی خوشنه ویت هیچ یه کیک له مه رجه کانت قبول ناکات، به لام

ئەمە، خوشی بویت دابینکەرت دەبیت خوشەوێستی خۆیت
بو دەردەمەیت و دەتپاریزیت، ئەگەر بەراستی خوشی بویت
ئەگەر تەنیا پیت دەنیت: «ئەمە ژنە کەمە» دەتوانیت لەسەرەتادا
رازی بیت بە: «ئەمە خوشەوێستە کەمە» یان ئەمە «دایکی
مەنە کەمە» یان تەنانت: «ئەمە دەستگیرانە کەمە» بەلام
دوای تەپەریوونی دوو سال پێوێستە لە ژیر ئەم نازناوە بێتە
دەردووە، تو شایەنی ئەوەیت کە راشکاوی بیت لەگەڵتدا، چونکە
ژان ئەپەیدەندیدا هیچ شتیک ناکەن هەتا روون و ئاشکرانە بیت
بویان، هەموو تان دەتەنەوێت ئەم شتە بزانن: چارەنووسی ئەم
پەیدەندە بەردە کۆی دەروات؟ ئایا بەراستی خوشت دەوێم؟
ئایا من ژنیک شیاوم؟ ئەودا هاتوووە چیه کە ئیمە ی تیا دەبینیتەو؟
بەگورتی و پوختی ئەمە هەموو بابەتە کە یە— چونکە
هەموو پیاویک دەزانیت کە هەر دیتە ڕینگای، لەوانە یە ئیستا
ئامادە نەبیت، بەلام ئەگەر ئامادە نەبوو وە توش ئامادە بوویت،
واتای ئەوە یە کە گونجاو نین بو یە کتری، واتیه؟ لەبەر ئەوە
بوچی دوو سالی بەنرخێ ژیا نەت بەفیرۆ دەدەیت لەشتیکدا
کە بە ئاراستە یەکی راستا ناروات؟ لەجیاتی ئەوە ی بگەریت
بەشۆین کە سیکێ تر دا تابر وات بو ئەو جیگە ی کە تو دەتەوێت.
من پێنوا یە ئەمە هۆکاری هەبوونی زۆریک لە ژنانە
کە تەمەنیان لە سی سالی دایە و هیشتا هاوسەرگیریان نەکردووە،
چونکە ئەوان لەشۆینیکی سەر هیلە کە دا پێداگریان نەکردووە،
و دەشۆین پێی خویان جیگیر نەکردووە، وە هەنگاویان نەناوە،
و من دەتوانم لە ئەزمونی خودی خۆمە وە پیتان بلیم خانمان!
دەبیت پێداگری بکەیت و هەندیک یاسا و بنەما و مەرچ
دابینیت، سەیرکە بزانه چون بەخیرایی دینیتە سەر هیل، من بو

هارسه رگیریم له گهل مارجوری کرد (ژنه کهم)؟ چونکه کاتیکی
بو دباری کردم و بنه ما و مهرجی بز دانام.

من نهو مهرجانه م هه ره له سه ره تایی په یوه ندیه که مانه وه
راسی وه هه ره نهو شه وه زانیم که خه ریک بوو په یوه ندیه که مان
مکوتایی پی بیت، وه نه وکاته زانیم که گه راندمه وه، وه نه توانم
پیتان بلیم نه گه ره هیشتا له کومپانیای فورد کارم بکردایه و
هاوسه ره کهم پیویستی به \$٤٠٠ بوایه له موچه کهم که \$٦٠٠ ه.
به دلباییه وه ده مدا پیی، چونکه ده مه ویت بیپاریزم، وه نه ویش
وام لیده کات شانازی به خومه وه بکه م که میردی نهوم، وه توش
ده توانی نه مه به ده ست بهینیت.

چیروکیکی دیکه ی دلشکان مه به، یه کهم کهس بیر له خوت
بکه ره وه — هه ولده بگهی بهو شوینه ی که خوت ده ته ویت،
وا له پیاوه کهت بکه بییت به وه ی که ده توانیت بییت و بهینیت
دی، وه بیرت بییت: هۆکاری یه کهمی شکست ترسانه له خودی
شکست خوی. چونکه ترس له جولته ده خات و ریگریته لیده کات
ده سته کار بییت. مه ترسه له له ده ستدانی، چونکه نه و پیاوه ی
به راستی خوشیده و بییت ناروات بو هیچ شوینیک و به جیت
ناهیلیت

بەشى چوارەم
لە خۆشەويستىيەو
بۆ ژنى (هاوسەرى)

بۆ ھەمىشە دلى بېرەو

— ۱۵ —

بەرێوەبردنی فایلە کۆنەکان چۆن جلەوی خۆت بکەیت کاتیکی رابردوویت بۆ دەرکەوت

خانمان ئەگەر تۆ پەيوەندیت لەگەڵ پیاویکدا ھەبە
کەسەر و سەروو سی سەلەو ھەبە، دانیابە کە پێشتر ھەر یەک یان دوو
کەس لەژێریدا ھەبوو، وە تۆش نازانیت کە ی و لەکۆی لیت
پیدا دەبن، بەلام بروا بکە، کاتیکی دەر دەکەوێت کە کەمترین
پیشبینیت ھەبە بۆی، لەوانە ھەبە لە ئاھەنگیکی کار یان یادی
لەایکبونی ھەریکەت، یان لەوانە ھەبە لە ھەر کاتیکی تردا بیت.
پیش ئەو ھەبە بترسیت، ئەمە چەند ئامۆژگاریەکی
سەرکەوتوو تا ئارام بیت و جلەوی خۆت بکەیت کاتیکی فایلێ
خۆشەویستە کۆنەکە ی کرایەو.

۱- ھێمن بە: کاتیکی خۆشەویستە کۆنەکە ی ھا تە سەر
بیت ئارام بە، لەسەر خۆ بە، ئاسودە بە، وازبێتە پیاوھەت ئەم
مشتومرە بکات و کیشەکە چارەبکات، ئەگەر بەراستی تۆ و
پەيوەندیەکە تانی لا گرنگە، ھێچ کیشە ھەبەکی نیە و لاشی ئاساییە

که به هاورى کونه که يت بناسينيت، وه ثم ناسينه سهرينيه
دهرغه تيکى باشه بؤ نه و پياوه تا بيسه لمينيت که بهر پرسياره له تر
و توش نيشانى خوشه ويسته کونه که ي بدات. وه نه گهر ثم
دهرغه نه ي به کارنه هينا تا ناشکراى بکات که له په يوه ندييه کى
نوى دايه، نه وکات تو هه مور مافیکت هه يه پرسيارى رهوشى
په يوه ندييه که تان بکه يت و هه سته کانت بره وينيته وه له باره ي
خوشه ويسته کونه که ي.

۲_ دلنيا به (نرخه يان به): مه هيله ميشکت له سهر خوى
نه مينيت و ده ست بکه يت به به راورد کردنى خوت و خوشه ويسته
کونه که ي. له وانه يه نه و بالاي بهر زتر بيت، لاوازتر بيت، به توانا تر
بيت، به لام نه مانه هيچ نين به به راورد به تو و ناوازه يت، چونکه
هؤ کارىک هه يه که نه و خوشه ويستى کونى پياوه که ته و ئيستاش
تو سازنى دلى نه و پياوه يت.

۳_ خوت به: کاتىک بابه ته که کرايه وه و گفتوگو سهرى
هه لدا، سلاويکى به ريز و به بر و به خوبوونه وه له خوشه ويسته
کونه که ي بکه، و به راستى خوت به، وه پتيويست ناکات هيچ
رهفتار و نمايشيکى ساخته بکه يت و ده سته که ته کانت چار
بده يت بؤ ژنيک که ته نانه ت ناشى ناسيت. به و شيويه به که هه يت
و خوت به.

۴_ رىک پوش و شوخ و شهنک به: نه گهر بتوانيت هه ست
بکيت که ژنه کونه که ي وا دهرده که ويت، سهرنجراکيش و شوخ
و شهنک نه بيت نه و تو خيرا ده ست به کار به و، رىک پوش و
شوخ و شهنک به، نزم مه به ره وه بؤ ئاستى نه و و قسه ي ره ق
مه که و پوزى به سهر دالى مه ده. وا له پياوه که ت بکه بزانيت
تو ده توانيت هه مور کاتىک وه ک خانميک دهر بکه ويت، له ژوانى

نهم ساردهمه دا، نه گهری زور زوره سه رکیشیه کانت له ژواندا
له گهل پیاویکدا بیت که خاوه نی مندا ل بیت له په یوهندی پیشوویدا.
نه گهر مندا له کانی تویان لاپه سه ند نه بوو، وه توش که شتیت
په و نه نامه ی که پیویسته کاتیکی زیاتر به سه ر به بیت له گهل
مندا له کانیدا، به م شیوه به ره و پیش ده چیت، تا په یوه ندیه کی باش
له گهل دایکیاندا دروست بکه یت.

۵- راستگو به: جهخت بکه ره وه که پیاوه که ت کاتیکی
نه واره نیت بداتی بو چاوپیکه و تنی دایکی مندا له کانی و
ده ستیکردنی بنچینه یه کی پته و بو په یوه ندیه کی متمانه پیکراو.
با ژنه که ش بزانی ت که تو کینیت و چون کات له گهل مندا له کانی
به سه ر ده به یت، نه گهر خوت دایک بیت، ده زانی ت که چه ند
گرنگه بزانی ت نه و که سانه کین که دینه ناو ژیانی مندا له کانت ه وه
و تیکه لیان ده بن، وه دلنیا به که هه مان ئاسووده یی به ره وشت
به رزیه وه به م ژنه ده به خشیت.

۶- خوراکر و دل فراوان به: چاوه ری مه که ژنه کونه که
خوی ئوتوماتیکی له گه لت بکریته وه، چونکه تو نازانی ت
که په یوه ندی پیشتری نیوان پیاوه که ت و نهم ژنه به چ شیوازیک
بره، له رانه یه ژنه که به ریز و مروف دوست ده ربکه ویت، به لام
نه ناخوه هیچ ئاسووده نه بیت به م په یوه ندیه نوییه ی پیاوه که ی،
ره ئاسورده نه بیت که مندا له کانی به م ژنه تازیه بناسینیت، کات
و مه و دایه کی پی بده که پیویسته تی تا ئاسووده ده بیت و رادیت
له گهل نهم په یوه ندیه نوییه.

۷- تیکه یشتو به: نه گهر زیاتر له چه ند مانگیک تیپه ریوه
که چی هیشتا په یوه ندی نیوان تو و ژنه کونه که ی سارد و
سره، داوای لی بکه گفتوگو یه کی ژنانه نه نجام بدهن ده رباره ی

په یوه نډیه کېت. نه گهر له گهلت کرایه وه کاتی پښ بده تاباسی
خه م و خهفت و ترسه کانی خویت بڼ بکات. وازی لڼ بیته
گوازرشت له بیرو بوجونه کانی بکات له باره ی به سه ربردنی کات
له گهل منډاله کانیدا، وه له هه مان کاتیشدا له ناستی خوت که م
مه که ره وه، ناگادار به که نه م ژنه ږیز له تو و په یوه نډیه کېشت
بگریت. نه گهر گفتوگو کردن نه گونجاو وشیاو نه بوو له وانه یه
نه وه کاته گونجاوه که بیت تا دوور بکه ویده وه که ئایا گونجاوه
به شداریت له ژیانی منډاله کانیدا؟

نیمه هه موومان فلمه کانی هولیود و له بهرنامه ی
ته له فیزیونیشدا بینو مانه که له وانه یه ژنه کونه که ی پیاوه که ت
خواردنه وه بکات به پروخساری پیاوه که تدا و په نجه ی
هه ره شش به پرووی ژنه نوییه که یدا بهرز بکاته وه، له ژیانی
راستی خوتدا نابیت ږیگا بدهیت که ژنی پیشوو بییت به به شیکي
ناشرینی ژیانته. نه گهر هیشتا به زم و په زم هر له نټوان
پیاوه که ت و ژنه که ی پیشوو یدا هه یه، نه وای لڼی گهر ی با خ. و.
ی نه م کیشانه چاره سهر بکات. نه مه کاری تو نیه خوت بخهیت
ناو بارودوخیکه وه که پیش په یوه نډیه که ی تو پرویداوه، نه گهر
دووباره فایله کانی خوشه ویستییه کونه که ی سهریه لدایه وه
له په یوه نډیه نوییه که تاندا، راشکاوبه و ږیگری له هر بڼ
ږیزه ک بکه به رامبه رت، یان راسته وخو به راشکاوی قسه له گهل
پیاوه که تدا بکه. خانمان، پټویست ناکات به پښی هولیود برویت،
یان خوت به که م بزانی له کاتینکدا شارنی. تو ده توانیت بییت
به ژنیکي مه زن و بروا به خوت بهینیت که وایت، کاتیک مهرج و
بنه مات دانا. وه ږیگه ش به ژنه کونه که ی ددهیت که له هه مان
پیاوانه ی خویدا بیت.

پینج ووشه ی جهرگبې له مشتومردا

۱. _____

۲. _____

۳. _____

۴. _____

۵. _____

پینج باشتړین کهس هر کاتیک تورېم په یوه ندیان
پټوه ده کهم

۱. _____

۲. _____

۳. _____

۴.

۵.

پینج باشتین پینگا بۆ دووباره ئارام کردنهوهی میشکم

۱.

۲.

۳.

۴.

۵.

— ۱۶ —

دهست پیکى ۹۰ رۆژه که بژمیره

له ئیستادا، یاسای ۹۰ رۆژییه که م بووه به رۆبه ریک بۆ زۆریک
له ژنان، من ئه وه ده زانم به هوی پینداگریت و ده سترتن به سهر
ئاره زووه کاندا، وه تۆ به راستی بنچینه یه کی زۆر باشت داناوه بۆ
ناسینی پیاویکی تازه له ژیا نندا، وه دیاری ده کهیت ئایا شایه نی
دانه یه ک له مولکه هه ره به هاداره کانتته! مادام تۆ بنچینه ی یاساکه
ده زانیت. ژماره یه کی زۆر له ئتوه ی خانمان پرسیارتان لیکردم:
«ستیف ئیمه پتویسته چی بکه یین له سه ره تای ۹۰ رۆژه که دا،
چۆن سه رنجی له سه ر خۆم به یلمه وه، هه تا ئه و کاته ی ئاماده ییت
په یوه ندیه که مان ته و او بکه یین له پرووی جهسته ییه وه؟» هانی
ئه وه په رتووکی یاری سنی مانگه یه بۆ ئه وه ی چۆن بتوانیت ئه و
له په یوه ندیدا به یلیته وه له گه ل خۆت له کاتی کدا تۆ چاوه پروانیت.

مانگی یه کهم

لهم قوناغهی ژواندا، تهنها به ساوهینانی مچورکه به هه موو
له شدا دیت، ناتوانیت خوت رابگریت هه تا ژوانی دواتر، وه
باشترین هه ولی خوت دمه خه یته کهر تاوه کو ریکری له خوت
بکه بیت زیاتر له پینج جار ته له فونی بۆ نه کهیت له پوژیکدا، وه
ئویش به راستی که وتوته ناو جادوه که ته وه، له بهرته وه خیرا
باز مه ده، هه ر بانگه یشت کردنیک و هینده په روش بیت بۆی تا
وای لیبکه بیت بایه خی بۆت له ده ست بدات، وا له پیاو بکه که میک
له پیناوت تیکوشیت. خانمان، پیاو به لایه وه گرنگ نیه نه گه ر
چه ندین میلی زیاده بپریت له پیناوت خوشه ویستی تودا، تو چاو
له ریت کردوه، چونکه سه رقالی به ژیاننی خوته وه. دلنیا به که ئه م
سی پوژهی یه کهم به سه رقالی بمینیتته وه له پتی تیشک خسته
سه ر ئه و شتانه ی که خوشته دوتین. وه کو سه ردانی کردنی
هه میشه یان بۆ ئارایشنگای جوانکاری نینوک بۆ ده ست و قاچ
له گه ل دایکتدا، یان شه ویک به سه ر ببه له گه ل هاو پیکانت له ناو
شار.

له وانه یه باشترین ژماره یه که ئه ستیره ت هه بیت
له چاوه کانتدا، به لام مه هیله وات لیبکه ن که ئه م شته به نرخانه ت
له ده ست بچیت تا تو __ بناسیت __ له مانگی یه کهمدا.

۱. ئه و شتانه بزانه که چه زی لیه تی:

ئایا بۆینباخی ئاسایی لا په سه نده یان بۆینباخی قردیلهی
بچوک؟ ئایا چه زی له بیانیه یان فلیمی به ناو بانگی ئاکشن؟ چه زی
له گفتوگویه کی هیمنه یان له ناو ژاوه ژاودا؟ ده ست بکه به تیپینی

کردنی نهو شتانهی نهو پیاوه دلخوش دهکات.
۲. جیگیر و قورس به لهو بابتهانه کههی باسکردن نیه:
راسته نهو پیاویکی نایابه، بهلام مهیلی درهنگ کهوتنی
مهیه، وه ئیستا توش زور چاو لهپنی، چونکه ههمیشه درهنگ
که شتانهکانی بهیاوهری چهپکیک گول یان چهند ووشهیهکی شیرین
دله بهستوهکهت دهتوینیتهوه. خانمان، پیتان دهلیم، لهوانهیه نهو
خوه بچوکه بیزارکهرا نه لهسهرتای پهیوهندیهکهتاند مهنطیقی
نهیت، بهلام دهبن بهشتانیک کهوات لیدهکات میتشکت لهدهست
بدهیت لهگهل پیاوهکهت، دهزانم لهوانهیه وا بیر بکهیتهوه که سی
رؤژ زور زووه تا رهخنهی لیبگریت لهسهر شتیکی زور بچووک،
بهلام راستگوی بشتترین سیاسهته لهم قوناغهی یارییهکه دا بو
پاریزگاری کردن لهپهیوهندیهکهتان و هیشتنهوهی لهسهر هیللی
خوی و بشتترین دهرفتهت دهتاتی تا یهکتری بناسن.

۳. مهرج و بنهماکانت بهرز رابگره:

خانمان، ههروهکو پیشتر چهند جاریک پیم وتوون،
کومهلیک مهرج و بنهمای تایبته بهخوتان دابنن، وه پابهنبه
پینانهوه، نهگهر نهو پیاوه بهراستی شایهنی کات و ووزه و
توانای تو بیت، یهکه م شت پهیوهندیهکهتان بهوه دهست پی
بکه مهرجهکانتی بهروون و ناشکرایی پی بلی و دلنیاش به
که نهو پابهند دهیت بهیاساکانتهوه، نابیت هیچ قسهی شیرین و
چاو تی برینیک وات لیتکات مهرجهکانت دابهزینیت و که میان
بکهیتهوه.

۴. بنچینهیهک بو پهیوهندیهکهتان بخهره پروو:

من دهزانم که ئیستا نهو پیاوه بووه بههیزی نهژنوت و
تهواوکهری بهکرن، بهلام نهگهر خوی به واقعی لهبابتهکه

بروانین پیویستت به هاوړنیه کی به هیژ هیه تامه و دای
په یوه نندیه که ت بیریت، دوو هاوسه ری سه رکه وتوو که
دهیاناسم ماوه ی زیاتر له ده ساله پیکه وهن، هه مووان تییینی
نه و بیان کردوو که هاوړنیه تی به ردی بناغهی پیکه وه برونیان
و یه کگرتوویان بووه، کاتی خوت وهر بگره تا بیناسیت و بزانت
چ شتیکی لا گرنگه و هاوړی راسته قینه کانی کین و هست و
سوزی به رامبه ر چی ده جولیت، فیربوونی نه م شتانه و زانینیان
دهرباره ی پیاوه که ت نه ک ته نها گفتوگویه کی باش ده که یت
له گلی، به لکو نه م شتانه کللی نه وه ت ده داتی بیت به هاوړنی.
ه. زه نگیک دابنی بو په یوه نندیه کی به هیژ و ناشکرا:

له م سه رده می نامه و توړی کو مه لایه تیدا، نه گه ری
زوره به شیکی زوری په یوه نندیه کانت له پیکه ی موبایل و
کرمپوته ره وه بیت، به لام دلنیا به که مهرج و بنه مای ره سه ن
دابنیت بو گفتوگویه کی دل__بو__دل، وه به تاییه تی نه گه ر
نه و کونه په پویه کی شه وان بیت و توش بالنده یه کی به ره به یان
بیت، له وانه یه جوان نه بیت کاتر میتر شه شی به یانی نامه ی بو
بنیریت و بلنیت: «من ئیستا بیر له تو ده که مه وه»، نه وه زور
گرنگه که تو یاسای پته و و جیگیر و دامه زرا و دابنیت له قوناغ
سه ره تاییه کانی په یوه نندیه که تدا له باره ی په یوه ندی کردنتان
پیکه وه به شیوه یه کی شیاو، به لام له گه ل نه وه شدا گفتوگو که تان
به سه رنج راکیشی به یله ره وه.

مانگي دووهم

سهره تاي په يوه نديه كه ت هيشتا ده بريسي كينه و كاتيك
كه ناوهم كې ديتي سهر شاشه ي موبايله كه ت، له ژووره كوه
را ده كيت و بالده گريت تاوه كو وه لامي بده يته وه، بڼه ما و
مه رجه كات له جبي خوياندان و له هه مان كاتيشدا فتر بووني شتي
نوي سهره ت په يه كتر شتي كي پتويستي رږانه يه. ده توانيت هم
جوش و خرؤشه دريژه پي بده ي له مانگي دووهمدا له ريگي
هم رڼبه ره وه

۱. به هه نديك شتي بچووكدا بيناسه ره وه:

ايا سوپرايزت بؤ ده كات بؤ ناني نيوه رږو؟ يان ايا
تو توميڼه كه ت بؤ ده شوات و تانكي گازه كه ت پر ده كات به ي
هيچ هوكاريك؟ هيچ شتيك دلي پياو گهرم ناكته وه هينده ي
ته وه ي كه سوپاسگوزاري بيت و ستايشي بكه يت له سهر هم
شته بچووكانه.

۲. پيكه وه بچن بؤ په رسنگا:

كرانه وه و ناماده يي بؤ زانيني بنچينه ي باوه ري و ثاني
يه كتر ي، ههنگاويكي زور باشه بؤ قولبوونه وه له ناسنامه ي
يه كتر ي و، ته گهر پياوه كه ت پيشنياري بانگه يشت كردني كړي
بؤ كليسه يان مزكه وت، ته وا به شه ره فيكي گه وره ي بزانه و
به چاوي رڼزه وه سه يري بكه، ته گهر خوي نه رويشت بؤ كليسه
تو له گهل خوتدا بيبه.

۳. پيكه وه شتي تازه تاقيبكه نه وه :

دلنيام ئيستا تو زياتر له چهند جاريك ناني ئيواره تان

پەڤتار بکەرەوه خوار دوو و سەیری قلیمتان کردوو بەیەکەوه
پەڤتار بکەرەوه سە ڕۆژە ی ڕا بردوو دا، چوار چیوکان (قالبەکان)
سە ڕۆژە و پێی بلی باپیکەوه بچین بو خولی چیشتلینان. وە پلان
سە ڕۆژە پیاوانی شەممە کاری خۆبەخشی بکەن لە خانە ی بێ
سەر پەشتان. بەسەر بردنی ڕۆژی خوش و جیی بایەخ ھاوکار
بەیت بو هیشتنەوه ی پە یوهندیە کەت بەتازە ی و گەر موگوری.
۴. ووردبین بە (بەدیقەت) :

تو بەزوری ئەوت بەهیمنی و ئارامی بینوو، وە لایەنی
پاشی ئەوت بینوو، بەلام ئە ی ئەگەر لەژێر فشاردا بوو
چون رەفتار لەگەل دایکیدا دەکات؟ چون رەفتار لەگەل
کەرمەندی چیشتخانە دەکات؟ یان چون رەفتار لەگەل شوڤیری
تەکی دەکات لەشەقامەکاندا؟ ئەم شتە بچووکانە بکە بەپتوهر
و سیک، تا دلی ئەو پیاوہ ی پی بکەیتەوه و بزانی ت چی لەلیدا
هەنگرتووه. (سەیری ئاموزگارییەکانم بکە لە «ئالاکان لە
پاریشەدا»).

۵. بواری بدە لەبەر تۆ لات بیت:

ئەگەر تۆ شەکەت و بیزار بوویت، یان ڕۆژیکێ ماندووکەری
کە کردنت تیپەراندبوو، دەتوانیت پە یوہندی پتوہ بکەیت تا بیت
بو لات. ئەمە تاقیکردنەوه ی پیاوہ تی ئەو نیە. بەلکو دەرڤەتیکێ
پاشە تا بۆت دەر بکەویت کاتیک ژیان هەراسانی کردوویت، ئایا
بەراستی ئەو پیاوہ یە کە پشتی پی ببەستیت.

مانگی سییه م

زورباشه نهم پیاوه زور بهرز ئامانجی داناوه و پیشینه
زه حمه ته کانتی تیپه راندووه، هه موو ئه و کیک و سوپرایزانه ی
که له دوا ی کو بوونه وه قورسه کانی به ریو به ره کت پیشکشی
ده کردی باشتترین بهرکه وته بوو له گهل تودا.

ئالاکان له یارییه که دا:

کاته کانت له گهل نهم پیاوه دا هیچی که متر نه مووه
له جادوو یه ک، به لام هه ندیک شتی لیره و له وی کردووه له ماوه ی
دوو مانگی یه که مدا، تا واتلیبکات هه لو یسته یه ک وهر بگری،
کاتیک ی زور تیپه ریوه به سه ر ئه وه ی که نهم پیاوه شایسته یه
ئوتومبیله که ی خشان دووه له شوینی راگرتنی ئوتومبیله که ت، ئایا
نهم خرو و خراپانه ی شایه نی ئه وه یه له موبایل که ت بیسپریت وه و
له لاپه ره ی تاییه تی فه یس بووکی خوت بلوکی بکه ییت؟ (ده زانیت
چیت لیدیت کاتیک رهنگی سور ده بینیت) نهمه پینج ئالای
یارییه که یه که ده بیت لینیان دلنیا ببیته وه و بیانپشکنیت پیش
ئه وه ی بچیه سی رۆژی کوتاییه وه.

ئالای ۵:

ته نها کاتیک تو ده توانیت چاوت پیی بکه ویت که بۆ ئه و
بگونجیت (بره خسیت).

ئالای ۴:

خووی خراپی هه یه له گهل موبایل: له پر مشه وه ش ده بیت
و به بهر ده وامی ته له فونه کانی که بۆی دیت ره تی ده کاته ره که
له گهل تودایه، تا ۲۴ کاتر میتر تی نه په ریت په یوه ندی به توه

ماکات و تنها نامه به کارده هینیت بو قسه کردن له گهل تو.
نالای ۳:

ره نی دهکاته وه که به هاوړیکانی و که سه خوشه ویسته کانیت
بناسینیت.
نالای ۲:

زور گومانووی و به به هانه یه سه بارهت به رابردووی. وه
دهلپت پیویست ناکات هیچ بزانیټ دهر باره ی هیلی ده سته سهری
له پولی سی دا، به لام تا له م خاله دا تو پیویسته کومه لیک
ورده کاری بزانیټ دهر باره ی رابردووی، وهک و جیابونه وهی
له هار سه ره که ی یان هه بوونی منډال له په یوه ندی پتشیویدا.
نالای ۱:

له شوینه گشتی و قهره بالغه کاند ا پشتگویت ده خات و هیچ
سوزیکت پیشان نادات. ټاگاداری ټمه به.
موبایله که تنټ به ده سته وه یه وخوت له چاوی خوشکه که ت
ده دزپته وه، له وانه یه ټه وه ټه و که سه بیت که بوی ده که رایت، وه
له وانه شه شایه نی به ده سته ټینانت بیت دوا ی هه موو ټه م شتانه،
پیش ټه وه ی بجیت به لای داگیرساندن ی فرنه که وه، ټه م هه نگاهه
کوټایانه به سه رنجه وه وه ربگره له کاتیدا که ټاماده یی هیلی
کوټای تیپه پرینیت.

۱. به یه ک دوو که سی سه ره کی نزیکتی بناسینه: من نالیم
یه ک شه ممه بیهینه ره وه بو نانی ټیواره و به خیزانه که تی بناسینه،
چونکه هیشتا بریارت نه داوه ټاشکرای بکه یت بو خیزانه که ت،
له م قوناغه دا هاوړپیه کی (کچ) هاوړپیه کی باشی خوت بانکه یتشت
بکه، کاتیک که وا برؤن بو شیرینی خواردن و خواردنه وه
له کوټایی ژمه که تاندا، راو بوچونی وه ربگره سه بارهت به و

پیاوه، پریست ناکات قسه کانی وه کو یاسا وه ربگری، به لام
ده بیت راو بوجونه کانی به چاوی سه رنجه وه وه ربگری و
وا خوت مه ژمار بکهیت که ئه م ۶۰ روزه ی بیشتر له حاله تی
مه ستیدا بوویتو نه تتوانیوه وینه گه وره که ببینیت، با هاوریکه ت
یارمه تیده رت بیت له مه دا.

۲. باسی میژووی جنسی خوت بکه: خانمان، تنانته
بیریشی لی مه که ره وه که فایلی په یوه ندیه کانی خوت هه لیده یته وه
مه تاوه کو وتوویریکی راستگویانه له لایه ن هه ردوو لاتانه وه
نه کریت له باره ی په یوه ندی رابردوو تانه وه، نه گه ر پیاوه که
ناماده نه بوو نه وه بکات، نه مه ئامازه یه کی دیاریکراوت ده داتی
که ئه م پیاوه ریژی تو و بنه ماکانت ناگریت.

۳. با بیه ناو دونیای تووه: بانگی بکه با له گه لت بیت بو
په سه ندترین پرژه ی خیرخوازی به لاته وه، یان داوای لی بکه له
بازاره کشتوکالیه که بتبینیت.

۴. بزانه له کویدا ده وه ستیت: تو ته ماشای رۆژ ژمیره که ت
ده کرد وه کو هلو و رۆژی ۸۹ یه و، به یانیش کوتا رۆژه، به لام
ئایا به راستی ده زانیت له کویدا له گه ل ئه م پیاوه دا ده وه ستیت؟
ئایا په کلابو یته وه که هه ردووکتان به هه مان ئاراسته ده رۆن؟
ریگه مه ده ئه م ۹۰ رۆژه ی کوتایی ته نها شتیکی ژوانی بیت و
هه ول بده ی تاقیبکه یته وه، دلنیا ببه وه که ئه مه هه لیزاردنی خوته
پیش نه وه ی به ستنه وه ی جهسته یی له نیتوانتاند روو بدات، خانمان
بیرتان بیت لیره دا جله و له دهستی تودایه هیچ بواریکی (مه جال)
یکی تیدا نیه که ئیمه هه ول بده ی نیت نزیک ببینه وه به بی موله تی
خوت نه بیت.

به یانی دواي دۆژی ۹۰: ئیستا چی؟

نۆ و شهویش شهوینکی نمونه ییتان به سه ربرد هر
و مکو پلانت بۆ دانابوو، به لام ئیستا له به یانی دۆژی دواتر
بیرده که یته ره و پرسیار ده که ییت ئایا پیویست بوو چاوه ری
بکه ییت؟ ئایا به راستی شایه نی چاوه پروانی بوو؟ بیگوومان
شایه نی بوو، نه کهر کاتیکی دریژت تی نه په راندوووه بۆ بنیاتنانی
به چینه یه کی باش بۆ په یوه ندی و پیشبینی په یوه ندیه که ت،
ئارا ته نها کوسپینکی بچووک بووه له سه ر رینگاکه ت. زۆربه ی
په رتووکه گانی ده رباره ی په یوه ندیه کان ده لین پیویست ناکات،
ده رباره ی په یوه ندی جهسته یی قسه له گه ل پیاوه که ت بکه ییت،
به لام من له گه ل نه وه دا نیم، پیویسته توانای نه و پیاوه بزانیته بۆ
دلخو شکردنت تاوه کو په یوه ندیه که تان باشتر و سه رکه ورتوو تر
ییت.

پیداچوونه وه ی مانگی یه ک: مه هیله ئه م مانگه تیپه ر بکه ییت
بی نه وه ی که س تیبینی بکات! ساته ئایا به کان (یان له وانه یه
نیاییش نه ییت) بخه ره پروو له مانگی یه که مدا.

باشترین پینج شت به لای نه و پیاوه وه چیه؟

۱.

۲.

۳

۴

۵

نهو شتانه چین که وتوویژیان له باره وه فاکهیت؟

۱

۲

۳

۴

۵

٦.

نهو تايبه تمه نديانه چين که جيڙي ليوه رده گريت له
ماورتيه تي له گهل پياودا؟

١.

٢.

٣.

٤.

پنويستت به چيه تا په يوه نديه كي ئاشکرا و له پروو
دابه زرينيت؟

١.

٢.

۲.

پیداچونه وهی مانگی دوو

مانگیک ته و او بوو، دووی تر ماوه! با که میک قولتر بیینه وه
بزاتین چی ئەم پیاوه نیشان دهکات. شهش شتی «بچووک»
بنوسه که له مانگی دووه دا بوی کردووی

۱.

۲.

۳.

۴.

۵.

لیستیک درووست بکه بو شهو پینج شته نوییهی که
دیتوانن بیکه وه تاقیبکه نه وه

هیچ نالایه کی سور هه لکرا؟ تیبینی هیچ هه لسو و که ونیکت
کردوو هه که وای لئ کردبیت هه لویتسته یه ک و هه برگریت.

..... ۱.

.....

.....

..... ۲.

.....

.....

..... ۳.

.....

.....

.....

..... ۴.

.....

.....

.....

پیداچونه وهی مانگی سن

خه ریکه ده گهیت: ئه مه چهند ده ستنیشان کردنیکه پیش برینی
هیلی کوتایی.

هاوبهشی پیکردنی پینچ شتی تایبته (دانسقه)، که
پیشتر له گه ل که سی دیکه هاوبه شیت پی نه کردوو هه

..... ۱.

.....

.....

.....

.....

۲.

۳.

۴.

۵.

پیش نهوهی قسهی له گه‌ل بکه‌ی ، لی‌ره بینوسه پی‌گه‌ی
به‌یوه‌ندی‌ه‌که‌ت وه تا چه‌ندی‌ک له‌په‌یوه‌ندی‌ای له‌گه‌لی؟

۱.

۲.

۳.

— ۱۷ —

ژيانى پيشه‌ى تۆ، بەرزخوازى (طموح)

چۆن وابكەيت خەونەكانتان بێكەوه بهێننه دى
دابىنکردنى بژىوى ژيانمان، شتىكى گرتگە، هەم بۆ پياوان
هەم بۆ ژنان، لەم كاتە ئابوورىيە دژوارانەدا، هەموومان دەزانين
كە دۆزىنەوهى كار شتىكى زۆر گران و دژواره، وه له‌وه‌ش
دژوارتر پاراستنیه‌تى، له‌به‌رئەوه ئايا خوشه‌ويستى هۆكار
ده‌بێت له‌بەرياره پيشه‌يیه‌كانتدا، يان مەترسى و سەركێشى ئەوه
بەپياويكەوه بکەيت كەهيشتا له‌وپه‌رى هيز و توانای خۆيدايه؟
با سەيرىكى ئەم دوو بابەته گەرموگۆره بکەين له‌ناخى
ژوانى ئەمەردا.

ئايا پێويستە قوربانى بەخەونەكانم بدەم له‌پێناو ئەو
پياوهدا

خانمان، پێويست دەكات وه‌كو ريزىك كلاًوه‌كه‌مت بۆ
دابىنەوينم بۆ تۆ كەبەشيوه‌يه‌كى مەزن كارەكانت دەكەيت، تۆ
خاوه‌ن و دامينه‌ر و به‌ريوبه‌رى جيبه‌جى كارى كۆمپانياى، وه
هه‌له‌يه‌ك قبول ناكەيت و گەشتى زۆر دەكەيت و زۆر

پەسەندیت و ڕیزیکی زۆریشیت ھەبە لە کومەلگادا، کەمییکی
پێدەچیت تا بواریک لەخشتە قەرەبالغەکەتدا بدۆزیتەوه تارپگە
بەکەسیکی باش بەدەیت بیتە ناو ژیاقتەوه، بەلام ڕینگەت بەویدا،
چونکە ئەو سەرئەجی ڕاکیشاییت، وە تۆش وات لێھاتوو
ناتوانی وینای ژیان بکەیت بەبی ئەو. تۆ کەمژایەتی سەلتیتیت
نێپەراندوو، ئیستا ڕازیت بە دلخۆش بوون و گەشتن
بەئاراکانت و دەربرینی خۆشەویستی.

بەلام ئیستا، ئەو بەرەو پێشچونەتی کەچاوەرپێت دەکرد لە
کۆنایدا، مۆچەییکی گونجاو و پاداشتی زۆر زیاتر لەوێ
پیشبینیت دەکرد، وە لەکۆتایدا ھاوتە پێشەوێ هەلبژاردنی
دانەوێ قەرزی خۆیندکارە تایبەتەکانت، ھەموو شتیک زۆر بێ
کەم و کورییە، بێجگە لەشوین و کاتژمێرە درێژەکان. تۆ کەمژە
بۆریت کەھەلی ژیاقت ڕەتکردهوه، بەلام ئیستا شتیکی زیاتر
ھەبە لەبەردەمتدا، لەسەر میزەکە پیاویکی باش ھەبە، نزا بکە
لەپیاو زیاتر. بەلام ئایا شایەنی ئەوھەبە کەقوربانی بەخەونەکانت
بەدی لەپیناویدا؟ پێش ئەوێ ھەر خۆت بمینیتەوه و تەنھا بیت
ئەم ھۆکارانە بەسەرئەجەو وەر بگرە:

١. ئایا بەداخەو دەبیت بۆ نەبوونی کار و پیشە؟

بەرستگویی سەیریکی خۆت بکە لەئاوینەدا، وە ڕازی
دەبیت ئەم ھەلە ڕەت بکەیتەوه؟ ئایا ئامادەیی چاوەرپی بکەیت
بۆ ماوەی ٦ مانگی تر، یان سالیکی یان تەننەت ٢ سال، بۆئەوێ
ھەلیکی ھاوشینوێ ئەمە ڕووبداتەوه؟

٢. ئایا لە پیاوھەت دەرەنجییت ئەگەر تۆ ھەلی بژیریت

بەسەر کارەکەتدا؟

خانمان، ئەگەر ھەستیک لەناختدا ھەبیت کەبلی پەشیمان

ده بیته وه بڼ دواختنی نه مه، نه وکاره مه که، تر ناتوانیت
پیاوړه که ت بکه یت به قوربانی و پڼی بلنی، من ده سته رداری نه م
هله بووم له بهرتو، وه دلنیا به که نه م کاره ده که م له کوتایدا، وه
پنویسته نه م بریاره هی تو بیت.

۳. نایا تو کاتت هه یه بڼ په یوه نندیه کی دریځایه ن؟

نه گهر تو کاتی ته واوت هه یه له په یوه نندیه که تدا به سهری
بیه یت، ده توانیت دواتر کار بکه یت، نه مه له وانه یه هلیکی
نایاب بیت بڼ بنیاتنانی ژیانی سوزداری و په یوه نندی و پلان
که شتیاریه کانت، ده توانیت هه موو پشووی کوتایی هه فته یه ی
چاوپیکه وتن بکه یت، یان یه کجار له مانگی که دا له شاریکی تازه.
یان کو بوونه وه یه که له نڼوانیاندا هه نندی کات ده سته بهر بکه
له خشته ی کاته کانت، تا که میک له سهر هلی نڼن ته رنیت قسه له گهل
پیاوړه که تدا بکه یت، نه گهر تو به راستی بایه خ به په یوه نندیه که ت
بده یت، نه ورا به هر شیوه یه که بیت ریگیه که ده ووزیته وه تا
کاتی کاره که ت له سودی خوت به کار به ینیت.

۴. نایا متمانہ ی ته واوړتی هه یه له په یوه نندیه که دا، بڼ
ریکخستنی مه وداکان؟

نایا هه ست به دوو دلی ده که یت له باره ی رابردووی نه وه وه،
یان دوو دلی له ده سته پیکردن له گهل که سیکي نویدا؟ نایا ده توانی
متمانہ ی پی بکه ی که بهر پر سیاریه تیه کانی جی به جی بکات
کاتیک تو دوو ولات دوورده که ویته وه له بهر کاره که ت؟ نایا نه و
ده توانیت متمانہ به تو بکات بڼ هیشتنه وه ی په یوه نندیه که تان؟
هیچ کښه یه که نیه نه گهر وه لامی پر سیاره که «نه خیر»، وه
نه ودهش مانای نه وه نیه که یه کیکتان نه و هله به کار ده ینیت بڼ
خیانه ت و دلشکاندنی دلی یه کتری به مه به ست. له وانه یه نه مه

مانای ئەو بیت هیچ کامتان هیچ رێکخستنیکی درێژخایەنی
دیاریکراوتان نیە. وە ئەگەر وەلامەکە «بەلێ» بوو ئەوا
دەربارەی پیشبینیە مەودا درێژخایەنەکانت قسە بکە کە چۆن
دەبێت، ئایا تەنھا پەییوەندی تەلەفۆنی و نامە بەس دەبێت؟
ئایا پشووێ هەفتەی هەموو مانگیک بەسە بۆ بەرە و
پیشچونی پەییوەندیە کەت؟ هەماهەنگی بکە بۆ دۆزینەوێ
باشترین رێگا تا یارمەتیدەرت بێت بۆ گەشەسەندنی
خۆشەویستیە کەت.

۵. ئایا ئامادەییە بگوازیتهوێ بۆ شارە نوێکەت؟

ئایا ئەگەری ئەو هەیه کە شوێن گۆرکی بکات لەگەڵ
تۆ؟ ئایا ئارەزووی هەیه بۆ پیشەیهک بگەریت و کۆمپانیاکە
بگوازیتهوێ، لەوانەییە پیاوێ کەت سوپرایزێ بۆ بکات و بێ
درودی لەگەڵ تۆدا بێت، مەترسە لەدانانی ئەم هەلبژاردنە
لەسەر مێزەکە.

لەوانەییە شتیکی پەرپووت بێت، بەلام ئەو راستە
کەنبوونی وا لەدل دەکات گەشە بکات، بپوا بکەن، خانمان،
پیاو دەزانیت کە چی شتیک بۆی باشە و هەموو هەولێکی خۆی
دەدات تا پەییوەندیە باشەکەیی سەرکەوتوو بێت، ئەگەر ئەمە
مانای ئەو بیت کە بە سکایپ، وە ئیمەیل قسەت لەگەڵ بکەین
هەموو شەویک، ئەوا دنیایە ئەو دەکەین، ئەگەر ئەمە مانای
ئەو بیت کە دەبێت کۆتایی هەفتە گەشت بکەین تا چاومان پێت
بکەیت، ئەوا ئیمە لە گەشتی شەمەندەفەری داها تۆدا دەبین،
ئەوێ من و مارجوری هاوسەرێ زیاتر لە ۱۵ سالی خایاند تا
لەکو تایدای پێکەوین، بەلام کاتیک شوێن و کاتە کە راست بێت
ئەوێش راست دەبێت.

کی دهزانیت؟

ئهم مهودایه لهوانهیه کاتی بیت، یان لهوانهیه شویته
نموونه بیه که بیت که تیایدا جیگیر ببیت و ژیاونت له گهل ئهم پیاوه
دهست بپیکه بیت. لهوانهیه ئهمه پیشه ی خهونه کانت بیت، به لام
له بیرى مه که خوشه ویستی و ته مه ن چی لیدیت.

گره و کردن له سهر توانای به دهستهینان

ئاستا دهزانیت هه موو پیاویک پتویستی بهزانینی
نازناوه که ی و پیشه که ی و پاره که ی هه یه. سهره پای ئه وهش
هه ندیک پیاو هه ن ئاماده نین به رده وامی بدن به په یوه ندی
به دریزایی کات، هه تا نه بن به خاوه نی مالی خویان، وه لهوانه یه
تو له کاتی به دهستهینانی بره وانه یان کارکردن له پلکانه ی
به ریوه بردن ببینیت، ئاستا جیاوازی هه یه له نیتوان ئه و پیاوه
که ته نها باسی خهونه کانی ده کات له گهل ئه و پیاوه ی که هه نگاو
ده نیت بو به دیهینانی خهونه کانی. ئه گهر ئه و پیاوه ی که تو گرنگی
پیده ده ی سهر به جوری دووهم بوو، ئه و لهوانه یه شایسته بیت.
با سهیریک بکهین و ببینین که ئایا تواناکانی ئهم پیاوه
شایه نی گره و کردنه.

۱. ئایا دواى خهونه کان که وتوو یان سهرکیشی ده کات ؟
گفتوگوی له گهل بکه له باره ی خهونه کانی و چۆنیه تی
که یشتن به خهونه کانی. ئه گهر توانی نه خشه یه کی به هیزت
نیشان بدات که له ماوه ی ۳ تا ۵ سال بو به دیهینانی ئامانجه که ی
و دهستپیکردنی کاریکی باش. ئه و به دلنیا ییه وه ئه و که سینی
شیاره، ئه گهر ئاواتی یاری کردنی هه بوو له ئین بی ئه ی دا

که چی لاشه ی هیچی تیا به سهر نه بوو، نه وکات توش ده زانیت
که پیوسته به ریگای خوتدا برویت.

خانمان، تو بیر تیژیت ههیه، له بهر هؤکاریک تو نه گهر
به که مجارت بیت شوینیک ببینیت یان یه کهم جارت بیت گویت
لی بیت بۆ جاری داهاتوو خیرا دهیناسیته وه، وه نه گهر وتی
هم ئاواته ی له دراناوه ندییه وه ههیه و که چی ئیستا له چله کانی
ته نهیدا بوو، نهوا وازی لنبهینه و به پرتی خوتدا برو، نه گهر
پرورده نوییه که ی پیکهاتوو له قوچه کیکی ئالوز و تیک ئالاو
تیکتیکی بوو به ختی، یان پارانه وه و نزا، نهوا دلنیا به نه و پیاوه
نه که داهاتوو خوتی پی به سستیته وه. نه گهر له نزیکه وه گوئی
بگرت نهوا ده توانیت نه و که سه ی ته نها ئاوات ده خوازیت جیا
بکهنه وه له وه ی که هه لده سستیت به به دیهینانی.

۲. کرداره کانی چی ده لئین؟

ئایا به سهر شه قامه کاندرا ده کات بۆ به دیهینانی خه ونه کانی،
یان له سهر قه نه فه یه ک داده نیشیت تا خه ونه کانی خوی بینهدی؟
پیوست ناکات لیره دا پروونکردنه وه ی زیاتر بدهم، به لام ریگه
بده با کرداره کانی قسه بکه ن له جیاتی ووشه کانی، نه گهر
کرداره کانی هاوتای گوفتاره کانی نه بوو، نه وکات تو ده زانیت
پیوست به گره وکردن ناکات و شایه نی نیه خوتی بۆ بخه یته
مه ترسیه وه.

۳. به لام چی نه گهر نه و نه لماسیک بوو له ماده ی خاودا؟
خانمان؟ نه توانم گویم لیتان بیت ئیستا ده لئین، به لام
ستیف؟ له گهل که میک هاندان و خوشه ریستی مندا، ده توانم
یارمه تی بدهم تا ببیت به پیاوینکی باش، نه گهر نه و نه یخستبویه
میشکیه وه که له پیناو خویدا خه ونه کانی به دیهینیت، که واته توش

ته‌ن‌ها کۆسپیکی دیکه ده‌بی له‌ریگایدا. کاتیک له‌گه‌ل مارجوری
بووم ئاسوده نه‌بووم وه‌کو پیاوی ژیا‌نی، تاوه‌کو ئه‌و کاته‌ی
ئه‌و پاره‌یه‌م په‌یدا کرد که‌خۆم مه‌به‌ستم بوو له‌پێی کۆمیدیا و
کارکردنه‌وه. خانمان پێویسته ئه‌ندازیاری بنیاتنانی داهاتووی
خۆمان بین. وه‌ به‌د‌ل‌ن‌یاییه‌وه ده‌مانه‌و‌یت له‌م نه‌خشه‌ پێژه‌یه‌یه
له‌گه‌لمان بیت و به‌شیک بیت لێی، به‌لام پێویسته بیروب‌وه‌ر
و متمانه‌مان هه‌بیت تاوه‌کو خه‌ونی سه‌ره‌کی ئێمه‌ بیت له‌م
که‌شته‌ماندا وه‌کو پیاو.

٤. ئایا سه‌رمایه‌ ده‌بیت یان دا‌روو‌خاو؟

راست‌گۆیه، ئه‌گه‌ر ئه‌و خه‌ریکی خوێندنه‌که‌یه‌تی، یان وانه‌ی
چری راه‌ینان وه‌رده‌گریت، ئایا به‌راستی کاتی ته‌واوی هه‌یه‌ بۆ
پا‌به‌ند بوون به‌په‌یوه‌ندیه‌وه؟ ئه‌گه‌ر چاره‌نووسی ئه‌م پیاوه‌ بوو
که‌شتی مه‌زن ئه‌نجام بدات، به‌د‌ل‌ن‌یاییه‌وه تو ناته‌و‌یت دا‌روو‌خاو
بیت له‌ کاتیکدا ئه‌و هه‌ولی به‌ده‌سته‌یه‌تانی خه‌ونه‌کانی ده‌دات.
ئه‌گه‌ر کاتی هه‌بوو بزانه‌ ده‌توانیت به‌چی شیوه‌یه‌ک پال‌پشتی
بکه‌یت له‌ پێی خوێندن له‌گه‌لیدا، یان یارمه‌تیدانی له‌کاروباری
بجووکی ماله‌وه‌دا، یان ئاماده‌کردن و پێچانه‌وه‌ی ژه‌مبکی
ته‌ندرووست تا له‌گه‌ل خۆیدا بیات بۆ پۆل.

٥. توانای چاوه‌پ‌روانیت هه‌یه؟

ته‌ن‌ها شه‌ش مانگی ماوه‌ تا به‌رنامه‌ی مه‌شق‌کردنی
جیه‌جیکاری ته‌واو بکات، ئایا ده‌توانی ته‌له‌فۆن و نامه‌ی
سه‌رنج‌راکیش بۆ ئه‌م پیاوه‌ بنێریت تا کاتیک خۆشی له‌گه‌ل
به‌سه‌ر به‌هیت به‌دریژایی کات؟ من پێت نا‌لێم ژیا‌نت له‌چاوه‌پ‌روانیدا
به‌سه‌ر به‌هیت، به‌لام ئه‌گه‌ر توانیت خه‌ونه‌کانی ببینیت که‌خه‌ریکه
به‌دی ده‌مینیت، ئه‌وا ته‌ن‌ها له‌سه‌رت پێویسته که‌میک کاتی

بدهیتی. کاتیک پیاو له جیبه جی کردنی ئه رکه که یدایه، بیگوومان
نایه نی چاوه پروانی کردنه.

۶. نامادهی گه وره ترین هاندهری بیت؟

کاتیک هیشتا پیاو خهریکی بنیاتنانی خویهتی، باریکی
قورست له سه رشانه له په یوه ندیه که تدا هه لی بگریت، ئایا مامه له ی
نه کردنی پالپشتی سوزی و رۆحی که پیویستیه تی ده که یت له
میانه ی پرۆسه ی به دیهینانی خه ونه کانی؟ ئایا هیشتا ناماده ی
پشتگیری بکه یت که کاتیکی زیاتر بخایه نیت له وهی که تو
پیشبینیت ده کرد؟ خانمان، بیگوومان، خوشه ویستی و ریزگرتن
هاوشیوهی « ئالتونه (زیره) » لای پیاو، کاتیک ده زانین تو
پشتگیریمان ده که یت، وا ده کات که پرۆه درێژه کان و کاته کانی
هه ولدان ئاسانتر بیت بۆ به رگه گرتنیان. چهند سالیکی خایاند
تا بووم به کۆمیدیایه ک که له ماوه ی یه ک شه ودا \$۵۰ بۆ \$۷۵
پیدا بکه م، تا بيم به ئه ستیره یه ک پاره ی زیاتر و ریزی زیاتر
به ده ست به یتیم. به لام ته نانه ت دوا ی ئه وه ش هیشتا هه ر سه خت
و دژوار بوو که بيم به که سینی بیهاوتا و نایاب له پیشه که مدا،
په یوه ندی به ستن له گه ل پیاویک که هیشتا خهریکی کۆششکرده
بز به ده ستهینانی خه ونه کانی، له راستیدا شتیکی گران ده بیت،
هلیکی باریکت هه یه له نیوان دارمان و په رتبوونی و چونه سه ر
رینی راست و درووست، ئه گه ر ئه و پیاوه له م کاته دا پیشوازی
لیکردی بۆ ناو ژیان، ئه و هه ولیده خۆراگر و تیگه پشتووبی،
ته نها ئه و پالپشتیه ی پی ببه خشه که پیویستیه تی، نه ک ئه وه ی
که را بیرده کاته وه پیویستیه تی، ببه به گه وره ترین هاندهری و
له کاته سه خته کاند هاندهری به، یارمه تی بده ئاههنگ بگنریت
به بزنه ی سه رکه و تنه کانی، پیاوی باش ده زانیت چون ریزی

نه و ژنه باشه بگریت که له کاته سهخته کاند ا له گه لی بووه ر
له بیر ی ناکات، کاتی تیپه راندنی خه تی کوتایی سه رکه و تن، نه و
ژنه له گه ل خویدا ببات به لام هر گیز ناوه ستیت له به ده سته یتانی
نه و هی که تو ده ته ویت.

— ۱۸ —

کاتیگ په یوه ندى جه سته یی هه لده وه شیتته وه

به هارات بکەرەوه به سەر په یوه ندى که تدا

تو و پیاوه که ت هه میسه په یوه ندى جه سته یی باشتان
هه بووه، تو پیت وابوو که تاسەر ئه مه بهرده وام ده پیت، به لام
به م دواپانه وا دهرده که ویت که ئه و پشتگویت ده خات، ئه و
درودی کاره که یه تی و خه می یه کیک له ئه ندامانی خیزانه که یه تی
که نه خوشه. تو هه ولده ده پیت تیگه یشتوو بیت، به لام ئه وه بو
سی هه فته ده چیت که پیکه وه کونه بونه ته وه، تو ده زانیت ئه مه
به شیکه له په یوه ندى که ت، به لام کاتیگ هه لده وه شیتته وه له وانیه
نه وای په یوه ندى که وای لیتیت.

چون ده توانیت جادووی په یوه ندى که تان بکەر پیتته وه؟

ئاشکرای بکه که (به راستی) چی ده گوزهریت؟

درودی شتیکی سروشتیه. وه هه بوونی به رتوبه ریکی

بیزارکەر، وه نیکه ران بوون له باره ی که سینیکی نزیکي به ته مه نه وه،

یان نیگه ران بوونی یه کیک له باوک و دایکه که ی، هاوبه شن بر
به خنوکردنی منداله که یان که ئیستا له یه کتر جیا بوونه ته وه، نه مه
به سه که وا له پیاو بکات میشکی له ده ست بدات. نه گهر ئاماده
برو دلی خویت بو بکاته وه قسه ی له گهل بکه و ئاشکرای بکه
که چی ده گوزهریت له جیهانی نه و پیاوه، هه ندیکجار پیاو ته نها
پیویسته تی بزانت به ته نها نیه.

ئایا به راستی تو پیویسته قسه ی له باره وه بکه یت،
خانمان پیشتریش پیم ووتن، هیچ شتیک هینده ی نه وه
ئیمه ناتر سینیت که گفتوگو که به «پیویسته قسه بکه ین» ده ست
پن بکه یت، گفتوگو کردن هه ندیکجار له وانه یه یارمه تیدهر بیت،
به لام هه ندیکجار له وانه یه ئیمه ته نها پیویستمان به کات بیت تا
به بیده نگی بیر بکه ینه وه، بیده نگی زی ره.

پشتگیری بکه :

ته نها به زانیی نه وه ی که ژنی ژیانمان پالپشتمان زور
سه رنجرا کیشتره له هر شتیک که کردووته، وه کاتیک پیاوه که ت
تیکده شکیت و ده روا ته ده ره وه، په یوه ندی پیوه بکه بابزانت که
پالپشتی بوی، نه گهر بوژیکی سه رقالی به پیکرد، سوپرایزی بو
بکه و بلی بابچین بو نه و ریستورانته ی که حه زت لیه تی، چونکه
هه ندیک کات نه م شته بچووکانه یارمه تی ده دات که ورده ورده
بیه وه سه ر خوی.

دلنیا به که کورته ینان له کاره که یدا پزیشکی نیه.
خانمان، خوتان ده زانن که پیاو حه ز ناکات دان بنیت به

نازاره کانیدا، یان دان بنی بهوهی که له لوتکهی کاره کهیدا نیه. پیش نهوهی بریار بدهی که نه بوونی چهزی جهستهیی کیشهی کاسیه، ناشکرای بکه بزانه نه گهر کیشهیه کی ته ندروستی هه بوو نهوا پتویستی به چاره سه رکردنه. زۆر به وریایه وه پیشنیاری بو بکه پشکنین شتیکی گونجاوه و پتی بلن: «با بیم له گهلتدا بق پشکنین» یان داوا له هاوړی نزیکه کهی بکه، پیکه وه چونه دهره وه پنی بلن. نه مه پیاوی تویه و توش خوشت دهویت، با بزانیته که تو خمی ته ندروستی و کامه رانی نهوته، وه نه گهر پازی بوو پشگیری بکه، هه رکاتیک پتویستی بوو تا بکه ریته وه بق لوتکه.

پیکه وه راهیتان بکه ن:

نه گهر ئاموژگاریه که تی وهرگرت و سهردانی پزیشکی کرد، پتویسته هه ندیک بیرکردنه وه بخاته لاوه، وه نه مه هه له به کار بهین تا پیکه وه راهیتان بکه ن، چونکه هیچ شتیک هیندهی وهرزش کردن و به هیزکردنی ماسولکه سهرنج پاکیش نیه، که پیکه وه نه ناجمی بدن و که میک گالته بکه ن دواي راهیتان.

به هارات بکه به سه ریدا:

کوتا شهوی هه پنی کهی بوو که هه ردووکتان خهوتان لینه کوت و پیکه وه سهیری قلیمیکتان کرد؟ رومانسیهت بکه ریته ره وه بق په یوه ندیه که ت و پیکه وه برۆنه دهره وه و رستورانتيکی نوی تاقی بکه نه وه، یان وه کو دوو که پلی نوی پیاسه یه ک به شه قامدا بکه ن، یان برۆن بۆه لگه ران به سه ر بکرده کاند له گه ل مندالانی گه ره که که تان، گره نتي ده که م نه گهر به هارات له دهره وه ی ژووری نوسته نه که تان بریژیت نهوا ژووری

نوستنه که شتان تام و چیژی بۆ ده که ریتنه وه.

جل و بهرگی ژیره وهی سهرنج راکیش بیوشه:
بهلی خانمان نیمه ی پیاوان هه ز ده که یین شته که به و شیوه یه
بیت، به لام ریزی نه وهش ده گرین که هه ولده ده ی بۆ هینشتنه وهی
په یوه ندیه که مان به سهرنج راکیشی، وه پروودانی نزیک یونه وه
به شیوه یه کی خیراتر. به لینی دلخوشکردنی پینده.

پلانی دوور که وتنه وه:

هه ندیک کات نیمه ی پیاو ته نها ده مانه ویت له هه موو شتیک
دوور بکه وینه وه. به شیوه یه کی جوان پلان دابنی له کوتایی هه فته
له گهل پیاوه که تدا برۆن بۆ شویتیکی ئارام و خواردنی نانیکی
به یانی نایاب، یان پشوودان له سهر چیا یه ک، وه ئه گهر نه تانتوانی
بچه ده ره وه، ده توانیت له ماله که ی خوتدا داهینان بکه ییت،
بوماوه یه ک دوور بکه وینه وه له هه موو ته له فونه کان و ئایپاد و
ئینته رنیت و توره کومه لایه تیه کان، که میک کات بۆیه کتر ته رخان
بکه ن، ئه م کاته تاییه ته، موعجیزه ده خولقینیت بۆ ته ندروستی و
ته من دریژی په یوه ندیه که ت.

جولاندنی مه نجه ل و تاوه کان :

کوتا جار که ی بوو خوشترین خواردن به لای ئه وه وهت
لینا؟ ده زانم که خشته ی کاته کانی توش جه نجاله وه کو ئه و،
به لام بیر بکه ره وه له و جادو وه ی که ده خولقیت، ئه گهر که میک
کات ته رخان بکه ییت تا بچیت بۆ سوپه رمارکیت پینش گه رانه وهت
بو ماله وه، من دلنیا م ئه و ریزی ئه م یارمه تیه گه وره یه ت

دهگرت، تاوهکو خواردنه خوشهکهی بۆ ئاماده بکهیت. وه تنو
هرگیز نازانیت، خانمهکهه، کهخواردنی نانیکي ئیوارهی خوش
لهکاتزمیر ۷ ی ئیوارهدا، دهتوانیت تو شیرین بکات لای پیاوهکهت
بهدریژی شهو.

ناوچهیهکی بهتال__ له منداڵ درووست بکه.

مندالهکان بیه بۆ دایهنگاو شوینیکي پهسهند لای خۆت، و
پلان بۆ شهوینکی تهنها بۆ خۆت و نهویش دابنی بهبن دوودلی
ر ئیشی مالهوه، کهمیک سهما بکهن و وهکو باوکیک دهزانم
کهچیژی منداڵ چیه. بهلام بهدلنیاپیهوه زیاتر نرخیان دهزانم
کاتیک کهمیک لییان دوربم.

بهسهربردنی کات لهگهڵ دوو هاوسهری به تهمهندا.
لهوه باشترنیه قسه لهگهڵ دوو هاوسهری بهسالاچوودا
کهن، که ماوهی ۲۰ یان ۳۰ یان ۴۰ ساله پتکهوهن، یان تهنانهت
لهوانهشه ماوهی ۵۰ سال.

بیگوومان، چیرۆکیان لایه دهربارهی چۆنیهتی نزیک
برونهوه و چارهسهرکردنی گرفتهکان و لهوانهشه سهرت
سورمیت به دوو سی ئامۆزگارییان دهربارهی ژووری
نروستنت، لهم هاوسهره به ئەزموونانهوه فیربه و سود له
نانایان وهربگره بۆ پهیوهندیهکهت.

مالهکهت ههروهکو نزرگهیهک لی بکه بۆ خۆت:

دهزانم ژمارهیهکی زۆر لههاوسهران بی پهیوهندی
ماونتهوه، ئەمهش بههۆی ئەوهی کاریکی زۆر دهکهن

له سهرووی توانای خویانهوه، وه به سهربردنی کاتیکی زیاتر
له کارکردن کاتهکانی مالهوهت دهبات، بۆ نموونه: ئەم چارهکه
بۆ هەردووکتان مارهیهکی سهخت بوو، ئەوه چەند ههفتهیهکی
تیپهپیه، بهلام هەر یهکیکتان له ۱۴ کاتژمیر کهتر کاری
نهکردوو لهپۆژینکدا، کهی بیر لهوه دهکهیتهوه کهکاتیکی
گونجاوه بۆ کۆبوونهوه؟ ۱۵ بۆ ۲۰ خولهک بده بهخۆت و
تاهه موو فشارهکان و ماندووییهکانی ژیاانی پیشهیت برهوینهوه،
پیش ئەوهی بچیتهوه بۆ مالهوه. کاتیک میشکت ئاسوده بوو
رینگه مهده ئەو ئازاوهی ئەمرۆ لهگهلت بیتهوه بۆ مالهوه، کاتیک
کهشتیه مالهوه، شوینی ژیاانت وهکو نزرگهی خۆت سهیربکه،
واز لهتۆره کومه لایهتیهکان بهینه، مالهکهت بکه به جینگهیهکی
پیرۆز تا بتوانیت پهیوهندی و دلداری خۆتی تیدا نوی بکهیتهوه.

پشوودان.

ئەو تۆی خوشدهویت، ئەو پهیوهسته به تۆوه، و تۆش
ئەوه دهزانیت و بهریوبه ره شیتهکهی لهکوتایی پڕۆژهکهدا
کهمیک شیتتر دهیت، یهکیک لهکهسه بهتەمه نه نزیکهکانی
دهکهپیتهوه، کۆبوونهوهکهی ئیوه دووباره دوا دهکهویت و
هالدهوه شیتهوه، بهلام هەر پیاویک بهراستی ژنهکهی خوشبویت
رینگایهک دهپۆزیتهوه تا دووباره لهگهلت کۆبیتهوه، وه ههندیک
نامادهکاری دهکات بۆ یهکگرتنه وهیهکی نوی.

۱. پێگە بۆ پاراستنی پەيوەندی جەستەیتان لە ھەڵوێشاندا ھەو

۱. پەيوەندی
۲. ھېچ شتێک بە کەسی وەر مەگرە
۳. بزانی پیاوێکەت لە کوێو دیتەو
۴. ئارامگیر بە لەگەڵی
۵. پلانی دوورکەوتنەو دا بنی
۶. کاروبارەکان تێکەڵ بکە «ژەمێکی خوشی بۆ لێ بنی»
۷. نامەی خوشەویستی بۆ بنێرە بە بنی ھېچ ھۆکارێک
۸. بێرێت بێت کە سوپاسی بکەیت بۆ شتە بچوکەکان
۹. ھانی بدە زیاتر لە یەکتر نزیک ببنەو شەو بێت یان پوژ
۱۰. ھەندیک جلۆبەرگی ژێرەوێ نوێ تاقی بکەرەو

— ۱۹ —

ئایا کاتى دانانى ئەلقەكەیه

تاقىکردنەوهى ۱۰— هەنگاو پێش كەشتەكەت بۆ خشل

فرۆش

سالىكى تەواوەتى تىپەربووە بەسەر يەكەم بەدىکردنت
لە بەنزىنخانە، ئۆتۆمبىلەكەى لاى ئەوهى تۆوہ راگرت، توش
رەزامەندى ئەو شىوازە هېمن و بەرپز و متمانە بەخۆبوونەى
بووى، كە هات و داواى ژمارەكەتى كرد و دوو پۆژ دواتر
پەيوەندى پىوہكردىت و كەوتىتە جادوہكەيەوہ، وە كاتى
خۆشستان پىكەوہ بەسەر بردوو تۆ بەهيزىەكەى و كەم
وكورتىەكانىشيت خۆشويست، لەپۆژىكى سەختدا چاوت پىي
كەوت و زانىت كەدەتوانن لەكاتە سەختەكاندا پىكەوہبن و،
پىزى بنەماكانت دەگرىت، وە بەهەموو خىزان و ھاورپىكانتى
دەناسىنىت بەشىوہيەكى ئاشكرا، وە بە پروونى ديارىكردوہ
كەكى يە و، ئىشى چىە و، چۆن دەيكات، وە ئەم وىنە توش
دەگرىتەوہ و بەشىكى لەوہ.

دەتوانىت ھەست بكەيت ئەم ئەلقە ئالتون و ئەم ئەلماسانە

که ئیستا له په نجه تدایه — به لام پیش شه وهی په یوه ندی به
هاورپیکانته وه بکهیت تا یارمهتیت بدن له هه لېژاردنی عهزی
بوکینی، ئایا تو ئاماده ی بو هاوسهرگیری؟ مه به ستم شه وهیه
ئایا به راستی تو ئاماده ی بو هاوسهرگیری؟ تهنه له بهر شه وهی
سالیکی یان دوو سالتان پیکه وه به پیکردوه مانای شه وه نیه که
هاوسهرگیری ههنگاوی دواتر بیت. ده زانم که تو چاوه پروانی
ئاههنگی هاوسهرگیری خه ونه کانتی له وکاته ی مندالکی بچووک
بویت، به لام ئاماده ی هاوسهرگیریت؟ شه مه تاقیکردنه وهی
۱. ههنگاوییه تا جیبه جیی بکهیت، تا به راستی ببینیت، ئایا تو
ئاماده ی تا له سهر میزی ماره کردن له گهلی دابنیشیت.

۱. ئایا تو له خه ونه کانی داهاتوویدا ده بیت؟

خانمان، هیچ زیانی نیه که تو گفتوگو به شیوه یهکی
راسته وخو و له پروو بکهیت، شه مه ژیا نی تو یه و دهر باره ی
خوشبهختی تو یه. مه ترسه له وهی که پرسیار له پیاوه که ت بکهیت
ئایا تو له خه ونه کانی ژیا نیدا ده بینیت شه، هه ر پیاویک که جدی بیت
هه رابه ر شه و ژنه ی که خوشیده ویت ئاشکرایه نیازی چیه، شه گه ر
بازی ئاشکرا نه بوو، ده توانیت بوه ستیت له دواکه ورتنی (پاوانان)،
وه (هه ندیک کات ده بیت خو ت دهر باز بکهیت) شه گه ر تو به شیک
پرووی له خه ونه کانی کاتیک بدوز هه وه و ده ستبکه به باسکردنی
خو و و ئامانجه هاوبه شه کانت، وه تهنه باسی هاوسهرگیری
مه که: به دلنیا ییه وه باسی داهاتوی هاوسهرگیریه که شت بکه،
دلته به شه لقه که ی خوشنه بیت شه گه ر تیروانینیکی پروونی نه بوو
له گه ل تودا.

۲. نامادهی بهدریژای کات پیاویک له ژیانندا

هه بیت

دهزانم لهوانهیه ئەمه پرسیاریکی شیتانه بیت، بهلام
هه نینکتان له میژه کارهکانی خوتان بهریدهکهن، بهرادهیهکی
کهنازان هه بوونی پیاویک له ژیانندا مانای چیه، لهوانهیه
تیروانینیکی زور پرونت هه بیت بۆ ئامانجه کهسیهکانت و
پیشهیهکانت، بهلام ئایا مهودایهکت هیشتهوه بۆ پیاوی
خهونهکانت؟ ژوان بهستن له گهل پیاویک دواي جیههیشتنی تا
له سهر کیکه که بیبهستیت به تهواوهتی جیاوازه له هاوسهرگیری
و پیدانی بواریک پنی، تاوهکو بییت به پیکهاتهیهکی سهرهکی
گیراوهکت، کاتیک تاییهت بکه بۆ قسهکردن دهربارهی ئه
پیکهیهی که خوتانی تیدا دهبینن له ۳،۵،۱۰ سالی داهاتوودا.

۳. ئایا تۆ له سهدا سهده پشگیری ژیا نی پیشهیهی ئهوه

دهکهیت؟

کارهکهی وا دهخوازیت به لایه نی که مهوه دوو ههفته
له مانگیندا بهرینهو بیت وچه ند کاتژمییریکی نائاسایی
دوو ریده خاتهوه له مالهوه له کاتی نانی ئیوارهدا، چه ز دهکهیت
خوت ههلبکیشیت به هاوسهرهکت و موچه کهیهوه؟ بهلام چون
بهرگهی ئەم شتانه دهگریت له هاوسهرگیریه که تدا؟ تۆ نابیت ئیستا
چیژ له سو دهکان وهربگریت و دوايش به نارهسه نی تهلهفونی بۆ
بکهیت که ژمارهی گهشتهکان و کاتژمییرهکانی ناماده نه بوونی
دریژتر بویهوه، وه ئیستا کاتی قسهکردنه دهربارهی ئهوهی
که چون پیشهکهی کاریگهری له سهر تۆ و هاوسهرگیریهکت و
هر مندالیکت دهکات که له داهاتوودا به نیازی بیخه یتهوه.

۴. نایا شیوازی په یوه ندیکردنت گونجاوه؟

نو که سیکي گوشه گیریت و شه ویش که سیکي کراوه یه!
به رگری به که مت له شهردا وهستاندنیه تی: که چی به که مین
به رگری نه و ته قینه وه یه تی. نه گهر تیکشکانی گهره تان پیکه وه
به ووه، نه و له وانه یه به ویت بیریک له که شته که ت بولای خشل
هوش بکه یته وه، تو هیشتا به ته واوه تی نه و پیاوه ناناسیت هه تا
کاترمیر ۲ به یانی چاوه پروان نه کراوی بو یه ت بو کار، یان
کاتیک کوتا کو بو ونه وهی کاری به ری ده کات. ده بیت خوت
به کلایی بکه یته وه که توانای نه و هت هه بیت به رگی کاته خوش
و ناخوشه کان بگرن پیکه وه، نه گهر به رگری به که مت داخسته وه
و کوراندته وه بابزانیت که پیویستت به چند کاترمیریک یان چند
روژیک هه یه، تابتوانیت مامه له له گهل دوخه که دا بکه یه ت، به لام
نه گهر نه و حه زی کرد پیشتر بابته که له گهل کوره کان تاوتوی
کات هه ست به سوکایه تی مه که، چونکه پیویستی به کاته بو
چاره سرکردنی کاره کانی، وه په یوه ندی کللی کردنه وهی
هه ووه هاوسه رگرییه باش و هه میشه ییه که ت ده بیت، وه با
باشیکی گرنگی په یوه ندیه که تان بیت.

۵. نایا خوه مادیه کانت و ئامانجه کانت هاوشانی

به کز؟

وا بیر بکه ره وه تو و هاوسه ره که ت له داماتودا چند
سالیکی پاداشتان به ری کردووه و هه ردو وکتان سه ربه رزن
باکار و به خشش و نیعمه ته کانتان، بیر و که ی تو شه ویه
که نیوهی پاره کان له م پشووی هه فته یه دا به خوده رخسته وه
بخایته پاشه که وته وه و شه ویش وایه، که باشتیرین شت شه ویه

پاره‌کان بخاته به‌وه‌به‌ره‌ینانی کو‌گای بازاره‌وه. نه‌گهر
 پیشتر گفتو‌گو‌یه‌کی راست‌گو‌یانه نه‌که‌یت له‌سه‌ره‌تادا، له‌وانه‌یه
 نه‌م دۆخه بیت به بوم‌بیک‌ی ته‌وقیت‌کراو که‌چاوه‌ریتانه. زور
 راشکاو و له‌رووین ده‌رباره‌ی خووه ماد‌دیه‌کانتان و ئامانجه
 ماد‌دیه‌کانتان و‌چونیه‌تی دابین‌کردنی خه‌رجیه‌کانی خیزانه‌که‌تان
 پیکه‌وه، درو مه‌که ده‌رباره‌ی هه‌زاریت یان ده‌رباره‌ی قهرزی
 خویندنت که‌هیشتا خه‌ریکی دانه‌وه‌یانیت، هیچ پیاویک نایه‌ویت
 سه‌ری بسورمیت، که دانه‌وه‌ی ۱۰۰،۰۰۰\$ی خویندنت له‌گه‌ل
 به‌شبکات. ده‌شته‌ویت ئاماده‌بیت نه‌گهر تو خواستی هه‌لگرتنی
 خه‌رجیه‌کانی تاکه‌کانی خیزانه‌که‌ت هه‌بیت، یان هاو‌پ‌ی نزیکه‌کانت،
 نه‌گهر تو وا راهاتووی دابین‌که‌ری خه‌رجیه‌کانی خیزانه‌که‌ت بیت،
 نه‌وا دلنیا‌ت ده‌که‌مه‌وه زور‌به‌ی پیاوان نه‌مه‌یان پی خوش نیه
 و ناماده نیه له‌گه‌ل توو هاوسه‌رگیریه‌که، راشکاو به له‌گه‌لی، و
 له‌گه‌ل تاکه‌کانی خیزانه‌که‌ت و له‌گه‌ل خوت، ده‌رباره‌ی چونییه‌تی
 به‌ریوه بردنی قهرزه‌کانت له‌داهاتوودا—یان نه‌گهر تو له‌سه‌رو
 هه‌موویه‌وه—هاوسه‌رگیریت کردووه و خیزانداریت. نه‌گهر
 گونجاو بوو، چاوپیکه‌وتن له‌گه‌ل ئاموژ‌گاریکه‌ری ماد‌دی بکه تا
 دلنیا‌بیت هه‌ردوو‌کتان له‌هه‌مان لاپه‌ره‌دان، له‌به‌ره‌وه نه‌وا کاته
 به‌کار‌به‌یه تا بریار بده‌ی به‌پ‌یوبه‌ری خه‌رجیه‌کانی ماله‌که‌ت
 کی بیت؟ ئایا تو —یان نه‌وا—یان هه‌ردوو‌کتان پیکه‌وه ده‌بن؟
 چون خه‌رجیه‌کانی مانگانه دابه‌ش ده‌که‌ن؟ ئایا تو به‌شداری
 مانگانه‌ت و‌دکو ریزه‌یه‌کی سه‌دی موچه‌که‌ت هه‌ژمار ده‌که‌یت؟
 چون بریاریکی داد‌په‌روه‌رانه ده‌ده‌یت که له‌سو‌دی هه‌ردوو‌لاتان
 بیت؟ وه ئایا بو کرینی شتیک که‌خوا‌زیاریت بیک‌ریت پاساو بو
 پیاوه‌که‌ت ده‌هینیه‌وه؟ وه ئایا پیاوه‌که‌ت ده‌توانیت ته‌له‌فیزبونی

لینخی خهونه کانی بکریت، بهی ئه وهی هیچ سکالایه کی له تووه
 لیکریت؟ دانانی ئامانجی هاوبهش بۆ داهاتووی مادیتان ریگایه کی
 باشه بۆ دهستیپکردنی هاوسه رگرییه کی سه ر راست.

٦. تۆ ئاماده ی خیزان بیک بهینیت له گه لی؟
 ده زانم که تۆ دلت ناسک بویه وه کاتیک بینیت له گه ل خوشکه زا
 و برازا که یدا یاری و گالته ی ده کرد، به لام ئایا ئه و ئاماده یه که
 به ریژای کات باوک بیته؟ بزانه تیروانینی چیه بۆ مندا ل و چهند
 مندالی خوشده ویت! ئایا ده ته ویت یه کسه ر مندالت بیته یان
 ده ته ویت چاوه ری بکه یته؟ خانمه که م، ریگه مه ده ته مه نت و فشاری
 خیزانه که ت به شیک بن له م بریاره ت، خیزان دروستکردن کاریکی
 گرنگه و توش ده ته ویت هه ردووکتان پازی بن له سه ر ئه وه ی
 چۆن گیانیکی تازه پهروه رده بکه ن که ده بهیننه سه ر جیهان.

٧. ئایا ئاسوودهن له گه ل منداله کانی یه کتری؟
 نیکه لکردنی خیزان پیکه وه ده توانیت وه کو رکابه رییه ک
 بیت، من و هاوسه ره که م ماجوری ٧ مندالمان هیه له هه موو
 په یوه ندیه کانی پیشترمان، به شی هه ره گرنگ له هیتانی مندا ل بۆ
 هاوسه رگرییه نوییه که ت ئه وه یه که بزانه و دلنیا بن خوشه ویستن،
 وه کات ته رخا ن بکه بۆ وتووێژکردنیکی تیروته سه ل له گه ل
 هاوبه شی ژیا نت ده رباره ی چۆنیه تی دابه شکردنی کاته کان،
 یاسا کانی مال، وه ریک کاری له گه ل منداله کانت. له بیر ی
 نه که یته بیر له مندالی پینگه یشتوو بکه یته وه له ژیا نی پیاوه که تدا،
 نه نا له به ره ئه وه ی گه وره بوون و مندالی خویان هیه، مانای
 نه ره نیه که به لایانه وه گرنگ نیه به شی داهاتووی ژیا نی باوکیان

چون دهینت. وه بیگومان نهوان بهشیک بن له تیروانینه کانت و
خیزانه نوییه کهت.

۸. ئایا ئاسوده‌ن له گه‌ل خیزانه‌کانی یه‌کتر؟

له‌کوتایدا ده‌زانیت چون ره‌فتار له‌گه‌ل دایکه‌ خۆسه‌پینه‌که‌یدا
بکه‌یت (خه‌سوت)، له‌کاتی کۆبونه‌وه‌ خیزانیه‌کاندا، به‌لام ئایا
ئاماده‌ی مامه‌له‌ی له‌گه‌لدا بکه‌یت تا کوتایی ژیانته‌؟ پیاوه‌که‌ له‌گه‌ل
خیزانه‌که‌ت ئاسوده‌یه، که‌پیکهاتروه‌ له‌ شه‌ش خوشک و برا وه
۱۸ خوشک‌زا و برزا وه ۳۱ ئامۆزا، به‌لام ده‌توانیت ره‌فتاریان
له‌گه‌ل بکات له‌هه‌موو پۆژی پشوویه‌کدا؟ ئایا رازیه‌ بۆ هه‌لگرته‌ی
به‌رپرسیاریه‌تی یه‌کیک له‌ دایک و باوکه‌ پیره‌که‌ی، یان یه‌کیک له‌
ئه‌ندامانی خیزانه‌که‌ی که‌ خوشیده‌ویت بۆ چه‌ند سالیک؟ له‌ کاتیکدا
کارکردن بۆ په‌یوه‌ندیه‌که‌تان ته‌نها له‌سه‌رشانی تۆ و پیاوه‌که‌ته‌،
ناتوانیت به‌ره‌هه‌ستی کاریگه‌ری خیزانه‌کان بکه‌یت که‌ کار
له‌هاوسه‌رگیریه‌که‌ت ده‌کات. پیکه‌وه‌ مشتومر بکه‌ن به‌شیویه‌کی
پرووبه‌پوو ده‌رباره‌ی خیزانه‌کانتان و سه‌ختیه‌کانی رابردوو، وه
پیشبینیه‌کانی داهاتوو. وه‌ پلان دابنن بۆ توانجه‌کانی خزم و
که‌سه‌ نزیکه‌کان و پرووداوه‌ خیزانیه‌کانی که‌ له‌جله‌و ده‌رچوو.

۹. ئایا ئاسوده‌ی له‌گه‌ل هاوپی‌کانی؟

باشترین هاوپی له‌ کۆلیژه‌وه‌ هاوپییه‌تی و په‌یوه‌ندی
نیوانیان به‌هیزتره‌ له‌ سیکۆتین، له‌ کاته‌خۆش و ناخۆشه‌کاندا
پیکه‌وه‌ بوون، به‌لام ئایا کاتیک دوا نیوه‌پۆی پۆژی یه‌کشه‌مه‌مه‌
هه‌لده‌ستیت و ماله‌که‌یان تیک و پیک ناوه‌ له‌کاتی سه‌یرکردنی
تۆپی پی؟ کرپه‌ کینویه‌کان، شه‌وینک دوان! جاریک له‌مانگیک یان

به دریا بی گه شتی کورینیان؟ وه چی نه گهر هاورپی کچی نزیک
مه بو؟ راستگوبه له گهل خوت و دلنیا به که کیشه ت نیه و رازیت
به مه مو هاورپکانی که پشتیان پیده به ستیت.

۱. ئایا ئاماده ی بو خراپتر یان باشتر؟

هر رهک له م قهیرانه ئابورییه ی ئه م دوا بیانه بینیمان، بوی
مه به خهک له ملیونیره وه ببیت به قوربانی و هه ولبدات بو بژیوی
ژیانی، یان یه کیک له خزمه نزیکه کانت به مه دا تی په رببیت و
پیریستی به یارمه تی بیت بو جیگیربونیکی کاتی له مالیکدا بو برا و
خوشکه بچوکه کانی یان ئاموزاکانی، نه گهری روودانی هر شتیک
مه به له هر ساتیکدا بیت، ئایا به راستی تو ئاماده ی خراپتری
یان باشتری له گهل ئه م پیاوه دا؟ ئایا ئاماده یی نشان داویت که
ده توانیت له گه لت بیت کاتیک پیویستت پییه تی؟ ئایا توش ده توانیت
ئه و ژنه بیت که پیویستی پییه تی له کاتی نه هامة تی و قهیرانه کاند،
ته نها هیز و توانای مه خه ملینه بو مانه وه لات له کاته سه خته کاند،
به لکو دلنیا به له ناخی دله وه ده زانیت که ئه م پیاوه له لات ده بیت
کاتیک ژیان هه ژاندویتی؟

ئه م ههنگاوانه هه موو ئه و شتانه ناگریته وه که پیویسته له
هاسه رگیردا ره چاوی بکهیت، به لام بیرۆکه ی باشت پیده دات
له باره ی ئه وه ی که ئایا تو به راستی ئاماده ی کوتا بریاری خوت
بهیت، هینده خوت سه رقال مه که به پلانی ئاماده کردنی ئه لقه و
جلوبه رگ و ئاهه بکه وه، هه تا پلانی ژیانته له گهل ئه م پیاوه له بیر
بکهیت، هه موو پیاویک ده توانیت به لینی دروت پی بدات، به لام
که وتوته سه ر پیاویکی راسته قینه که بیته پیشه وه و ببیت به و
میرده ی که شایه نیت.

ٹامانجی ژن

ٹامانجہ کورت خایہ نہ کانت چین ؟

۱. _____

۲. _____

۳. _____

ٹامانجہ دریڑ خایہ نہ کانت چین ؟

۱. _____

۲. _____

۳. _____

۴. _____

ئامانجی پیاو

ئامانجی کهسی و پیشه ییه کورت __ خایه نه کانی چین؟

- _____
- _____ ۱.
- _____
- _____ ۲.
- _____
- _____ ۳.
- _____
- _____ ۴.
- _____
- _____

ئامانجه کهسی و پیشه ییه دریژ خایه نه کانی چین؟

- _____
- _____ ۱.
- _____
- _____ ۲.
- _____
- _____ ۳.
- _____
- _____ ۴.

ئامانجەکانی ھەردوو کمان

ئامانجتان چییە بۆ ھاوسەرگیریه کەتان؟

۱.

۲.

۳.

۴.

ئامانجتان چییە بۆ دروستکردنی خێزان؟

۱.

۲.

۳.

۴.

نامانجه ماددیہ کانتان چییہ وه کو دوو هاوسه؟

۱. _____
- _____
۲. _____
- _____
۳. _____
- _____
۴. _____
- _____
- _____

تیروانین و ئاواته کانتان چییہ بۆ ئاههنگی هاوسه رگیری؟

۱. _____
- _____
۲. _____
- _____
۳. _____
- _____
۴. _____
- _____
- _____

—۲۰—

دوورکه وتنهوه له دوژمنداری خیزانی

تیکه ل بوون له گهل خیزانه که ی

توو پیاوه که ت له ههنگاوی باشدان، ۹۰ پوژده که ی تپه راندووه
به شیوه یه کی ته واوه تی، و توش چیژ وهرده گریت له قسه کردن
له گه لی (جگه له نامه)، و شهوی ژوانه که تان سه رنجراکیش و
چیژ به خش بوو، هه ردووکتان چهند جاریک پیکه وه پوشتوون
بو پرستش له یه کشه ممه دا و چیژتان لیوه رگرتووه.

هه ردووکتان چیژ وهرده گرن له ژهمیکی خوش دوا ی
پرستشه که تان، له پوژی یه کشه ممه دا کاتیک پیی وتی:
«من ههز ده که م به خیزانه که مت بناسیتم، ههفته ی داهاتوو
له ناههنگی یادی له دایکبوونی خوشکه که م دا». توش به توژیک
شه رمه وه زهرده خه نه یه کی بو ده که یت و زمانت ده لیت: «
بینگومان، زور ههز ده که م»، به لام میشتکت ده لیت: «توو،
خوایه! ئایا من ئاماده م چاوم به خیزانه که ی بکه ویت؟» ئه که ر
بانگه یشتی کردیت بو چاوپیکه وتنی خیزانه که ی، ئه مه زوژیک له
به رپرسیاریه تیه کانی به رامبه رت پوون ده کاته وه، وه داهاتوی

په یوه نندیه که تان پرونده کاته وه، به لام پیش ئاماده بوون له م
گر بوونه وه به که میه خیزانیه، ئه مه چهند خالیکه که وات لیده کات
ئاماده بیت.

۱. پروون به دهر باره ی دۆخی په یوه نندیه که تان:

مه به ستم نیه، تیکه لی هیچ کومه لگه یه کی خیزانی نابم
ئه گهر تو له سه دا سه د دلنیا نه بیت که هه ردووکتان پابه ندی
په یوه نندیه که ن، ئه گهر هیشتا وه کو «ته نها هاورپیه ک» یان
«که سیک که خوی پیتا هه لبواسیت»، ده تناسیت، ته نانه ت
خوشت به ئارایشترکردنه وه ماندوو مه که، خراپتر نیه له وه ی
که برۆیت بۆلای به کیک له ئه ندامانی خیزانه که وفرمیسک
برۆیت دهر باره ی ئه و په یوه نندیه ی که بیرت لیده کرده وه.

۲. په رتوکیکی سه ره تایى درووست بکه له سه ر خیزانه که ی و په یوه نندیه کانی له گهل ئه ندامه گرنه گه کاند:

به که م که س که چاوت پتی ده که ویت کی ده بیت؟ دایک و
باوکی بیکه وه؟ نه نک و باپیره ی؟ خوشک و براکانی؟ برازا و
خوشکه زا دلخوازه کانی؟ مامه گه وره خوشه ویسته که ی؟ داوا
له پیاودکت بکه که چیرۆکی خوشه ویسترین تاکی خیزانه که بیت
بۆ بکیرپته وه. ئه گهر توانیت چهند ناویک له به ربکه ی، که س
چاره برنی ئه وه ت لی ناکات که ناوی هه مووان بزانی، (به تایبه تی
ئه گهر خیزانیکی گه وره ی هه بوو!) به لام ئه گهر بزانی که (کاری)
خوشکه که یه تی و (کایلی) خوشکه زا که یه تی و ئه مه یارمه تیده رت
نه بیت په یوه ندی درووست بکه ی.

۳. به شيوه يه کی گونجاو جلو به رگ بپوشه:

به لن، پياو چيز له وه وهرده گريت که به که شخه يی
 دهرده که ویت «رهوشت به رزی»، به لام له مالی پياويکی مه زندا
 شوينيکی گونجاو نيه که جلو به رگيکی زور سه رنجراکيش
 له به ربه کی، ناچاريش نیت وه کو ره به نیک جلو به رگ بپوشیت،
 به لام دلنیا به هیشتا به جوانی دهرده که ویت، به لام به گونجاوی،
 کاریگه ریی یه که م چهندين ريگای دريژ کورت ده کاته وه.

۴. به راستی خوت به:

به ته واره تی دانه يه ک به له و ژنانه ی که به شانازی به وه
 ده به نیت به وه بو ماله وه بولای خیزانه که ی، هیچ زاراره يه کی
 ساخته به کارمه هینه، یان هه ولمه ده که بیت به شتیک که خوت
 وانیت، دلنیا به و شانازی بکه که کیت و ته م ره سه نایه تیه ت
 دهرده وشیت به وه به ناو خیزانه که ید، زور باشه، تو ته ویت کرد
 له ئاههنگی له دایکبوونی پینج سالی خوشکه زاکه ی وه ئاههنگی
 خانه نشینکردنی مامه نازیزه که ی، وه هه ندیک گفتوگوی کچانه ی
 باشت له گه ل دایکی و خوشکه کانی و هه ندیک له ئاموزا کچه کانی
 نه نجامدا، وه ته نانه ت کاریگه ریت له باوکی کرد به دواين یاری
 توپی پتی هه فته ی رابردوو، به لام هه ندیک تاکی خیزانه که هه ن
 که شتکه لیکي بیمانا ده لین دهرباره ی تو و یه کیکيان هینده
 بویری هه بور که باسی خوشه ویسته کونه که ی پیاوه که ت بکات
 له ئاماده بوونی تودا.

چون به رگه ی تاکه کانی خیزانه که ده گريت کاتیک له سنور
 دهرچورن؟ نایا نه وه شوینی تویه تا خیزانه که ی تاقیبکه یته وه؟

ایه کهم، با پیاوه کهت بزانتیت که شتیک توی نارمحت
کردوه. نه وه به یه کهگه یشتنه وهی خیزانه که یه تی و هه ولده دات
تو به درور بگریت له مامه ئیجگار چاو باشقاله که ی، به ره وشته وه
پیکه نیت و به لایه نی که موه ده جار هه ولتدا سه رنجی به لاریدا
به بیت، به لام ئه و ته نها ناوه ستیت.

رینگه مه ده هیچ کیشه یه کی خیزانی کاتی هه بیت بو
نیکدانی په یوه ندیه که تان. لینی که ری با یه کسه ر بزانتیت، نه گهر
که سیک یان شتیک بیزاری کردووی. نه مه خیزانی خویه تی
له به رنه وه واز بهینه با ئه و یه کهم که س بیت چاره سه ری هه
کیشه یه کی درکاوی بکات که له رینگه ی تودا درووست ده بیت،
ئه و زیاتر ده زانتیت ده رباره ی جموجوولی خیزانه که ی و گپرو و
گرفتی تاکه کانی خیزانه که ی، بویه ئه و یه کهم که سه که توانای
هه لسوکه و تکرندی له گهل ئه و بارودوخه دا هه بیت. ئه ی چی
ده رباره ی مامه (مایک)، که هه ز ده کات تیپینی زیاتر بدات
ده رباردی لاشه ت، به قسه کانی پیتمه که نه، ده بیت خوت وای لی
بکه یت تا به جوانی ره فتارت له گهل بکات، خیرا وای لی بکه که
بزانتیت تو نا ئاسوده ی به تیپینی که کانی.

۲. یه کسه ر پیداکر به:

نه گهر هه ندیک له ئه ندامانی خیزانه که ی شتکه لیکیان هه بوو
که بیلین دوا ی ئه و دی پیاوه کهت کیشه که ی چاره سه ر کرد،
به ریزه وه با ئه و تاوانبارانه بزانتیت که تو به رگه ی ئه وه ناگریت
که به رامبه رت ده یلین و ده یکه ن، له وانه یه ئه مه یان به دل نه بیت،
به لام له وانه یه ئه ندامانی خیزانه که ی زیاتر ریزت بگرن کاتیک
به رگری له خوت ده که ی.

۳. کات تهرخان بکه بۆ کوبونه‌وه‌ی خیزانی:

تو ته‌وت خوشنده‌ویت، به‌لام له‌وانه‌یه خیزانه‌که‌ی وشکین، به‌لام هیشتا ده‌توانیت ههر دیزیان بگریت و میشکت ئاسوده بکه‌یت له‌ریی دیاریکردنی کاتیک بۆ به‌سه‌ربردنی کاروباری خیزانی، ده‌توانن رییکه‌ون که‌تۆ ته‌نها سنی کاتژمیر له‌ئاهه‌نگه‌که‌ ده‌مینته‌وه، بۆ ئاهه‌نگی سه‌ری سال ته‌نها ده‌توانی ۷۲ کاتژمیر له‌ مالیان به‌مینته‌وه. سنوردارکردنی کاتیکی دیاریکراو یارمه‌تیت ده‌دات فشاره‌کانی مامه‌له‌کردن له‌گه‌ل خیزانه‌که‌ی که‌م بکه‌یته‌وه بو کاتیکی زیاتر که‌پیویسته له‌سه‌رت.

۴. جیابکه‌ره‌وه و گۆیبکه‌ره‌وه:

له‌وانه‌یه هه‌ندیک له‌ئهندامانی خیزانه‌که‌ی که‌متر توقینه‌ر یان که‌متر به‌ره‌نگارت بینه‌وه کاتیک یه‌ک له‌دوای یه‌ک ده‌یانناسی، ئه‌گه‌ر پیت خوشه، دایکی بانگه‌یشت بکه له‌دوا نیوه‌پۆیه‌ک پیکه‌وه بچن بۆ ئارایشگا، یان له‌گه‌ل خوشه‌ویستهرین ئاموزایدا بپۆن بۆ یاری به‌یس بۆل، زۆربه‌ی خه‌لک پاسه‌وانه‌کانیان لاده‌دن و پرووی راسته‌قینه‌ی خویان نیشانده‌دن کاتیک له‌ژینگه‌یه‌کی ئاسوده‌دان، ئه‌گه‌ر ئه‌مه به‌راستی په‌یوه‌ندیه‌کی باشه و تۆش پیوه‌ی پابه‌ندیت، ئه‌وا شایه‌نی ئه‌وه‌یه توانای خۆت بخه‌یته‌گه‌ر بۆ ناسینی خیزانه‌که‌ی، تۆ هه‌رگیز نازانیت ئاخۆ خه‌سوویه‌کی دۆزه‌خیت ئه‌بیت به‌تۆشه‌وه یان خوشکیکی زۆرزان، که‌ناتوانیت رێگری له‌ کاره‌کانی بکات. یان به‌خۆشه‌ختیه‌وه، له‌وانه‌یه خه‌سوویه‌کی باشت ببیت به‌تۆشه‌وه که‌ تامه‌زروپیت کانت له‌گه‌ل به‌سه‌ر بیات. هه‌رچۆنیک بیت، خیزانه‌که‌ی هه‌رچۆنیک ده‌ربکه‌ویت، گرنگترین شت ئه‌وه‌یه که‌راستگوبیت. کراوه‌به و له‌سه‌روو هه‌موویه‌وه خۆت به.

۲۱

کۆمه لیک وه لّامی خیرا بۆ ئەو پرسیارانهی که هه می شه ویستووته بیان پرسیت

پیشتر جاریک پیموتی، وه هه زار جاریش ده یلیم: پیاوان
برنه وه ری زۆر سادهن، ئیمه کات به فیرو نادهین له بیرکردنه وه
له هه ندیک شت. ئیمه راسته وخۆ وه لّامی پرسیاره کانت ده دهینه وه،
له بهرئه وه داوام له هه ندیک له هاوڕیکانم و هاو پیشه کانم
کرد کۆمه لیک پرسیارم ئاراسته بکه ن. پرسیار گه لیک که
له یژه ئاره زوو ده که ن وه لّامه کانی بزانه، به لّام هاوڕیکانیان
نه یان توانیوه وه لّامیان بده نه وه، پرسیاریان کرد. منیش وه لّام
دانه وه:

پیاو چی شتیکی ژن به سه رنجراکیش ده زانییت؟
ستیف هارفی: پێوه ره کانی جوانی له پیاویکه وه بۆ پیاویکی
تر جیاوازه، وه له وانه یه پیاویک شتیکی لا جوان بییت لای
به کیکی تر جوان نه بییت، وه سه ره پای ئه وهش ئه رخه یان به،
له بهرئه وهی ئه و که موکوڕپانه ی که تو له خۆتدا ده یبینیت کاتیک

سهیری ناوینه دهکەیت، له گەل ئەرەشدا تو هەر «ژنیکی»
 شیاوێت بۆ کەسیک لەم جیهانەدا... کەسیک هەیه کە تو زۆر
 بەسەرئێجراکیش دەزانیت هەر وەک ئەوەی کە هەیت. وە ژنی
 باوەر بەخۆ بور زۆر جوان و سەرئێجراکیشە، سیما و شیوەی
 هەرچێک بیت، وە پیاوان کەسانیکی زۆر ورد و بینەرن، وە
 بیگومان سهیری جلوبەرگی ژن دەکەن و شیوازی پوشتی و
 ئارایشتهکەیی و لەشولاری و دەستهکانی و نەرمونیانی... وە
 هیچ شتیکیان لێ وون نابێت.

پیاوان بۆچوونیان چیه لەبارەیی نەشتهرگەرییه
 جوانکاریهکان و پەنگ کردنی قژ و درێژ کردنی ، وە نینۆکی
 دەستکرد و هەتا دوا...؟

ستیف هارقی: پیاویکی ئاسایی هیچ کێشهیهک نابینیت
 لەوەی کە دەیکەیت تاوەکو جوانتر دەرێکەوێت، ئێمە رێگری
 ناکەین لە نەشتهرگەرییه جوانکاریهکان بەگشتی، ئەگەر ئەمە
 واتلێدەکات کە هەست بکەیت جوانی، بەلام کاتیکی بەپیاوهکەت
 دەلینیت دەمەوێت جوانکاری لوت بکەم، لەکاتیکیدا ئەر هیچ
 کێشهیهک لەلوتدا نابینیت، لەوانهیه باشتر بیت واز لەلوت
 بهینیت، بۆچی سەرکەشی بەشتیک دەکەیت لەکاتیکیدا پیاوهکەت
 بەجوانی دەزانیت؟ بۆچی کیشی خۆت دادەبەزینیت لەکاتیکیدا
 پیاوهکەت شیوەی ئیستاتی بە دلە؟ بیگومان، زۆرخۆشه
 ئەوه لەبەرخۆت بکەیت، بەلام پیاو بەلایهوه گرنگ نیه، چونکه
 دلخۆشه بهوهی ئیستات کە هەتە.

بۆچوونی پیاو چیه دەربارەمی پەيوەندی بەستن لەگەڵ
ژنیک کە زۆر لەخۆی بچووکتەر بێت؟

ستیف هارفی: زۆربەى پیاوان لەتەمەنى چل بۆ پەنجا سالى
دەیانەوێت خۆیان بەسەلمێتن بەهاوڕێیەتی کردنی ژنی مندالتر لە
خزیا، ئەمە هاوشتووی ئەوەیە کە ئەم پیاوانە دەچنە دەرموە بۆ
کرینی ئۆتۆمبیلی وەرزشی مەکینە بچووک، کە ژاوە ژاویکی زۆر
درووست دەکات: ئەوان ئەم کارە دەکەن چونکە __ مەکینەکەیان
چېتر ژاوەژاو درووست ناکات. ئەمە راستە بەتایبەتی کاتیک
ژبانی پیاو رێکخراو نیە، ئەمە هیچ رەنگدانەوێهەکی لەسەر
ژنان نیە: ئەمە کێشەکەیە، بەلام ئەزانى چی؟ دلنایە کە پیاوی
گەنج هەیه و سەیرت دەکات و بەخۆی دەلێت: «ژنیکی نایابە،
رێگری ناکەم لەسەلماندنێ خۆم لەگەڵیدا!!»، ئەم جۆرە شتانە
هەر پوودەدات، هەر وەک پێشتر پێم ووتی هەمیشە کەسیکی
گونجاو هەر دەبێت.

ئایا پیاو ژنی لاوازی لا پەسەندە یان ژنی قەلەو؟
ستیف هارفی: پیاوان حەزێان لەهەموو جۆرە ژنیکە، پیاو
هەیه بۆ هەموو جۆرە ژنەکان، پیاو هەیه حەزی لەژنی قەبەیه،
پیاو هەیه حەزی لەژنی وردیلەیه، وە پیاو هەیه حەزی لە
هەماناوەندە، قەبارەت گەرنگ نیە، هەمیشە پیاویک هەیه کەتوی
بەدڵ بێت.

ئایا پیاو ژوان دەبەستێت یان هاوسەرگیری لەگەڵ ژنی
جگەرە کێش دەکات؟
ستیف هارفی: من وەک خۆم شتی وا ناکەم، و زۆربەى

ټوانه شی که جگهره ناکیشن وا ناکهن. ژنی جگهره کیش زوو پیستی پیر ده بیت و لیویان چرچ ده بیت، جگهره کیشان له ناخه وه ژن داده پمیبیت. به پای من جگهره کیشان نیشانه ی لاوازی و که می تیگه یشتووییه له باره ی ته ندروستیه وه. وه ئیمه ی پیاوانی جگهره نه کیش کاتیک ژنیک ده بینین که گرنگی به ته ندروستی خوی نادات یه کسره ده زانین ناتوانیت گرنگی به پیاوه که ی و منداله کانیشی بدات. زور به ی پیاوه جگهره نه کیشه کان به رگه ی ژنی جگهره کیش ناگرن — به لام هه میسه نا — ئیمه له گه لت ده خه وین به لام هاوسه رگیریت له گه ل ناکه ین.

بؤچونی پیاو چیه کاتیک ژنه که ی کیشی زیاد ده کات یان شیوه ی جیاواز ده بیت له پیشتیری له سه ره تای هاوسه رگیریدا؟ ستیف هارقی: ټو پیاوه ی که خوشی ده ویت هه ر خوشی ده ویت، به چاوپوشی کردن له هه موو شته کان، ئیمه بیگومان تیده که ین، وه کاتیک خومان ورگن ده بین چه ز ده که ین ژنانیش له ئیمه تیگهن، وه ئیمه ده زانین شیوه ت ناگه ریته وه بو ټو کاته ی یه کترمان ناسی، به لام ټه گهر ټو بتوانیت پاریزکاری له پیاوانه کانت بکه یت به پیی توانا — زیاد بونی چه ند کیلو گرامیک نه ک ده کیلو گرام — تاوه کو به جوانی و سه رنجراکیشی بمینیته وه به بی ټه وه ی زور لاواز یان قه له و بیت، ئیمه هیچ کیشه یه کمان له گه ل ټه وه دا نیه، به لام ټه گهر پیاوه که ت بیرته سک بوو ده لیت ټه مه ی قبول نیه، به لام ټه گهر پیاوه که زانی سه ره پای زیاد بونی کینشت ټو هه ر هه ولی خوت ده ده ی تاوه کو به شیوه یه کی گونجاو ده ر بکه ویت، ټه وا قبولی ده کات.

نایا پیاو پیلای پازنه بهرزی لا پهسهنده یان پیلای

تهخت

ستیف هارفی: خانمان، پیاوان پیلای پازنه بهرزیان لا
پهسهندتره، نهگه ر بتوانین پیلای وهرزشی پازنه بهرزیش
بو ژنان دهسته بهر دهکین، زور بهسادهیی، نیمه بهشتیکی
سارنحراکیشی دهزانین، من پیاویک ناناسم که پیلای تهختی
لا پهسهندتر بیت: هرگیز پیاویکی وا ناناسم، پیمان وایه
پیلای بهرز قاچهکانت جوانتر دهردهخات و، پوشتنهکانت
ژدانهتر دهبیت، خوشتان هه مان بوچووتان ههیه، نا نهوهیه که
سارنجمان رادهکیشیت.

نایا پیاو په یوهندی له گهل ژنی گه مژده دا داده نیت؟

ستیف هارفی: پیاوی زیرهک ناتوانیت ژوان له گهل ژنی
گه رجدا بیهستیت، بهلام دهتوانیت ژنیکي گه وچ بهکار بهینیت،
زوربهی پیاوه زیرهکهکان نایانه ویت په یوهندی له گهل ژنیکي
گه رجدا بیهستن، چونکه دهمانه ویت بزاین نایا دهتوانیت
کار دکانی نیمه و خوشی بهرئ بکات، بهتایبهتی نهگه ر بمانه ویت
نهله بکهینه دهستی له م پوژانهی نیستاماندا، نیمه ریگری ناکهین
ژنیکي گه مژهی جوانمان هه بیت له پال ژنه سهرهکیه که ماندا،
بهلام هلی ناگرین (لای خومان نایهیلینه وه).

بوچونی پیاو چیه دهر بارهی نهو ژنانه ی که
خواردنه وه بیان بو دهکرن؟

نمه فریودانیکي ته واده تی، نیمه وا بیرده کهینه وه کاتیک تو
ر بست خواردنه وه مان پیشکش بکهیت، نهوا مانای نهوهیه که
نیهت دهویت، وه مانای نهوهیه که یاریه که دهستی پیکرد، وه

ئيمه ئامادهي راوکردنتين.

ههستي پياو چۆنه لهبارهي ژنيكي سهرخوشي؟

ستيف هارفي: ههنديک پياو چهزيان له مهي، بهلام نهو پياوانهي کهناخونهوه بيگومان گرنگي نادات به ژنيک کهئالودهي مهي، وه لهگهل نهوش هيچ پياويک ژني سهرخوشي خوشناويت، مهگهر له زانکو بيت و لهگهل هاوپيکانتدا بگهريتهوه بو ژوورهکهتان له بهشه ناوخويي، بيرت بيت پياوان ههميشه نهويان لهژنان دهويت کهههميشه وهک خانم رهفتار بکهن، کاتيک پياوهکهت ناچار دهبيت ههلتبگريت له بهرئهوهي تو سهرخوشي، بههوي زور خواردنهوه، يان تو بهدهنگي بهرز هاوار دهکهي، نهوا کيشهيه.

ئايا دهبيت ژن ديارى بو پياوهکهي بکريت کاتيک له ژواندان؟

ستيف هارفي: هيچ ريگريهک نيه نهو کاره بکهي، نهگهر تنها له پهيوهنديهکي پهيوهستدای لهگهلي، چونکه پياو بيچگه لهوه وا بيردهکاتهوه کهتو (١) ههولدهدهيت بيخهيه داوهکهوه (٢) چاوهري شتيک دهکيت له بهرامبهردا، چاوهري بکه وسهير بکه بزانه سهههتا نهو چيت بو دههينيت — ليي گهري با پياو بيت، سهرنجت رابکيشيت، و پياوي راستهقينه چهز دهکهن نهو کاره بکهن له پيناو نهو ژنهي کهلايان گرنگه.

تيبيني: سوپاسي بکه بو نهو دياريانهي که پيشکهشت دهکات، بهلام وهک و ئاماژهيهکي مهبينه کهههفتهي داهاتوو نهلقهت پيشکهش بکات، زياتر له ماناي خوي ليکدانهوه بو

یارمه‌کی مه‌که. چونکه ناماده نیه بو کاره‌کنی داهاتوو،
یاره‌کاسی داهاتوو—شیوازی دهربرینی خوشه‌ویستی بۆت و
رایینگردنی و پاریزگاری بۆت—ئه‌وانه ئاماژه‌ی راسته‌قینه‌ن
له‌اره‌ی هستی پیاو به‌رامبه‌رت.

هه‌ستی چۆنه له‌باره‌ی ئه‌و ژنه‌ی داوای پاره‌ی لی‌ده‌کات؟
ستیف هارشی: به‌که‌ی شتی وا بکه‌ی له‌سه‌ره‌تای
په‌روه‌ندی‌که‌تاند، مه‌گه‌ر تو له‌و جۆرانه بیت که‌راوی پیاو
ده‌که‌ن له‌پیناو پاره‌کانیدا (مه‌لکوله‌ری ئالتون). به‌لام ئه‌گه‌ر
له‌په‌روه‌ندی‌کی راستدا بیت له‌گه‌لی و له‌قه‌یرانی مادیدا بیت،
داوای یارمه‌تی لیبکه و سه‌یری کاردانه‌وه‌ی بکه، پیتی بلی: «من
به‌راستی له‌قه‌یرانیکی مادیدام و شهرم ده‌که‌م داوای یارمه‌تی
بکه‌م، به‌لام به‌راستی پینویستم به‌یارمه‌تیه، ده‌توانیت ۱۰۰\$ م
به‌تەرز به‌ده‌یتی تا ئه‌م پاره‌یه به‌ده‌مه‌وه؟ به‌زووترین کات بۆت
ده‌گرینه‌وه». ئه‌و پیاوانه‌ی که‌به‌راستی گرنگیت پی ده‌ده‌ن و
تریفی ناکه‌ن ئه‌گه‌ر پاره‌یان پین بیت.

ئایا پیاو یارمه‌تی ژنه‌که‌ی ده‌دات له‌دروستکردنی
پیشه‌که‌یدا؟

ستیف هارشی: پیاو به‌بی هیچ دوو دلیه‌ک ئه‌مه ده‌کات.
به‌لام ئه‌گه‌ر تو مامه‌له له‌که‌ل پیاویک ده‌که‌یت، که‌ژیانی له‌سه‌ر
ریگایه‌کی راست نیه، و ناخی ئاسوده نیه دهرپاره‌ی نازناوه‌که‌ی
و کاره‌که‌ی و پاره‌کانی، که‌واته تو له‌به‌رده‌م پیاویکی دوو
بلایت، که‌ناتوانیت ده‌ستی یارمه‌تیت بو درێژ بکات، له‌به‌رئه‌وه‌ی
هیشتا له‌هه‌ولی به‌ده‌سته‌یتانی ئامانجه‌کانی دایه وکاتیشی نیه تا

یارمەتیت بدات بۆ بەدیھێنانی خەونەکانت، بەلام ئەگەر کارەکی
پێکخراو بوو دُنیا بوو لەپیاوەتی، ئەوا بەدُنیا یەوه یارمەتیت
دەدات.

ئایا بەلاتەوه ئاسایە کە ژنەکەت کار نەکات؟
ستیف هارفی: لەگەڵ ئەوەی کە کارکردنی هاوسەرەکم لەم
پوژگارەدا بەنزیكەیی شتیکی پتوویستە بۆ بەدیھێنانی خەونەکان،
بەلام ئەگەر پیاو توانای داپینکردنی پتداویستەکانی خێزانەکی
مەبوو، هیچ کێشە یەک نیە ئەگەر ژنەکە لەمالەوه بیت.

پیاوان ھەستیان چۆنە بەرامبەر ژنانی شۆفیر؟
ستیف هارفی: ئەمە سەدە ی بیست و یەکە. لەبەرئەوەی
زۆربە ی پیاوان کێشەیان لەگەڵ شۆفیری ژندا نیە، بەلام ھێشتا
ھەندێ شێوازی کۆن ھەیە، پیاو شۆفینیەکان پێیان وایە پتوویستە
ژنان شۆفیری لینگەپێن بۆ پەگەزی بەرامبەر، من نازانم لەچی
ئەشکەوتیندا دەژین. بەلام لەھەمووی گرنگ تر، لەراستیدا من
چاوم بەھیچ یەکیک لەم جۆرە پیاوانەم نەکەوتوو.

ئایا گرنگی بەوه دەدات کەژن حەزی لەوھەرزەشە؟
ستیف هارفی: نەخیر، بەلام ھەندیک پیاو حەزیان لێیەتی،
بەلام زۆربە ی پیاو حەزیان لەوھە یە یاریە کە بەشیوھەکی
ئاشتیانە بکەن، ئەگەر لات گرنگ نیە شتیکی تر بدۆزەرەوه تا
بیکەیت.

نایا پیاوان چه زیان له بازار کردنه؟

ستیف هارثی: ئیمه له گهلان دین، شه گهر ناچارمان بکهیت بر نهوه، و تاکه ریگایه بۆ به سه ربردنی کات له گهلت، به لام به راستی نهوه کاریکه چه زمان لی نیه که بیکهین، بیرى لر بکه رهوه: به شیکى تایبته به پیاوان له فرۆشگا هه میشه له فانی یه کهم لای دهرگا که وهیه و، هه میشه بچوکتیرین به شى فرۆشگا که یه و به شى تایبته به مندالانى تیدا نیه، یان به شى بهرگورین و دیزاینیکى تیدا نیه، هه موو نه مانه له بهر نه وهیه تاکو پیاو خیرا برواته ژووره وه و خیرا بیته دهر وه، وه کاتیک ده چته یه کیک له فرۆشگا کان پیاو نیک نابینیت که بکه ریت به ره فه کاند، یان کراسینکى گرتیت به به ریه وه که نایا رهنگى شین یان سه وزى زیاتر لیتیت، ئیمه ده چینه فرۆشگا به ته واوه تی دهرانین چیمان ده ویت و دواى کرینی دیتنه دهر وه، به ده گمه ن شتى زیاده بکرین، جوانترین شت لای ئیمه له بازار کردندا چونه ژووره وه و هاتنه دهر وه یه به خیرایى.

بۆچونى پیاو چیه دهر باره ی په یوه ندی به ستن له گهل

لنیکى رهنگ جیاواز؟

ستیف هارثی: که وتوته وه سه ر پیاوه که، به لام له راستیدا، لهم سه رده مه دا کى گرنگى به وه ده دات؟ چیتر وه کو پیشتر مشومرئ که و ره دروست ناکات؟ ههروهک چۆن من وهک خودی خوم لام گرنگ نیه، خوشه ویستی رهنگ ناناسیت، وه کاتیکیش که سیک خوشه ویستی لای که سینک ده دوزیته وه له ده که زیکى جیاواز تر له خوى گرنگ نیه، چونکه هه ردووکتان خوشه ویستیان دوزیه ته وه، نایا هه ر نه وهش گرنگ نیه؟

لەگەل ئەوێش پێویستە ژن دانیاییت کە پالپشتی خوشەویستی
ئەمە دەکات، چونکە ئەگەر ئەمە لەبەر گەشتن بە پێگەیهکی
کۆمەلایەتی بەرز بکات، ئەمە ھۆکاریکی سامناکە ھاوسەرگیری
لەگەل کەسیکی ڕەنگ جیاواز بکەیت، بەلام ئەگەر ئەمە لەبەر
خوشەویستی بکات ئەوا ھیزی زیاتری پێدەبەخشیت.

بۆچی پیاوان دواى کۆبونەووە (سێکس کردن) حەزبان
لە باوێش نیە؟

ستیف هارشی: چونکە ئێمە وروژاو ، ماندوو بوین، ئێمە
مەولیکی زۆر دەدەین لەکاتی سێکس کردندا کە وامان لێدەکات
ماندوو بین و ئارەق بکەینەو، وە ھەموو ئەوێ کە پێویستمانە
یەک خولەک چاوەرێ بکەیت پێش ئەوێ بیت و باسی باوێش
بکەیت.

چۆن پیاوێکەت تێگەیەنیت کە ئارەزووێ جنسیەکانت
تێر ناکات؟

ستیف هارشی: بێرۆکەیهکی باش نیە کە ئەم ھەوالەى
لەسەر میزی نانخواردن یان لەناو ئۆتۆمبیلدا بلێیت، ھیچ
شتیکت لەمەو دەست ناکەویت، کاتێک گومان لەتواناکانی ئێمە
دەکەیت بەراستی دوودل و شەرمەزار دەبین، من پێشنیاری بۆ
دەکەم لەکاتی کۆبونەووەتاندا ئەم کارە بکەیت، ئەوکات شتەکە
زۆر لەروو دەبێت، شتیکی لەم شیوێ پێ بلێ: «ئوو، ئەوێم
بەدە کە ئەیکەیت» یان «جوانە، ئازیزەکەم ئێستا بەو شیوێ
بیکە»، سەیری بکە چۆن بۆت جێ بەجێ دەکات، ئەوکات پیاو
ئەوپەڕی ھەولی خۆی دەدات تاوێکۆ تو ڕازی بکات لەجیاتی

ئەرەى گوبى لە گومانەكانت بىت، و لەكاتى كۆبوونەوهدا، ئىمه
نامادەى هەموو پيشنياريكىن، بەتايبەتى ئەگەر پيمان و بىت
كەئەوشەى دەمانەوئىت بەدەستى دەهينين.

ئەى جى ئەگەر ئىمه زياترمان ويست و دەستمان
نەكەوت؟

ستيف هارشی: هەرچىهك دەكەيت، نەكەى ئەم گفتوگۆيه بە
رەشى ترسناك دەست پى بکەيت، «ئىمه دەبىت قسە بکەين»،
چونکە بەرگریمان نامىنىت و چاومان سور دەبىت، و دلىا دەبىت
نەو کاتە باشانەى پلانمان دانا بوو لەگەلت بەسەرى ببەين
خەريکە کوتايى دىت، لەجىي ئەوه، بە لەسەرخۆيى شتىكى لەم
شيوە بەپياووەکەت بلى: «من، بەتۆ تيرنايم»، و ئەم قسە وای
لیدەکات کەهەست بکات کەسىكى ويستراوه و هەولئىكى زياتر
دەدات بۆ پرکردنەوهى ئارەزووەکانى خۆشەويستەكەى، لەجياتى
ئەرەى واهەست بکات کە کيشەيهک هەيه.

کەى کۆببنەوه ئەگەر ئىمه شەرمان بىت؟

ستيف هارشی: پۆژىک بەس دەبىت بۆ ئىمه، ئەگەر
مەبەستمان لە جۆرىک مشتومر بىت، تۆ تورەيت دەربارەى
ئەرەى شتىكى سەبارەت بەمنداڵەکان وتوو و ناتەوئىت ئەم
شەر لەگەلى بخەوئىت، من رازىم، بەلام ئەگەر بۆ بەيانى هات و
تۆش هيشتا تورەبووئىت و دەستى کردە ملت و تۆش دەستىت
لەخۆت دوورخستەوه، ئەوه کيشەيه، پياو زۆر چاوهەرى
ناکات، بەلام ماوهيهكى دريژتر بەرگە دەگرىت ئەگەر هاتو
ناپاکى لەمتمانەت کردبوو، بەجۆرىک لە جۆرەکان، وە پئويست

بوو که ريزو متمانې تو په دهست بهينته وه، زور باش له وه
تیده گه یڼ.

چون ژن بزانت پياوکه ی هاوره گه زبازه؟
هیچ بیروکه یه کم نیه، چونکه پیاو هاوره گه زبازه کان و ژنه
هاوره گه زبازه کان ده توانن وه لامی ئەم پرسیاره بدهنه وه، که من
سه ر به هیچ لایه کیان نیم.

ههستی پیاو چونه له باره ی په یوه منډیه کراوه کان؟
ستيف هارڅی: نه گهر پیاو ټک رازی بوو له باره ی «په یوه منډی
کراوه» وه یان پيشکه شکر دنی، ئەمه ئه وه ده گه یه نیت که تو
ناکه ویته پلانه در یڅخایه نه کانیه وه و داهاتوو له گهل تودا نابینیت،
هه ردوو کتان په یوه ستن له ووتنی «نیمه که میک تام و چیژمان
ده ویت له په یوه منډیه که دا». نه گهر پیاو خوشی بویت له گهل
هیچ که سیک هاو به شیت پڼ ناکات — براهه وه. کاتیک پیاو ټک
ده دوزیته وه ئاماده بیت له گهل که سانی دیکه دا به شت بکات و
هاو به شیت پڼ بکات، ئەوا بزانه خوشینا ویت. نیمه به م پڼ گایه دا
ناروین.

ثایا پیاو پڼی ناخوشه پرسیار له رابردووی بکه ی؟
ستيف هارڅی: به لن، ئەم پرسیاره نارحهمان ده کات،
نیمه وایر ده که یه وه که تو ده ته ویت قولتر بیته وه لیمان، کاتیک
دهست ده که یت به به دوا داچووی رابردوومان، له وانه یه بریاری
له باره وه بدهیت، له گهل ئه وه ش، تو مافی ئه وه ت هیه رابردووی
پیاو بزانت، به لام هر له یه که م ژوانه وه پرسیار ده رباره ی
رابردووی مه که، چونکه وه لامینکی راستت دهست ناکه ویت،

چونکە پیاو هیشتا بریاری نەداوه کە ئەم پەیوەندیە تا کوئ
دەریزە دەکیشیت، لەبەرئەوه بەپێویستی نازانیت خۆی ئاشکرا
نکات، کاتی خۆت بەفیرومەدە بەپرسیارکردن لەژنی پیشووی:
لەبەرئەوهی هەموو ئەو شتە ی کە بریاری لەسەر دەدات ئەو
نازارەبە کە پێی داوه، نەک ئەو شتانە ی کە بەرامبەری کردووەتی،
کەمبک کات بە پەیوەندیە کە تان ببەخشە، ئەو شتانەت بۆ ئاشکرا
دەیت کە پێوستە بیزانیت.

هەستی تۆ چۆنە دەربارە ی ئەو ژنە ی کە دوا ی
هاسەرگیری نایەوێت نازناوی پیاو کە ی هەلبگریت؟
ستیف هارقی: زۆربە ی پیاوان ئەم کێشە یان هەیه،
بیر لەو سنی رینگایە بکەرەوه کە پیشتر پێم ووتی کە پیاو
خۆشەویستی خۆیانی لەرینگەوه پێ دەردەبەرن، پیاو دا بین
دکات و دەپاریزیت و خۆشەویستی خۆی دەردەبەرن، ئەگەر
نەمانتوانی بلین: «ئەمە خاتوو هارقیە»، ئەوکات زۆر دوور
دەکرێتەوه لەناوەڕۆکی دەربەرنی خۆشەویستیمان بۆت،
ئێه پێوستمانە بزانین کە تۆ بەوەفای بۆمان، وه بۆ دەربەرنی
ئەم بەلایەنی کەمەوه دەبیت هەلگری نازناوە کە مان بیت. ئێمە
لامار گرنک نیه کە چەند گرنکی بەنازناوی باوکت و ناوبانگی
حوت دەدەیت: ئێمە خەریکی دامەزراندنی خێزانیکێ جیگیرین و
پیاویش نەپەوێت بزانیت کە تۆ پەیوەستی بەم خێزانەوه هیندە ی
پێوستیت بەخێزانە کە ی پیشووتەوه، یان دەتوانیت کوکراوە ی
هەردوو نارناوە کە بەکاربهینیت، ئەگەر بتهوینت، بەلام گرنک
ئەوێهە هەلگری نازناوی پیاو کەت بیت. ئەگەر پابەندی ئەمە
ناییت، بڕچی بە سادەیی ناپوینت شو بەباوکت بکەیت؟

ئایا ئهوه راسته کهوا له پیاوهکهت بکهیت غیرهت لی
بکات تاوهکو بزانیته تو دهتوانیته پیاویکی توت دهست
بکهویت هه کاتیک ویستت؟

ستیف هارقی: پتویست بهوه ناکات، ئیمه ئهوهمان
براندوتهوه، ئیمه زورباش دهزانین کهژنهکانمان هه کاتیک
بیانهویت دهتوانن لهگهل پیاویکی تر برقونه دهرهوه، بهلام کاتیک
زوریان بو هیتاین و هولی دا غیره لی بکهین، تو یارییهکی زور
مهترسیدار دهست پتدهکهیت، زوربهی کات بهرپهچدانهوهیهکی
له رادهبهدهر لهلایه پیاوهکهوه دهیته و لهوانهشه بلی: «ئوو،
باشه منیش دهتوانم ئه و یارییه بکه!» «خانمهکهه ئهکهه و
هستت کرد که پتویسته غیره لی بجولینیت، چونکه گرنگی
پیداتی تهواوهتیت لیوهی دهست ناکهویت، لهوانهیه پتویست بیت
کهبهشی «پیاوان ریزی پتوانهکان دهگرن» بخویتیتوه، و
دواتر ئهه ئاموزگارییانه بهکاربهیتنه تا ئه و پیاوهت دهستبکهویت
کهدهتهویت و شایه نیت.

ئایا پیاو رازییه ژنهکهی هاوړتی نیری هه بیت ؟

ستیف هارقی: من بهتوندی پتشیارت بو دهکهه ئهکهه
تو له پهیوهندییهکی پهیوهستدایت هه موو ئه و چه نه بازییانه
رابطره که لهگهل هاوړتی نیرینهکانت دهیکهیت، و هه موو
ئه و ویتانهی پیکهوه گرتووتانه بیهینه خوارهوه، و رینگه مه ده
پهیوهندی بهمالهوه بکات و دیاری و ئهه جوره شتانهت بو
بنیریت: بهروونی تو بهدوای کیشهوهیت ئهکهه بهردهوام بیت
لهمه. بیر لی بکه رهوه: ئهکهه پیاوهکهت ویتنه لی ژنیک دیکه

لەبار کە لوپە بەکانیدا بێت، تۆ مێشکت لە دەست دەدەیت، چۆن
بۆلی دەکەیت ژنیک پەییوەندی بە مالهوه بکات و داوا بکات
قسه لەگەڵ پیاوهکەت بکات، یان ئەگەر گولی بۆ بنێریت؟ من
پیشنبارت بۆ دەکەم هەرشتیک بخەیتەلاوه کەوا لە پیاوهکەت
بکات باش بیر نەکاتەوه لەبارە ی تۆ و کەسیکی دیکەوه__ نە
کەم و نە زیاد، باز نە یەکی جووتی بەهیزبن و پێگەمەدن کەس
بیتە ئیوانتەوه بەتایبەتی «هاورپی» نێز، وه ئەگەر ئەم کارەت
کرد ئارا دلخۆش دەبیت.

بۆچی هەندیک پیاو لە ژنان دەدەن؟

ستیف هارقی: زۆربە ی دەگەرێتەوه بۆ لاوازی و پێویستی
پیاو بر کۆنترۆڵکردنی کەسیک لە ژیانیدا، و دەرکەوتوووە ئەو
پیاوانی لە ژن دەدەن هیچ چیرۆکیکیان نیە کە لە پیاوانی
دیکەیان دابیت، ئەوان لەو پەڕی لاوازیدان.

ئە ی چی دەربارە ی هاورپی کچەکان__ تۆ هەستت چۆنە
بەرامبەریان؟

ستیف هارقی: ئیمە پێگەری لەوه ناکەین، پیاوهکەت ناتوانیت
بیت بلیت کە نابیت هاورپی کچت هەبیت، هەر وهک چۆن تۆش
ناتوانیت پێگەری لەچوونە دەرەوه ی بکەیت لەگەڵ هاورپی
کۆرەمکانی بۆ یاری گولف، کچە هاورپی باشە.

بۆچونی پیاو جیه لەبارە ی ووتی ووتی (قسه و
لەسلۆکی)؟

ستیف هارقی: ئیمە پەقمان لە قسه هێنان و بردنە، بەلام

دهشزانین که ناتوانین ریگری له وه بکهین، ئەمه په لاماردانیکی
کهسیه، وه پیاو به ته وای دنیایه که کاتیک تو و هاوریکانت
پیکه وهن باسی کهسانی دیکه دهکن، هاوریکانیشت کاتیک هر
خویانن باسی تو و میرده کهشت دهکن، ئەمه بخه میشتکه وه
کاتیک جاری داهاتوو دهستت کرد به باسکردنی خه لکی.

ئایا پیاو باسی ژنه کانیان دهکن لای پیاوانی دیکه؟
ستیف هارشی: شتی وا ناکات، ئەگەر تو ژنه شیاوه که ی
بیت، ژن و کهسه گرنگه کان له ژیانی پیاودا سنوردان
له گفتوگوکردنی نیوان پیاودا، چونکه هیچ پیاویک نایه ویت
به شیوه یه که له شیوه کان بیر له ژنه که ی بکه یته وه، و به تایبه تی
ئەگەر په یوهندی به په یوهندی جهسته یی و رومانسیه ته وه
هه بوو، پیاو پروونه له م بابه ته دا، به لام کاتیک ژنه گونجاوه که ی
نه بیت — به لکو که سیک بیت که په یوهندیت له گهل دابنیت
له میانه ی گهران بو ژنه شیاوه که ی — ئەوا دنیابه که پیاوه که ت
باست دهکات.

ئایا پیاو لای گرنگه له گهل دایکی تیکهل بیت؟
ستیف هارشی: سهیرکه، ئەگەر په یوهندی که ی باشت له گهل
دایکی نه بوو وه دایکی گرنگی پینه دایت، ئەوا کاره که سهخت
دهبیت، پنیوسته له سههر هر ژنیک که ماوه ی ۹۰ روزه په یوهندی
له گهل پیاویکدا هیه ئەبیت خیزانه که ی ناسی بیت. به لام ئەگەر
هیشتا به خیزانه که ی نه ناساندووی، تو ناچاریت هوکاره که ی
بزانیت، یان دهبیت به جوانی قبولی بکهیت که گرنگی نادات
به دروستکردنی په یوهندی که ی درێژخایه ن له گهل. ئەگەر تو

پاس بیت که له جیگه ی نووستنه که ی له گه لی بیت، نهوا ده بیت
هیندهش باش بیت که به دایکیت بناسینیت.

نه گهر خوشکی پیاوه که ت کچه هاورپیه کتی به دل نه بیت
نایا له بهر نهو په یوهندی ده پچرینیت له گه لی؟
ستیف هارقی: بیگومان نه خیر، پیاو په یوهندی ناپچرینیت
له گه کچه هاورپیه که ت نهها له بهر نهو ه ی ریک ناکه ویت له گه ل
نه نامانی خیزانه که ی (بیجگه له دایکی)، و پیویست ناکات
خوشکه که ی بیت بو ماله وه و به شداری کوبوونه وه خیزانیه کان
بکات، نه گهر خوشه ویستی براهه ی به دل نیه، وه هه مان شتیشه
بو ناموزاکانی و پورزا و خالوزاکانی.

نه گهر پیاو خیزانی ژنه که ی به دل نه بیت، له گه لی
ده مینینه وه؟

ستیف هارقی: نه گهر خیزانه که ی به له پیشتزرانی، نهوا
به ریگای خویدا ده پروات و جیت ده هیلینت.

بوچونی پیاو چیه دهر باره ی باوکی منداله کانی
ژنه که ی؟

ستیف هارقی: نایابه—پیاوان دهران که منداله که باوکی
هیه، و نه گهر له ژبانی منداله که دا بیت، تیده گات ده بیت
کارلیکی له گه ل بکات، به شیوه یه ک له شیوه کان. به لام پیاوه که ت
پیویستی که بتوانیت کاتیک هات بو ماله که ت خوی بیت.
نه گهر له په یوهندی که ی په یوه سندا بوو له گه لت، نه گهر
منداله کانی بینی هه له یه کیان کردوو نه یوانی هیچ شتیک بکات،

ئەوکات تو ناھیلەت بېت بەو دابینکەر و پارێزەرە ی کەخوی دەپەوێت. وە ئەمە بەلایەووە کێشە دەپێت، تو رینگە نادەیت پیاووەکە پۆشاکی قوتابخانە بۆ منداڵەکان بکڕیت و یارمەتیت بدات لەدابینکردنی پێداویستیەکانی مالهەویدا و سەوزە و میوە بۆ بەفرگەرە بکڕیت، و سوتەمەنی بۆ ئۆتۆمبیلەکە بکڕیت، و دوایش پێی دەلیت مافی ئەوێ نە رۆلی باوک بکڕیت، ئەگەر ئەمە حالە، کەواتە خالی بوونی ئەو لێرەدا چیە؟ پێویستە لەسەرت جۆریک لەھاوسەنگی رابگریت کەباوکی منداڵەکەت ئەرکی خوی جی بەجی بکات، وە رینگە بەپیاووە نوێکەشت بدە ئەرکی خوی جی بەجی بکات، ئەگەر پیاووەکەت ناتوانیت ھاوبەشی بکات لەبەختیوکردنی منداڵەکەدا ھەر خوی ئەوە روونی دەکاتەووە کەبۆچی باوکی منداڵەکەت رۆشتوو.

ئایا پیاووەکەم چاوەرێی ئەووم لێدەکات کە ھاوێ بێم
لەگەڵ دایکی منداڵەکانی؟

ئەم کارە بکات و ئەگەر تو یەکیک بیت لەوان پیرۆزبایت
لێدەکەم، بەلام گرەوی ئەو ناکات کەبەشیووەیەکی باش تیکەلی
یەکترین و ئەمەش ناسەپێت.

ئایا راستە پەيوەندی بە پیاووەو بکە ی لەسەر کار
تاوەکو قسە ی لەگەڵ بکە ی؟

ستیف ھارقی: ئەگەر تەلەفونی بۆ دەکەیت تا پێی بلێت
«سوپرایزیک تاییبەتم بۆت ھە یە کەھاتیووە بۆ مالهەو» ئەمە
بێ برینیک باشە، بەلام ئەگەر بۆ کێشە ی بێ مانا پەيوەندی
دەکە ی، ئەوا شتیکی باش ناکەیت.

ښامزده جيهاني پياو چيه که ماناي «من چيتر گویت

بو ناگرم» بیت؟

سټيف هارفي: کاتیک پياوونیک وهلامی پرسپاره که ت دوداته وه
که کردووته (يان پتي وايه گوټيستی بروه، تاناهت نه گهر
تو هرگيز پرسپارېشت نه کردیت، له وانه يه چيتر گویت بو
رانه گريت، ښامزده که نه ووه يه کاتیک وهلامد دوداته وه نه گهر خه می
برو، باسی هر کيشه يه ک بکه يت چاره سهری دهکات، به لام
نه گهر به رده وام بیت له باسه که ت نه وکات گویت بو رانا گريت.

ښایا پياو نه و ژنانه ی لاپه سهنده که چيشتلینان ده زانن

يان نه وانه ی که نایزانن؟

سټيف هارفي: بابته ی: «من نازانم چيشت لی بنیم؟»
بابه تیکی زور گه وره یه، نه گهر تو جوان بیت و نه زانیت چيشت
لی بنیت، ده توانین به جوړیک چاوپوښی لی بکه ین، به لام نه گهر
مارسهر گيرمان کرد و چيشتلینان و چه ند شتيکی دیکه ت نه زانی
وه داوای زوریش له نیمه ده که يت _ و به کارمان ده هیتیت، پياو
برزی نه و ژنانه ده گرن که ده زانن چيشت لی بنین: نه و ژنانه ی
که ده توانن به شیوه یه کی باش چيشت لی بنین، ده شتوانن
مارسهنگی ژووری نوستنه که شیان رابگرن.

ښایا پياو به نه ینی خه ملاندن بو ژنیک دهکات نه گهر

دابکیکی باش و بنیاتنه ری مال بیت و هتد...؟

سټيف هارفي: به ته واووتی، کاتیک په یوه ست ده بین
به په یوه نډه کی ښاکرا و پروونه وه له گه لت، نیمه بیر له وه
ده که پنه وه ناخو نه بیت ماله که مان چون بیت، نه گهر بیت و تو

دایکیکی باش و توانای هه لگرتنی لایه نه مادییه کانمانت هه بیت و
بریاردانی درووست، و توش به هه مان شیوه خه ملاندن ده که ی.

بۆچۆنی پیاو جیه دهر باره ی ئه و ژنه ی که ماله که ی
پاک راناگریت؟

ستیف هارقی: پیاوان بهر که ی ئه و ژنانه ناگرن که پاک
و خاوین نین، کاتیک خه لک دیت بۆ سهردانمان، بهراستی
پیت وایه که ده مانه ویت مالیکی پیسیان نیشان بدهین؟ ئایا
دهتوانین به دایکمان بلین له سه ر قه نه فه یه کی قیزه ون دابنیشیت
له ژووری میوان؟ پیم وانیه، دهر که وتنی ماله که رهنگدانه وه ی
تویه خانمه که م، چونکه خه لکی نالین «هاوسه ره که ی مال پیس
ده کات»، به لکو به دلنیا یه وه ده لین» ئه و ژنه پاک و خاوین نیه».
هه رچه ند دابونه ریت بگۆریت و بهر پر سیاریه تی پیاو له مالدا
بگۆریت.

هه میشه بابه تی پاکو خاوینی مال له ئه ستۆی ژنه، و ئیمه ی
پیاویش به شیوه یه کی جیاواز بیرناکهینه وه، ئیمه پیمان خوشه
کاتیک مۆم و چه پکه گول داده نیت له گه ل قاپ و قاچاخ
زیوی، هه زده که یین بینه وه بۆ مالی پاک و خاوین. ئیستا
ئه گه ر هه ردوو کتان کار ده که ن و توش ناتوانیت ماله که به پاکی
رابگریت و خو منیش نایکه م، که واته ئیمه پیو یستمان به پیدانی
بریک پاره یه بۆ کارگوزاریک تا ئه و کاره بکات، چونکه زۆر
به ساده یی ناییت ماله که پیس بیت.

ئایا پیاوان به دوا ی ورده کاری دیاریکرا وه من وه کو
قه رز، کاتیک بیر له به ستنی په یوه ندیه کی در یژ خایه ن

دهکه نه وه له گه لت؟

به لن، نه وه دیاری دهکات که ده بیت چەندیک کار بکهیت و
ده بیت چەندیک پاره دابین بکهین، له وانه یه ئه مه ره تکرده وهی
مامه له که نه بیت، به لام هوکاریکه پیاو به چاوی سه رنجه وه
وه ریده گریت.

ئابا ده بیت پیاو دواي ژنه که ی بکه ویت کاتیک که
ژنه که ی پیویستی کرد به هو ی کاره که یه وه بگوازیته وه؟
سنتیف هارقی: دوات ده که وین بق کاره نوییه که ت،
ئه گهر دنیا بین له پیاوه تی خو مان و باوه پرمان به وه یه که هیشتا
له توانا ماندایه دابین که رت بین، به وشیتوه ی که پیویسته و
ده مانه ویت. به لام ئه گهر پیویست بوو هه موو نه وه بدو رینین
که هه ولماندا به دهستی بهینین، هیچ به لگه یه ک نیه ئیمه پارچه یه ک
هه لبرین و کاتیک که بگوازیته وه بق کاره نوییه که ت، نه وکات
ئیمه ده که وینه شه ریکی سه خته وه.

ئابا پیاو پازی ده بیت بجیت بق لای راویژکاری دهرونی؟
سنتیف هارقی: ئیمه ته نها کاتیک گو ی به وه ده دهین که
له کیشه بزگارمان بکات. ئه گهر بزانی خه ریکه تو له ده ست
ده دهین، وه چاوپیکه وتنی راویژکاری دهرونی په یوه ندیه که مان
بزگار دهکات، نه وا ده روین، به لام ئه گهر زانیمان کیشه که مان
چاره سه ر ناکات، هیچ هوکاریکی باش نابینین بق دانیشتن و
فسه کردن له گه ل که سیک، و بریار بدات له سه ر هه ر جوله یه ک
که ده یکه یین.

ھەستى پياو چۆنە دەربارەى سوپرايز؟

ستېف ھارفى: پياوان ھەزيان لەسوپرايزە، بەلام تکاىە
چاوھەرى ھەمان کاردانەو ھەبە ليمان، ئيمە لەخوشيا ناگرين
لەبەرئەو ھى دياريت ھىناو ھەو ھۆمان بۆ ماله ھە، يان پلانى
گەشتىكى نايابت داناو، يان خوانىكى رۆمانسىت بۆ کردوين
بەسوپرايز، ئەمە زۆر پياوانە نىە.

ئايا پياو نىگەرەن دەبىت دەربارەى خيانەتى ژنەكەى؟

ستېف ھارفى: زۆر بەى كات، ئيمە ھىندەى ژنان نىگەرەنى
بابەتى خيانەت نابىن، لەبەرئەو ھى دەزانين كە دروستبونى
زگماكى تۆ جياوازە لەھى ئيمە، تۆ زۆر بەئاگائيت لەھەلبژاردنى
ھاوسەرەكەتدا، ھەبەماى رەھات ھەبە سەبارەت بەبېرياردان
لەبارەى خەوتن لەگەل پياويك، بە بۆچوونى ئيمە ئەمە
بەشيوەكەى بەرچاو نىگەرەنى پياو كەمدەكاتەو لەبارەى
خیانەتى ژنەكەى ھە.

ئەمەويت زۆر سپاس و پىزانينى گويگرە خوشەويستەكانى
بەرنامەى «بەيانينى ستېف ھارفى» بکەم كە ھاندەرم بوون بە
پرسيارەكانيان دەربارەى پەيوەنديەكان.

ئەمەويت سوپاسى «دينى مېلەر» بکەم كەئەركى
گولبژيرى وشەكانم و ھەندىك دەستەواژەى بېھاوتە
لەھەندىك كاتدا کردوو و خستويه تىە سەر پەرەكە تا گونجاو
بىت بۆ خویندەو لەلایەن مرقاىە تىەو، بە دەربېرىنىكى تر
و ھەو ھەركىرىك بەكارم ھىناو، ھە ئەویش رېگايەكى نايابى
بەكار ھىناو تا بىرکردنەو ھەكانم چىژبەخش بن و دانايانە بن بۆ
خویندەو.

وه زور سوپاس بۆ «شیرلی سترۆبیری» هاوکاری
به‌رنامه‌ی به‌یانیانم، وه سوپاس بۆ «ئیلقیرا گوزمان»
دوژنامه‌نووسم؛ که هه‌ردووکیان ئاماده‌بوون له‌هه‌ر پاکنووس و
دانیشتنی دوژنامه‌وانیدا و پرسیاریان ئاراسته‌کردووم، سیناریۆ
و نه‌و شتانه‌ی که‌تایبه‌تمه‌ندی ژنه و ئیمه‌ی پیاو لئی نازانین وه
دوو ژن که‌په‌یگه‌یان پیدام کۆمه‌لێک پرسیارێ گشتگیرم ده‌ست
بکه‌ویت که‌یه‌کیکیان ژنیکی سه‌لته و نه‌وی تریشیان مندالینکی
هه‌به و جیا‌بوته‌وه، که‌به‌بی یارمه‌تی ئهم دووانه ئهم کتێبه
گشتگیره‌ بوونی نه‌ده‌بوو، وه هه‌روه‌ها ده‌مه‌ویت سوپاسی
«دۆن» و «دافیس» بکه‌م که‌ئیمه‌ی ئاشکرا کردوو وه «بیریان
کریستیان» که‌ یارمه‌تی بازارپیمان بوو وه «کاترین پایتینه‌ر»
که‌ یارمه‌تیدام له‌جیاکاری و ووشه‌کاندا، وه سوپاسی «تره‌یسی
شیرۆد»، «لی لاکینس»، «کاترین باومه‌ر» ده‌که‌م.
وه سوپاس بۆ هاوسه‌ره‌که‌م «مارجوری» که‌ ژيانمی
نه‌واو کردوو و له‌وه‌ش گرنگتر دلخۆشی کردوو که‌ په‌یگه‌ی
پینه‌داوم دابنیشم و بیر له‌پشتی شته‌کان بکه‌مه‌وه، به‌لکو
به‌گیانیکی ئاسووده‌وه‌ وای لیک‌کردوو که‌سیکی پوو‌خۆش و
خه‌مخۆری که‌سانی دیکه‌بم له‌خۆشی و ناخۆشیدا، وه زیاتر
له‌هه‌ر کاتیک کارلیکیان له‌که‌ل بکه‌م.
وه بۆ باوکی خوالیخۆشبووم، که‌هه‌موو شتیکی باشی
له‌ژیان فیرکردوو، ئهمه‌نده شه‌ره‌فمه‌ند و سوپاسگوزاریم.

ستيف ھارفي تواناي ژماردني ټو خانمانه
نيه كه مایه ی سهرسامی بوون به دریژایی
چه ندین سال ناسیونی له ریگه ی پیشکه شکردنی
برگه ی «نامه کانی ستر او بیږی» له میانه ی
پیشکه شکردنی بهرنامه کو میدیه کانیه وه.

ژنان توانای بهر یوه بردنی دامه زراوه
بازرگانیه کانیان هه یه و، توانای هیشتنه وه ی
مال و مندالیان هه یه به شیوه یه کی باش،
سهرگردایه تی کومه له ناوځوییه کان ده کهن،
که چی ناتوانن له پالنه ره کانی پیاو تیښگهن.

کاتیک بابته ته که دیته سهر په یوه ندی دانان
له گه لی، بۆچی؟ ستیف هو کار ده که ده گه ریښتیه وه
بۆ ئه وه ی که ټو ژنانه ته نها داوای ناموژگاری
له ژنانی دیکه ده کهن، له کاتیکدا جگه له پیاو،
که س ناتوانیت پیاو بلیت چۆن پیاو یکی
گونجاو بدوژنه وه و له گه لیدا بمیننه وه.

له په رتووی (وهک خانم په فتار بکه و
وهک پیاو بیربکه ره وه) ستیف، ژنان ئاشنا
ده کات به بیرگردنه وه کانی پیاو، هه روه ها
تیشک ده خاته سهر زوړیک له چه مکه کان و
وه لامي به شیک له پرسپاره کانیان ده داته وه.